

KOMMUNISMIN LIPUNKANTAJA

Suuntana kommunismin laaja rakennustyö

**Sosialismin
lopullinen voitto
Neuvostoliitossa**

Vuoden 1959 alussa kokoontui Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen ylimääräinen 21. edustajakokous. Se käsiteli ja hyväksyi Neuvostoliiton kansantalouden kehityksen tärkeimmät suuntaviivat seitsenvuotiskaudeksi 1959—1965.

NKP:n 21. edustajakokous teki tärkeän yhteenvedon: *Neuvostoliitossa sosialismi on voittanut täydellisesti ja lopullisesti.*

Kysymys sosialismin voitosta Neuvostoliitossa käsitti kaksi puolta: sisäisen ja ulkoisen. *Sisäisten* olosuhteiden kannalta sosialismi oli voittanut Neuvostoliitossa jo ennen Suurta isänmaallista sotaa. Sen jälkeen, kun oli hävitetty riistäjäloukat, maassa ei ollut enää voimia, jotka olisivat olleet kiinnostuneita kapitalistisen järjestelmän palauttamisesta. *Ulkoisten* olosuhteiden kannalta sosialismin voittoa Neuvostoliitossa ei silloin vielä kuitenkaan voitu pitää lopullisena. Neuvostoliitto oli yhä vielä vihamielisten kapitalististen valtioiden ympäröimänä. Imperialistiset valtiot kokonaisuudessaan olivat sotilaallisessa ja taloudellisessa suhteessa voimakkaampia kuin Neuvostoliitto ja hau-toivat alituisen Neuvostoliiton nujertamista asevoimalla. Niin kauan kuin tuo vaara oli reaalinen, Neuvostoliitolla ei ollut varmoja takeita kapitalismin palauttamisen mahdottomuudesta.

Toisen maailmansodan jälkeen tilanne muuttui perinpohjaisesti. Neuvostovaltion poliittinen, taloudellinen ja sotilaallinen mahti oli kasvanut ja lujittunut eikä Neuvostoliitto ollut enää kapitalististen valtioiden ympäröimä. Sosialismi oli ylittänyt yhden maan puitteet ja muuttunut mahtavaksi maailmanjärjestelmäksi. Kansainvälinen imperialismi ei tämän jälkeen enää pysty palauttamaan kapitalismia Neuvostoliittoon eikä voittamaan sosialistista leiriä. Neuvostoliittolainen raketti- ja ydinase suojelee varmana kilpenä Neuvostoliittoa ja muita sosialistisia maita.

Socialismia rakentamaan ryhtyvien maiden kansoilla ei nyt enää ole ratkaistavanaan sosialismin lopullisen voiton turvaamisen ongelmaa. Neuvostoliitto ja sosialistinen maailmanjärjestelmä ovat jo ratkaisseet sen. Jokainen sosialistiselle kehitystielle lähtevä maa saa sosialistisen maailmanjärjestelmän tukea ja apua.

Sosialististen maiden ystävyysliiton voima on sen yhtenäisyydessä. Sosialististen maiden ei tarvitse pelätä mitään imperialistien uhkailuja niin kauan kuin tuo yhtenäisyys säilyy. Kuten kommunististen ja työväenpuolueiden edustajien neuvottelukokous 1960 totesi, *»sosialististen valtioiden yhtyminen yhdeksi leiriksi, tämän leirin lujittuva yhtenäisyys ja alinomaa kasvava mahti takaavat koko järjestelmän mitassa sosialismin täydellisen voiton»*.

Sosialismin voiton perustalla yhteiskuntaelämän kaikilla aloilla suoritettujen syvälleikäypien uudistusten tuloksena Neuvostoliitto siirtyi uuteen kehitysvaiheeseensa — *kommunistisen yhteiskunnan laajamittaiseen rakennustyöhön*.

NKP:n 21. edustajakokous hyväksyi kansantalouden kehityksen seitsenvuotissuunnitelman tavoiteluvut. Tuossa suunnitelmassa keskitettiin päähuomio *kommunismien aineellisten teknisten perustan luomiseen Neuvostoliitossa*. Suunnitelma edellytti, että teollisuustuotteiden tuotanto lisääntyy seitsemässä vuodessa melkein kaksinkertaisesti. Tärkeitä toimenpiteitä suunniteltiin suoritettavaksi maatalouden, kulkulaitoksen, kulttuurin ja tieteen kehityksen sekä työtätekevien elintason kohottamisen alalla.

Neuvostokansa ryhtyi tarmokkaasti täyttämään seitsenvuotissuunnitelman tehtäviä. Maassa levisi laaja sosialistinen kilpailu, jonka johdossa olivat *kommunistisen työn liikkeeseen osallistujat*. Tuo liike virisi puolueen 21. edus-

ВЕЛИКОЕ СОБЫТИЕ В ИСТОРИИ ЧЕЛОВЕЧЕСТВА!

Подписные цены, почтовые
 Коммунистическая партия Советского Союза

ПРАВДА

Орган Центрального Комитета
 Коммунистической партии Советского Союза

№ 13
 13
 1961 год

№ 1 кв.

12 апреля 1961 года первый в мире советский космический корабль «Восток» с человеком на борту, совершив полет вокруг земного шара, благополучно вернулся на оповещенную землю нашей Родины.

Первый человек, проникший в космос, — гражданин Союза Советских Социалистических Республик Юрий Алексеевич ГАГАРИН.

К КОММУНИСТИЧЕСКОЙ ПАРТИИ И НАРОДАМ СОВЕТСКОГО СОЮЗА! К НАРОДАМ И ПРАВИТЕЛЬСТВАМ ВСЕХ СТРАН! КО ВСЕМУ ПРОГРЕССИВНОМУ ЧЕЛОВЕЧЕСТВУ!

Обращение Центрального Комитета КПСС, Президиума Верховного Совета СССР и правительства Советского Союза

События этого года — великие и исторические. 12 апреля 1961 года в 9 часов 8 минут по московскому времени космический корабль «Восток» с человеком на борту вылетел из космодрома Байконур и совершил первый в истории человечества полет вокруг земного шара. Космонавт Юрий Алексеевич Гагарин совершил 108 витков вокруг Земли, пролетев 108 000 километров. Это — первый шаг к освоению космоса.

События этого года — великие и исторические. 12 апреля 1961 года в 9 часов 8 минут по московскому времени космический корабль «Восток» с человеком на борту вылетел из космодрома Байконур и совершил первый в истории человечества полет вокруг земного шара. Космонавт Юрий Алексеевич Гагарин совершил 108 витков вокруг Земли, пролетев 108 000 километров. Это — первый шаг к освоению космоса.

События этого года — великие и исторические. 12 апреля 1961 года в 9 часов 8 минут по московскому времени космический корабль «Восток» с человеком на борту вылетел из космодрома Байконур и совершил первый в истории человечества полет вокруг земного шара. Космонавт Юрий Алексеевич Гагарин совершил 108 витков вокруг Земли, пролетев 108 000 километров. Это — первый шаг к освоению космоса.

ПЕРВОМУ КОСМОНАВТУ — ЧЕСТИ И СЛАВЫ!

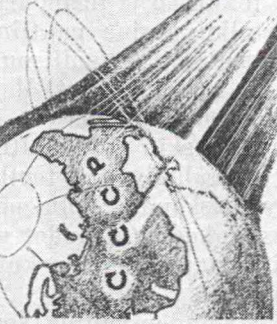
Юрий Алексеевич Гагарин

ЦЕНТРАЛЬНЫЙ КОМИТЕТ КОММУНИСТИЧЕСКОЙ ПАРТИИ СОВЕТСКОГО СОЮЗА И ПРЕЗИДИУМ ВЕРХОВНОГО СОВЕТА СССР ОБРАЩАЮТСЯ К НАРОДАМ СОВЕТСКОГО СОЮЗА И К НАРОДАМ ВСЕХ СТРАН!

Советскому коммунизму, впервые в мире совершающему космический полет, Юрию ГАГАРИНУ Юрию Алексеевичу

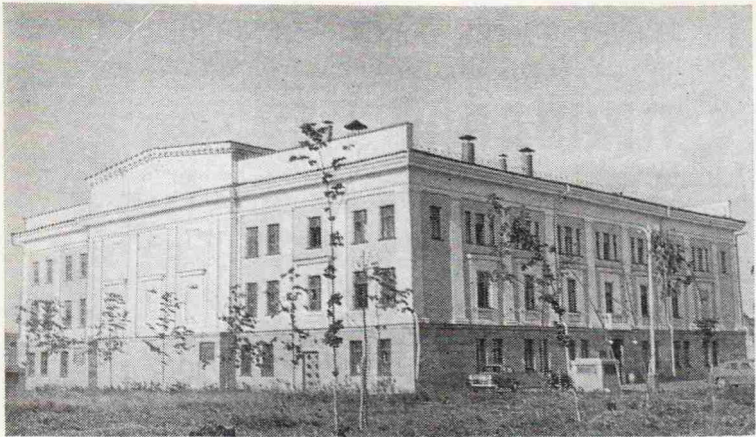
Первый человек, проникший в космос, — гражданин Союза Советских Социалистических Республик Юрий Алексеевич Гагарин.

События этого года — великие и исторические. 12 апреля 1961 года в 9 часов 8 минут по московскому времени космический корабль «Восток» с человеком на борту вылетел из космодрома Байконур и совершил первый в истории человечества полет вокруг земного шара. Космонавт Юрий Алексеевич Гагарин совершил 108 витков вокруг Земли, пролетев 108 000 километров. Это — первый шаг к освоению космоса.

12 апреля 1961 года.
 Подпись: М. С. Хрущев
 с согласия: М. С. Хрущев
 Ю. А. Гагарин
 подписан на М. С. Хрущев

Vuoden 1961 huhtikuun 13. päivän »Pravdan» etusivu. Tiedotus maailman ensimmäisestä avaruuslennosta

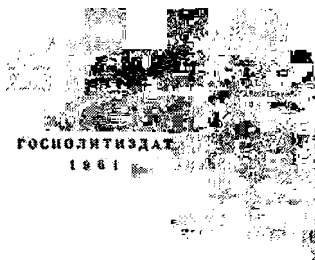
Neuvostoliiton ensimmäinen atomivoimala

tajakokouksen aattona. Sen alullepanijoita olivat kommunistit ja nuorisoliittolaiset. Kommunistisen työn liike merkitsi sosialistisen kilpailun uutta, korkeampaa vaihetta. Sen tunnuksena oli: »Opiskelemme, elämme ja työskentelemme kommunistisesti». Lokakuussa 1961 kommunistisen työn liikkeeseen osallistui jo noin 20 miljoonaa henkilöä, ts. joka kolmas työläinen, tekniikko ja insinööri.

Seitsenvuotiskauden alkuvuosina pantiin käyntiin päivittein keskimäärin kolme suurta teollisuuslaitosta. Eritään vauhdikkaasti kehittyi voimalaus. Maailman suurimman, Volgan voimalaitoksen rakennustyöt vietiin päätökseen. Vielä suuremman, Bratskin voimalaitoksen neljä turbiinia alkoi 1961 tuottaa sähkövirtaa teollisuustarkoituksiin. Yksistään seitsenvuotiskauden kolmena ensimmäisenä vuotena Neuvostoliitossa rakennetut uudet voimalat tuottivat sähkövoimaa kaksi kertaa enemmän kuin kaikkien Afrikan maiden voimalaitokset.

Neuvostoliitto saavutti uuden suuren voiton avaruuden valtauksessa. Neuvostoliittolainen avaruuslentäjä kommunisti Juri Gagarin suoritti 12. huhtikuuta 1961 *maailman ensimmäisen avaruuslennon*. 6. elokuuta 1961 Neuvostoliitossa laukaistiin Maan kiertoradalle toinen avaruusalus, jota ohjasi avaruuslentäjä kommunisti Herman Titov.

**ПРОГРАММА
КОММУНИСТИЧЕСКОЙ
ПАРТИИ
СОВЕТСКОГО
СОЮЗА**

»Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen ohjelman» kansilehti

**Puolueen
uusi ohjelma**

Kesällä 1961 julkaistiin koko kansan käsittelyä varten puolueen 20. edustajakokouksen toimeksiannosta Keskuskomitean laatima NKP:n uuden ohjelman luonnos. Puolue ja kansa käsittelivät sitä kolmen kuukauden aikana kokouksissa ja konferensseissa, työläisten, kolhoosilaisten ja toimihenkilöiden kokouksissa, sotaväen joukko-osastoissa. Kokouksiin osallistui yli 9 miljoonaa kommunistia ja yli 73 miljoonaa puolueeseen kuulumatonta. Koko kansa antoi hyväksymyksensä puolueen uuden ohjelman luonnokselle.

Lokakuussa 1961 pidettiin Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen 22. edustajakokous. Siinä oli edustettuna lähes 10 miljoonaa kommunistia. Tuon edustajakokouksen

**Puolueen 22. edustajakokouksen osanottajat hyväksyvät
NKP:n uuden ohjelman**

historiallinen merkitys oli siinä, että se hyväksyi puolueen uuden ohjelman — *kommunismien rakentamisen ohjelman Neuvostoliitossa.*

22. edustajakokouksen hyväksymä ohjelma on puolueen kolmas ohjelma. Puolueen ensimmäinen, vuonna 1903 hyväksytty ohjelma tuli täytetyksi, kun suoritettiin Loka-kuun suuri sosialistinen vallankumous. Toisen ohjelmansa puolue hyväksyi vuonna 1919, ja se täytettiin sosialismin rakentamisen yhteydessä. Puolueen kaikki kolme ohjelmaa ovat saumattomasti toisiinsa sidottuja.

Socialismin voitettua Neuvostoliitossa kävi välttämättömäksi kommunismiin siirtymisen ongelmien tieteellinen kehittäminen. Socialismi ja kommunismi ovat saman yhteiskuntataloudellisen muodostuman kaksi vaihetta (astetta). Niillä on paljon yhteisiä piirteitä: vallitsee tuotantovälineiden yhteiskunnallinen omistus, ihmisen harjoittama toisen ihmisen riisto on hävitetty, tuotanto on alistettu tyydyttämään mahdollisimman täydellisesti yhteiskunnan jäsenten kasvavia tarpeita. Nämä kaksi vaihetta eroavat kuitenkin oleellisesti toisistaan tuotantovoimien kehitystason, yhteis-

kunnallisten suhteiden kypsyiden, yhteiskunnallisen tuotteen jakotavan ja ihmisten tietoisuustason puolesta.

Kommunismi on ihmiskunnan kehityksen korkein aste. Siihen ei voida siirtyä suoraan kapitalismista, sivuuttamalla sosialistisen kehitysasteen. Kommunismiin siirtyminen alkaa sosialismin rakentamisen jälkeen. Kommunismi kasvaa esiin sosialismista ja on sen suoranaista jatkoa. Tuo esiinkasvaminen on keskeytymätön historiallinen prosessi.

NKP:n ohjelma luonnehtii samalla maailman kommunistisen liikkeen asiakirjoja täysin vastaavasti maailman kehityksen nykyistä vaihetta, kaikkien maiden työtätekevien taistelua rauhan, kansallisen riippumattomuuden, demokration ja sosialismin puolesta. Ohjelmassa sanotaan: kommunismi on yhteiskunta, joka saattaa voimaan maailmassa rauhan, työn, vapauden, tasa-arvoisuuden, veljeyden ja onnen.

Kommunismi. Mitä tulee olemaan kommunismi? Lyhyesti sanoen se tulee olemaan kaikkein
Sen peruspiirteet oikeudenmukaisin yhteiskunta maan päällä. Tämä lyhyt määritelmä on tosin oikea, mutta vaillinaisen. Sosialismin rakentamisessa ja marxilais-leniniläisen tieteen kehityksessä saavutetut menestykset antavat mahdollisuuden luonnehtia kommunistisen yhteiskunnan peruspiirteet täydellisemmin.

NKP:n ohjelmassa sanotaan: *»Kommunismi on luokaton yhteiskuntajärjestelmä, jossa tuotantovälineet ovat koko kansan yhteisessä omistuksessa, yhteiskunnan kaikki jäsenet ovat sosiaalisesti täysin yhdenvertaisia ja jossa ihmisten kaikin puolin kehittyessä kasvavat myös tuotantovoimat alati kehittyvän tieteen ja tekniikan pohjalla, kaikki yhteiskunnan rikkauten lähteet pulppuavat vuolaina ja toteutuu suuri periaate 'jokainen kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan'. Kommunismi on järjestyneisyydeltään korkeatasoinen vapaiden ja tietösten työihmisten yhteiskunta, jossa yhteiskunnallinen itsehallinto vakiintuu, työnteko yhteiskunnan hyväksi muodostuu kaikkien ensimmäiseksi elämäntarpeeksi, tiedostetuksi välttämättömyydeksi ja jokaisen kykyjä käytetään kansan mahdollisimman suureksi hyödyksi.»*

Kommunistisen yhteiskunnan rakentamiseksi on ratkaistava paljon mutkallisia tehtäviä. Niitä ratkaistaessa on otettava huomioon välttämättömien aineellisten ja henkisten edellytysten kypsyys. Ei saa hypätä läpikäymättömien kehitysasteiden yli eikä myöskään pysähtyä saavutettuun,

pidättää etenevää liikettä. Pitäen tätä lähtökohtanaan ohjelma edellyttää, että kommunistisen rakennustyön tehtävät suoritetaan määrättyssä vuorojärjestyksessä: toiset tehtävät suoritetaan aikaisemmin, toiset taas myöhemmin, kun saadaan luoduksi niiden täyttämiseen tarvittavat ehdot.

Kommunistisen rakennustyön päätehtäviä ovat:

- kommunismin aineellis-teknisen perustan luominen;
- kommunististen yhteiskunnallisten suhteiden kehitys;
- uuden ihmisen kasvattaminen.

Nämä tehtävät ovat saumattomassa yhteydessä toisiinsa ja muodostavat kiinteän kokonaisuuden. Kommunististen elämänperiaatteiden toteuttamiseksi ne on suoritettava samanaikaisesti.

Kommunismin aineellis-tekninen perusta Kommunismin aineellis-teknisen perustan luominen muodostaa perusrenkaan kommunistisen rakennustyön tehtävien ketjussa. Kommunismin aineellis-tekninen perusta on tuotantovoimien korkein kehitysaste ihmiskunnan historiassa. Sen luominen merkitsee: maan täydellistä sähköistämistä ja kemian laajaa juurruttamista kansantalouteen, tieteen elimellistä yhdistämistä tuotantoon, teknisen edistyksen nopeaa vauhtia kansantalouden kaikilla aloilla, luonnon, materiaali- ja työvoimavarojen kaikinpuolista ja järkipäristä käyttöä, työtätekevien korkeaa kulttuuritasoa ja teknistä sivistystä.

Aineellis-tekninen perusta tulee kehittymään ja täydellistymään yhteiskunnan kehityksen mukana. Tullaan perustamaan uusia, taloudellisesti tehokkaimpia tuotannonaloja ja käyttämään uusia energialajeja ja materiaaleja. Tieteen ja tekniikan kehitystaso, tuotantoprosessien koneistamisen ja automaation taso tulee jatkuvasti kohoamaan. Tällä perustalla tulee tapahtumaan tuotantovoimien jättimäinen kehitys.

Ohjelma edellyttää, että Neuvostoliiton *teollisuus* muuttuu teknisessä suhteessa maailman korkeatasoisimmaksi ja mahtavimmaksi teollisuudeksi. Suurinta huomiota tullaan edelleenkin kiinnittämään raskaan teollisuuden kehitykseen, sillä ilman sitä ei voida turvata kansantalouden kaikkien muiden alojen nopeaa kasvua. Teknisessä suhteessa korkeatasoisiksi kehittyvät rakennusteollisuus ja rakennusaine-teollisuus, koko kulkulaitos ja tietoliikenne.

Sähköistäminen on kommunistisen yhteiskunnan talouselämän rakentamisen runko Neuvostoliitossa. Sillä on johtava osuus kansantalouden kaikkien alojen kehityksessä ja nykyisen teknisen edistyksen turvaamisessa. Sähkövoiman tuotanto tulee kehittymään nopeampaa vauhtia kuin muut tuotannonalat.

Mahtavan teollisuuden ohella luodaan kaikin puolin kehittynyt ja korkeatuottoinen *maatalous*. Työn tuottavuuden kohottamisen ja maataloustuotteiden tuotannon lisäämisen perustana kolhooseissa ja valtioneuvostoilla ovat sähköistäminen ja täyskoneistaminen sekä aineellisen kiinnostuksen periaatteen noudattaminen, mikä merkitsee, että hyvästä työstä ja paremmista tuloksista tulee suurempi maksu.

Työn tuottavuuden jatkuva kasvu on kommunismin aineellis-teknisen perustan luomisen eräs tärkeimpiä ehtoja. Se tulee kasvamaan pääasiallisesti uudenaikaisen tekniikan ja teknologisten menetelmien sekä täyskoneistamisen ja automaation tuotantoon soveltamisen seurauksena. Sillä perustalla neuvostoihmisten työolot helpottuvat ja paranevat perinpohjaisesti. Raskas ruumiillinen työ häviää ja myöhemmin häviää myös kaikenlainen ammattitaitoa vaatimaton työ. Kapitalismissa koneistaminen ja automaatio aiheuttavat työttömyyden kasvun. Kommunismia rakentavassa yhteiskunnassa ei ole olemassa tuota uhkaa. Neuvostoliiton suunnitelmallinen talous turvaa koko työkykyisen väestön täystyöllisyyden.

Kommunismissa kykyjen mukainen työnteko muuttuu yhteiskunnan kaikkien jäsenten tottumukseksi, ensimmäiseksi elämäntarpeeksi. Siihen saakka, kunnes näin tapahtuu, sosialistinen yhteiskunta käyttää kaikkia moraalisia, aineellisia ja hallinnollisia vaikuttimia, ettei kukaan voisi karttaa työntekoa. Kommunistinen yhteiskunta on työn eikä joutenolon ja toimettomuuden yhteiskunta.

Kommunistiset yhteiskunnalliset suhteet

Kommunismin aineellis-teknistä perustaa luotaessa kehittyvät myös kommunistiset yhteiskunnalliset suhteet. *Luokka- ynnä muut sosiaaliset eroavuudet*

hioutuvat vähitellen pois ja tapahtuu kehitystä yhteiskunnan kaikkien jäsenten tosiasiallisen yhdenvertaisuuden suuntaan. Sosialismissa säilyvät vielä työläisten ja talonpoikien väliset luokkaeroavuudet. Se johtuu kahden omis-

tusmuodon — valtion (koko kansan) omistuksen ja kolhoosien (osuuskunnallisen) omistuksen — olemassaolosta. Kaupunkien ja maaseudun välinen eroavuus niin ikään säilyy. On olemassa myös erilaisia aineellisten hyödykkeiden jakomuotoja. NKP:n ohjelma asettaa tehtäväksi näiden kaikkien eroavuuksien voittamisen, *luokattoman* kommunistisen yhteiskunnan rakentamisen.

Tässä suhteessa on ratkaistava merkitys sillä, että kollektiivitalouksien osuuskunnallista omistusta kehitetään ja lähennetään koko kansan omistukseen ja tulevaisuudessa liitetään sen kanssa yhteen yhtenäiseksi kommunistiseksi omistukseksi. Omistusmuotojen lähenemisen perustana on kolhoosien taloudellinen lujittuminen, tuotantovoimien kehitys maaseudulla. Kolhoosien tuotantoa yhteiskunnallistetaan yhä täydellisemmin. Kolhoosien keskinäiset tuotannolliset yhteydet samoin kuin kolhoosien yhteydet valtioneuvoihin ja tuotantolaitoksiin kehittyvät ja lujittuvat. Nykyäänkään ei ole enää harvinaista, että useat kolhoosit rakentavat ja käyttävät yhteisvoimin pieniä vesivoimalaitoksia sekä maataloustuotteita jalostavia ja rakennustarvikkeita tuottavia laitoksia. Täten ilmaantuu *usean kolhoosin yhteinen* omistus, joka olemukseltaan muistuttaa koko kansan omistusta. Esiintyy myös kolhoosien tuotantovälineiden ja valtion tuotantovälineiden yhdistämistä. Esimerkiksi kolhooseihin johdetaan sähkö valtion voimalaitoksista tai kolhoosit käyttävät valtion kastelukanavia. Kolhoosien varustaminen yhä suuremmissa määrin traktoreilla, leikkuupuimureilla ja muilla nykyaikaisilla koneistoilla johtaa siihen, että teknisen tasonsa puolesta kolhoosien tuotannolliset varannot lähenevät valtion laitosten tuotannollisia varantoja. Siten tulevat vähitellen katoamaan kahden sosialistisen omistusmuodon väliset eroavuudet ja niistä juontuvat työläisten ja talonpoikien väliset luokkaeroavuudet.

Neuvostomaaseudulla on olemassa kaksi talousmuotoa — valtioneuvot ja kolhoosit. Valtioneuvojen kokemus on osoittanut sosialistisen suurtalouden paremmuudet. Niille tulee vastaisuudessaakin kuulumaan johtava osuus maaseudulla, maataloustuotannon järjestelyssä. Kolhoosit myös tulevat samanaikaisesti kehittymään maataloustuotantolaitosten muotona. Kolhoosi on talonpoikien kommunismin koulu.

Myös kaupunkien ja maaseudun väliset oleelliset ero-

vuudet katoavat. Kapitalismin vallitessa kaupunki riistää maaseutua armottomasti. Niiden edut ovat vastakkaiset. Sosialismin aikana tuo vastakkaisuus katoaa. Kaupungit tulevat maaseudun avuksi. Ne auttavat talonpoikia järjestämään uudella tavalla elämänsä, omaksumaan tiedettä ja tekniikkaa, kulttuurin aikaansaannoksia. Niiden väliset eroavuudet kuitenkin säilyvät: maaseutu jää jälkeen kaupungista niin tuotannon ja kulttuurin kehitystason kuin myös elinolojenkin suhteen. NKP:n ohjelma asettaa tavoitteeksi noiden eroavuuksien poistamisen pääpiirteissään, *maaseudun kohottamisen kaupunkien tasolle*.

Kolhoosien taloudellinen nousu aiheuttaa suuria edistykSELLISIÄ muutoksia niiden elämässä. Maataloustyö muuttuu eräänlaiseksi teollisuustyöksi. Kolhooseissa työn normitus, järjestely ja palkkaus saatetaan lähemmäksi valtion tuotantolaitoksissa käytännössä olevia muotoja. Yhteisruokailua, lastentarhoja ja -seimiä ja muita yleisöpalvelulaitoksia kehitetään laajalti. Kolhoosikylät muuttuvat vähitellen kaupunkityyppisiksi asutuksiksi, joissa on kunnostetut kadut ja mukavuuskin varustetut asuintalot. Kulttuuri- ja elinolojensa puolesta maalaisväestö nousee kaupunkilaisväestön rinnalle. Maaseudun ja kaupungin välisten yhteiskuntataloudellisten sekä kulttuuri- ja elinolojen eroavuuksien poistaminen tulee olemaan kommunistisen rakennustyön suurimpia saavutuksia.

Vähitellen hävitetään myös *henkisen ja ruumiillisen työn väliset eroavuudet*. Sosialismin vallitessa henkistä ja ruumiillista työtä tekevien ihmisten intressit ovat samat, he työskentelevät saman asian, oman yhteiskuntansa hyväksi. Sivistyneistö ei ole enää itseensä sulkeutunut kerrostuma niin kuin kapitalismin aikana. Se on peräisin kansasta ja palvelee kansaa. Sivistystasonsa ja teknisten tietojensa puolesta se on korkeammalla kuin työläiset ja talonpojat. Tehtävänä on ruumiillisen ja henkisen työn tekijäin kulttuurin ja teknisen tietotason kohottaminen sivistyneistön tasolle, *ruumiillisen ja henkisen työn sulauttaminen yhteen*. Tuo prosessi on jo käynnissä. Teollisuuslaitoksissa, kolhooseissa ja valtioneuvostolla työskentelee miljoonia keski-koulusivistyksen omaavia ja satoja tuhansia korkeakoulusivistyksen omaavia ihmisiä. Työläisen ja talonpojan työ muuttuu luonteeltaan yhä enemmän insinöörin, tekniikon ja agronomin työn kaltaiseksi.

Vakavia muutoksia tapahtuu *yhteiskunnan poliittisessa organisaatiossa, valtion kehityksessä.*

Sosialismin voiton jälkeen proletariaatin diktatuuriin valtio muuttuu koko kansan poliittiseksi järjestöksi, jossa johtava osuus kuuluu työväenluokalle. Koko kansan valtio ilmentää koko kansan etuja ja tahtoa. Historia ei ole vielä tuntenut sellaista valtiota. Se ei voi syntyä siellä, missä yhteiskunta on jakautunut toisilleen vihamielisiin luokkiin, missä on olemassa riistäjiä ja riistettyjä. Koko kansan valtio muodostuu realiteetiksi vasta sosialismissa, jossa yhteiskunnan muodostavat ystävällismieliset luokat ja niillä on samat perusedut. Koska työväenluokka on neuvostoyhteiskunnan edistyksellisin, järjestynein voima, sillä on ja tulee olemaan johtava osuus siihen asti, kun kommunistinen yhteiskunta tulee rakennetuksi eikä luokkia enää tule olemaan.

Mistä määräytyy työväenluokan johtava osuus?

Ensiksikin sen taloudellisesta asemasta, siitä, että se on yhteydessä sosialistiseen teollisuuteen, jolla on etusija maan talouselämässä, se on yhteydessä sosialistisen omistuksen korkeimpaan muotoon, koko kansan omistukseen.

Toiseksi sen poliittisesta asemasta, siitä, että se on poliittisesti karaistunein ja vuosikymmeniä jatkuneen luokkataistelun kulussa järjestyneimmäksi kehittynyt luokka, jolla on rikas vallankumouksellinen kokemus ja tavattoman suuri moraalinen arvovalta kaikkien työtätekevien kerrosten keskuudessa.

Puolue on asettanut tehtäväksi turvata *sosialistisen demokratian* jatkuva *kehitys*, kaikkien kansalaisten entistä aktiivisempi osallistuminen valtion asioiden hoitoon. Kansanvaltaa Neuvostoliitossa ilmentävät työtätekevien edustajien neuvostot, jotka muodostavat sosialistisen valtion poliittisen perustan. Neuvostot tulevat yhä suuremmassa määrin esiintymään yhteiskunnallisina järjestöinä, joiden toimintaan kansanjoukot osallistuvat välittömästi. Kaikilla toiminnanaloilla kasvaa kansalaisjärjestöjen — ammattiliittojen, kommunistisen nuorisoliiton ja osuuskunnallisten yhtymien — merkitys. Sosialistinen valtiolaitos muuttuu vähitellen yhteiskunnan kommunistiseksi itsehallinnoksi. Kommunismin vallitessa suunnittelusta, tilinpidosta, talouden johdosta ja kulttuurin kehityksestä huo-

lehtivät elimet kadottavat poliittisen luonteensa ja muuttuvat yhteiskunnallisen itsehallinnon elimiksi.

Kommunismiin siirtyminen merkitsee *yksilön vapauden ja neuvostokansalaisten oikeuksien kaikinpuolista kehitystä*. Sen takaa sosialistisen laillisuuden tiukka noudattaminen, oikeusjärjestyksen kaikkinaisten rikkomusten poisjuuriminen, rikollisuuden ja kaikkien sitä synnyttävien syiden hävittäminen.

Kansallisten suhteiden kehityksen alalla, kansakuntien toisiinsa lähentymisessä koittaa uusi vaihe. Neuvostoliiton kansoissa kehittyä yhä enemmän yhteisiä kommunistisia piirteitä, mikä johtaa niiden keskinäisen ystävyyden jatkuvaan lujittumiseen. Puolue ratkaisee kaikki kansallisia keskinäissuhteita koskevat kysymykset sosialistisen internationalismin hengessä ja esiintyy kansallisten erikoisuuksien ignorointia sekä niiden paisuttelua vastaan. Kaikki nationalismin ja šovinismin sekä kansallisen rajoittuneisuuden ja eristyneisyyden ilmaukset ovat ristiriidassa kansojen elinetujen kanssa, ja niitä vastaan käydään leppymättömiä taisteluita. Puolueen suuntana on kaikkien neuvostotasavaltojen talouden jatkuva kaikinpuolinen kehittäminen.

Neuvostoliiton kansojen sisällöltään sosialistinen ja muodoltaan kansallinen kulttuuri kehittyä entistä kukoistavammaksi. Kansalliset kulttuurit rikastuttavat toisiaan ja lähenevät toisiaan ja sillä perustalla muodostuu tulevaisuudessa kommunistisen yhteiskunnan yhtenäinen yleisinhimillinen kulttuuri. Se turvaa Neuvostoliiton kaikkien kansojen entistä kiinteämmän yhtenäisyyden ja niiden keskinäisen ystävyyden lujittumisen.

Uuden ihmisen kasvattaminen Kommunismin rakentaminen on kansan käten työtä, sen tarmon ja järjen aikaansaannos. Mitä tietoisempia ihmiset ovat, sitä täydellisempää ja laajempaa on heidän luova aktiivisuutensa, sitä suurempia ovat kommunistisen rakennustyön saavutukset.

Puolue on asettanut tehtäväksi *kasvattaa uuden ihmisen*, jossa yhdistyvät sopusuhteisesti henkinen rikkaus, moraalinen puhtaus ja ruumiillinen täydellisyys. Eriyistä huomiota kiinnitetään nousevan sukupolven kasvattamiseen. Uusi ihminen muovautuu kommunistisen rakennustyön kulussa, työkollektiiveissa, puolueen, valtion ja kansalaisjärjestöjen kasvatustyön vaikutuksesta.

Puolue katsoo kommunistisen kasvatustyön oleelliseksi osaksi taistelun porvarillisen ideologian ja moraalin ilmauksia, yksityisomistuksellisen mentaliteetin jäänteitä, taikauskoa ja ennakkoluuloja vastaan. Kommunistisen ideologian ja porvarillisen ideologian yhteen sovittaminen ei voi tulla kysymyksenäkään. Kommunistinen ideologia on kaikkein humanisinta ideologiaa. Sen ihanteina ovat todella inhimillisten suhteiden voimaansaattaminen ihmisten ja kansojen välillä, ihmiskunnan vapauttaminen tuhoisten maailmansotien uhalta, yleisen rauhan ja vapaan onnekkaan elämän pystyttäminen kaikille ihmisille maan päällä.

NKP:n ohjelmassa on muotoiltu kommunismin rakentajan moraalisaännöstö. Siihen kuuluvat seuraavat siveellisyyperiaatteet:

— uskollisuus kommunismin asialle, rakkaus sosialistista syunynimaata ja sosialismin maita kohtaan;

— tunnollinen työnteko yhteiskunnan hyväksi: ken ei työtä tee, hänen ei syömänkään pidä;

— jokaisen huolenpito yhteiskunnallisen omaisuuden säilymisestä ja kartuttamisesta;

— yhteiskunnallisen velvollisuuden selvä tajuaminen, leppymätön suhtautuminen yhteiskunnan etujen loukkamiseen;

— kollektivismi ja toverillinen keskinäisapu: jokainen kaikkien ja kaikki yhden puolesta;

— humaniset ihmisten väliset suhteet ja keskinäinen kunnioitus: ihminen on toisen ihmisen ystävä, toveri ja veli;

— rehellisyys ja totuudellisuus, siveellinen puhtaus, vaatimattomuus yhteiskunnallisessa ja yksityiselämässä;

— keskinäinen kunnioitus perheessä, huolenpito lasten kasvatuksesta;

— suvaitsematon suhtautuminen epäoikeudenmukaisuuteen, toisten kustannuksella elämiseen, epärehellisyyteen, kiipeilyyn ja etuiluun;

— Neuvostoliiton kaikkien kansojen ystävyys ja veljeys, suvaitsematon suhtautuminen kansallisuus- ja rotuvieroksuntaan;

— leppymättömyys kommunismin, rauhan ja kansojen vapauden vihollisia kohtaan;

— veljellinen solidaarisuus kaikkien maiden työtätekevien, kaikkien kansojen kanssa.

Kommunismiin siirtyminen edellyttää, että kasvatetaan tietoisia ja hyvän sivistyksen saaneita ihmisiä, jotka pystyvät sekä ruumiilliseen että henkiseen työhön ja osallistuvat aktiivisesti yhteiskuntaelämään, toimintaan tieteen, kulttuurin ja taiteen alalla. Puolueen ohjelma asettaa tehtäväksi opetustyön kaikinpuolisen kehittämisen. Neuvostotiede, kirjallisuus, musiikki, maalaustaide, elokuvataide, teatteri, televisio, kaikki taiteen lajit saavuttavat ennen näkemättömän kukoistuksen. Suurta huomiota kiinnitetään yhteiskunnan taidearteiston kehittämiseen ja rikastuttamiseen yhdistämällä toisiinsa joukkojen taideharrastuksen ja ammattina harjoitetun taiteen.

Kaikki ihmisen hyväksi Sosialismin vallitessa talouselämän, kansantalouden kaikkien alojen kehityksen tarkoituksena on ihmisten elämän parantaminen. NKP:n ohjelma on asettanut maailmanhistoriallisen merkityksen omaavan tehtävän: kohottaa kansan elintaso Neuvostoliitossa korkeammalle kuin se on missään kapitalistisessa maassa.

Osoittautuu kuitenkin olevan ihmisiä, jotka pitävät tätä loitonemisenä vallankumouksellisuudesta, pyrkimyksenä »porvaristumiseen». Heidän mielestään sosialististen maiden ei pidä huolehtia ihmisten hyvinvoinnista, vaan maailmanvallankumouksen nopeuttamisesta. Sellainen kysymyksen asettelu on kerrassaan virheellinen. Juuri siksihän työätekevät nousevatkin vallankumoukseen kapitalismia vastaan, että se ei turvaa heille inhimillistä elämää, vaan anastaa heidän työnsä tulokset ja saattaa heidät kurjaan asemaan. Juuri siksi he siirtyvätkin sosialismin puolelle, kun tietävät, että sosialismi turvaa verrattomasti paremman elämän kuin kapitalismi.

Socialismin puoleensavetävä voima on tietenkin ennen kaikkea siinä, että se antaa todellisen vapauden työätekeville, poistaa ihmisen harjoittaman toisen ihmisen riiston. Tuo voima muuttuu entistä mahtavammaksi, kun vapauden ja riiston hävittämisen lisäksi sosialismi turvaa välttämättömät aineelliset ja kulttuurihyödykkeet. Siksi NKP pitääkin huolenpitoa neuvostoihmisten elintason jatkuvasta kohottamisesta ensivuoroisena tehtävänä, kansainvälisenä velvollisuutenaan. Mitä menestyksellisemmin sosialistinen maa kehittyy, mitä paremmin sen väestö elää, sitä

voimakkaammin se vaikuttaa ihmisten järkiin ja sydämiin koko maailmassa.

NKP:n ohjelmassa sanotaan, että neuvostokansan hyvinvointia tullaan jatkuvasti kohottamaan parantamalla ja kehittämällä sosialistisen yhteiskunnan jäsenten kumppaakin tarpeiden tyydyttämismuotoa: työpalkkaa sekä yhteiskunnallisia kulutusvarantoja. Työätekevien aineellisten ja sivistyksellisten tarpeiden tyydyttämisen peruslähteenä tulee kommunismin rakentamisen kaudella olemaan työn mukaan maksettava palkka.

Uusi ohjelma toteuttaa elämässä puolueen tunnuksen: »Kaikki ihmistä varten, kaikki ihmisen hyväksi.» Sen koko sisällön tavoitteena on kohottaa kansan aineellista hyvinvointia ja kulttuuritasoa, luoda edellytykset kommunismin periaatteen toteuttamiselle: »Jokainen kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan.»

Tällaisia ovat Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen kolmannen, sosialismista kommunismiin siirtymisen kaudeksi laaditun ohjelman perusajatukset.

Puolue kommunismin rakennustyön kaudella

NKP on neuvostokansan etujoukko

Rinnan sosialistisen yhteiskunnan kommunismin suuntaan tapahtuvan kehityksen kanssa kehittyi myös kommunistinen puolue. Neuvostoliiton Kommunistisesta Puolueesta, joka on työväenluokan puolue, on tullut nykyään koko kansan puolue.

Ulkomailla eräät henkilöt ovat alkaneet epäillä tämän johtopäätöksen oikeellisuutta. Heistä ei ole mahdollista, että kommunistinen puolue, työväenluokan puolue muuttuisi puolitiessä kommunismiin koko kansan puolueeksi. Eikö se merkitse proletariaatin järjestöllistä ja moraalista rappeutumista? Nuo epäilykset ovat kuitenkin perusteettomia. NKP on ollut ja on edelleenkin ennen kaikkea työväenluokan puolue, sen kommunististen ihanteiden ja päämäärien ilmentäjä. Samalla siitä on tullut koko kansan puolue. Se on Neuvostoliitossa sosialismin voittojen perustalla suoritettujen perinpohjaisten yhteiskunnallisten uudistusten lainomainen seuraus. Työväenluokan tavoitteet ja ihanteet ovat muuttuneet sosialismin rakentaneen kansan kaikkien

kerrosten tavoitteeksi ja ihanteiksi. Ja se merkitsee puolueen osuuden kaikkinaista kasvua yhteiskunnan elämässä, ei heikkenemistä.

NKP:n ohjelmassa korostetaan, että kommunismin rakennustyön kaudelle on leimallista puolueen osuuden jatkuva kasvu johtavana, suuntaa antavana ja järjestävänä voimana. Se johtuu monista objektiivisista syistä, lähinnä kommunistisen rakennustyön mittasuhteiden laajenemisesta sekä tehtävien monitahoisuudesta. Ainoastaan hyvin rikkaan poliittisen kokemuksen omaava ja arvontoa nauttiva puolue, jolla on aseenaan edistysellinen vallankumousteoria sekä yhteiskuntakehityksen lakien tuntemus, pystyy löytämään noiden tehtävien mahdollisimman oikean ratkaisun ja järjestämään kansanjoukot täyttämään noita tehtäviä.

Maan uutta kehitysvaihetta vastaa myös puolueen, sen poliittisen, ideologisen ja järjestötyön uusi, korkeampi kehitystaste. Puolue parantaa jatkuvasti toimintamuotojaan ja -menetelmiään, jotta ne vastaisivat aina ajan kasvavia vaatimuksia. Kommunistista yhteiskuntaa rakentavan kansan etujoukkona puolue näyttää esimerkkiä puolueen sisäisen elämän järjestämisessä, kommunistisen yhteiskunnallisen itsehallinnon yhä täydellisempien muotojen kehittämisessä.

Puolueen jäsenten oikeudet ja velvollisuudet

Puolueen 22. edustajakokouksen vahvistamien NKP:n sääntöjen mukaan puolueen jäsenenä voi olla jokainen 18 vuotta täyttänyt Neuvostoliiton kansalainen, joka tunnustaa puolueen ohjelman ja säännöt, osallistuu aktiivisesti kommunismin rakentamiseen, toimii jossakin puoluejärjestössä, noudattaa puolueen päätöksiä ja suorittaa jäsenmaksut. Puolueeseen liittyvä esittää suositukset kolmelta NKP:n jäseneltä, jotka ovat olleet vähintään kolme vuotta puolueessa ja tunteneet suositeltavan yhteisen työn ja yhteiskunnallisen toiminnan perusteella vähintään vuoden. Puolueeseen liittyvät henkilöt käyvät läpi vuoden pituisen kandidaattiajan, joka on välttämätön perusteellista puolueen ohjelmaan ja sääntöihin tutustumista ja puolueen jäseneksi valmistautumista varten. Puoluejärjestö puolestaan tutustuu tänä aikana lähemmin jäsenkandidaatin henkilökohtaisiin ominaisuuksiin. Puolueen jäseneksi hyväksytään vain yksilöllisessä järjestyksessä.

Puolue kiinnittää päähuomion riviensä laadulliseen ko-

kuonpanoon eikä määrälliseen kasvuun. Se huolehtii vaikutuksensa lujittumisesta ennen kaikkea kommunistisen rakennustyön ratkaisevilla aloilla ja sen mukaisesti suorittaa työtään uusien jäsenten hyväksymiseksi.

Puolueen jäsenellä on suuria ja kunniakkaita velvollisuuksia. Hänen on suhtauduttava työhön kommunistisesti, osallistuttava aktiivisesti maan poliittiseen elämään, omaksuttava marxilais-leniniläistä teoriaa, taisteltava rohkeasti epäkohtia vastaan, noudatettava puolue- ja valtiokuria. Hänen on oltava edelläkävijänä aina ja kaikessa: tuotannossa, yhteiskunnallisessa työssä, sosialistisen yhteiselämän sääntöjen ja moraaliperiaatteiden noudattamisessa. Puolueen jäsen on tietoinen, aktiivinen, miehuullinen taistelija puolueen asian puolesta, sen politiikan elämässä toteuttamisen puolesta, kommunismin rakentamisen puolesta.

Puolueen jäsenellä on oikeus:

- valita ja tulla valituksi puolue-eliminiin;
- käsitellä vapaasti puoluekokouksissa, -konferensseissa, -edustajakokouksissa, puoluekomiteoiden kokouksissa ja puoluelehdistössä puolueen politiikan ja käytännöllisen toiminnan kysymyksiä, tehdä ehdotuksia, lausua avoimesti mielipiteensä ja puolustaa kantaansa niin kauan, kunnes järjestö tekee päätöksensä;

- arvostella puoluekokouksissa, -konferensseissa, -edustajakokouksissa ja komiteoiden kokouksissa ketä kommunistia tahansa hänen asemastaan riippumatta;

- osallistua henkilökohtaisesti niihin puoluejärjestön, toimikunnan ja komitean kokouksiin, joissa käsitellään kysymystä hänen toiminnastaan tai käyttäytymisestään;

- esittää kysymyksiä, anomuksia ja ehdotuksia mihin puolueportaaseen tahansa aina NKP:n Keskuskomiteaan asti ja vaatia asiallista vastausta esitykseensä.

Kaikki kommunistit kuuluvat puolueen perusjärjestöihin; ne ovat puolueen *perusta*. Perusjärjestöt muodostetaan puolueen jäsenten työpaikoilla — tehtaissa, valtiontiloilla ja muissa tuotantolaitoksissa, kolhooseissa, Neuvostoarmeijan joukko-osastoissa, virastoissa ja oppilaitoksissa, joissa on vähintään kolme puolueen jäsentä. Juoksevan työn hoitamista varten puolueen perusjärjestö valitsee toimikunnan tai komitean, johon tulee puoluekokouksen hyväksymä määrä jäseniä. Puolueen perusjärjestöt toimivat kansanjoukkojen keskuudessa, ovat jatkuvasti kosketuksissa työtätekeviin,

liittävät heitä puolueen ympärille, ajavat puolueen politiikkaa, toteuttavat sitä käytännössä. Niiden tehtävänä on työtätekevien kommunistisen tietoisuuden kohottaminen ja luovan aktiivisuuden kehittäminen sekä työtätekevien luovan toiminnan johtaminen tuotantosuunnitelmien täyttämisen ja ylittämisen alalla. Puolue antaa hyvin suuren merkityksen perusjärjestöilleen ja pyrkii siihen, että jokainen niistä edustaisi kelvollisesti puoluetta kollektiivisyytensä, nauttisi työtätekevien kunnioitusta ja tukea.

**Puolueen järjestö-
rakenteen ja toi-
minnan periaatteet**

Puolueen järjestörakenteen johtavana periaatteena on *demokraattinen sentralismi*. Sen tärkeimpiä vaatimuksia ovat:

- a) puolueen kaikkien johtavien elinten valinnallisuus alhaalta ylös asti;
- b) puolue-elinten velvollisuus selostaa ajoittaisesti toimintaansa puoluejärjestöilleen ja ylimmille elimille;
- c) ankara puoluekuri ja vähemmistön alistuminen enemmistölle;
- d) ylempien elinten päätösten ehdoton velvoittavuus alemmille elimille.

Pitäen ohjeenaan näitä perusvaatimuksia puolue turvaa kaikkien kommunistien suuren aktiivisuuden ja toimintayhtenäisyyden sekä puolueen voimien nopean keskittämisen tärkeimpien tehtävien ratkaisuuksiin.

Säännöissä korostetaan, että puoluejohdon korkein periaate on *kollektiivisuus*. Puolueessa ei ole eikä voi olla yksilöpäällikkyyttä, sen kaikki johtoelimet — NKP:n Keskuskomiteasta perusjärjestön toimikuntaan asti — ovat kollektiivisiä johtoelimiä. Ne kaikki ovat valinnallisia, niitä uusitaan ja ne ovat tilivelvollisia työstään. Kollektiivisuus on välttämätön edellytys kysymysten oikealle ratkaisulle, puoluejärjestöjen normaalille toiminnalle, poliittisesti kypsien ja kokeneiden työntekijäin muovautumiselle, kommunistien aktiivisuuden ja omatoimisuuden kehitykselle. Kollektiivisuus auttaa yhdistämään monien ihmisten monita-
hoiset kyvyt, tiedot ja kokemuksen.

Puolue antaa suuren merkityksen puolueen jäsenjoukkojen toteuttamalle valinnallisten elinten ja niiden työntekijäin toiminnan valvonnalle. Valvontaa toteutetaan pitämällä säännöllisesti puolue-elinten toimintaselostukset ja vaalit kaikissa portaissa. NKP:n säännöissä määrätään tarkasti puolueen vaalikokousten ja konferenssien, liittota-

savaltujen kommunististen puolueiden edustajakokousten ja NKP:n edustajakokousten aikamäärät. Nuo aikamäärät ovat sitovia.

Puolueen politiikan ja käytännöllisen toiminnan ongelmien vapaa ja asiallinen käsittely on puolueen sisäisen demokratian tärkeä periaate. Puolue tarvitsee tietoista eikä muodollista puoluekuria. Siellä, missä ei ole kysymysten käsittelyn vapautta eikä arvosteluvapautta, ei myöskään voi olla tietoista kuria. Tällä vapaudella ei kuitenkaan ole mitään yhteyttä anarkismiin, joka ei tunnusta kuria. Sen jälkeen, kun enemmistö on ilmaissut tahtonsa ja päätös on hyväksytty, kaikki kommunistit toimivat kuin yksi mies. Hyväksytty päätös on velvoittava sekä niille, jotka äänestivät sen puolesta, että niille, jotka jostakin syystä eivät kannattaneet sitä. Se on puoluekurin sitova vaatimus. Muussa tapauksessa puolue ei voi toimia ehyenä kokonaisuutena, vaan hajoaa erillisiin ryhmiin, joista kukin alkaa vetää omaa köyttään. Ellei näitä vaatimuksia noudateta, puolueen normaali ja yksimielinen toiminta käy mahdottomaksi ja kommunistiselle rakennustyölle aiheutuu suurta vahinkoa..

NKP:n säännöissä on varaus, että väittelyt, varsinkin väittelyt koko puolueen mitassa, on suoritettava niin, että turvataan puolueen jäsenten vapaa kannanilmaisu ja tehdään mahdottomaksi puolueen yhtenäisyyden rikkominen, ryhmäkuntien muodostaminen. Puolueen yhtenäisyyden kaikkinaisen lujittaminen on jokaisen kommunistin ehdoton velvollisuus.

Puolueen aatteellinen ja järjestöllinen eheys on sen voittamattomuuden ratkaiseva ehto, kommunistisen rakennustyön suurten tehtävien menestyksellisen täyttämisen tae.

Maailman kehityksen valttie

NKP ja maailman vallankumousprosessi Tapahtumien kulku on todistanut oikeiksi kommunististen ja työväenpuolueiden vuoden 1960 kansainvälisen neuvottelukokouksen johtopäätökset maailman kehityksen näköaloista. Kansat ovat nousseet yhä päättävämmin taisteluun imperialismia vastaan. Sosialismin puolesta taistelevat voimat ovat kasvaneet. Sosialistinen

maailmanjärjestelmä on kehittynyt. Kapitalistisissa maissa on käyty luokkataisteluja, ja niissä ovat lujittuneet ja karttuneet sisäiset voimat, joiden tehtävänä on demokratian ja sosialismin voiton turvaaminen. Vuonna 1959 kapitalistisesta maailmasta irtaantui Kuuba ja lähti sosialistiselle kehitystielle. Kansallisen vapausliikkeen mahtavat iskut ovat luhistaneet siirtomaajärjestelmän. Kaikissa maanosissa on laajentunut joukkoliike rauhan puolesta.

Kansojen, työtätekevien ja sorrettujen joukkojen taistelu rauhan, kansallisen vapautuksen, demokratian ja sosialismin puolesta on muuttunut *ihmiskunnan kehityksen valtatieksi*.

Neuvostoliiton Kommunistinen Puolue ja neuvostokansa antavat huomattavan panoksen maailman vallankumousprosessiin, myötävaikuttavat suuresti sen kehitykseen. Yhdessä muiden sosialismin maiden veljespuolueiden ja kansojen kanssa ne lujittavat sosialistista maailmanjärjestelmää kartuttamalla neuvostovaltion mahtia. Neuvostokansa tukee jatkuvasti koko maailman työläisiä ja työtätekeviä joukkoja.

Neuvostoliitto on asettanut kansainvälisen vaikutuksensa palvelemaan sorrettujen kansojen siirtomaajoukkoja vastaan, kansallisen riippumattomuutensa puolesta käymän taistelun etuja.

Vuonna 1960 neuvostohallitus esitti Yhdistyneiden Kansakuntien Yleiskokouksen käsiteltäväksi kysymyksen kolonialismin täydellisestä hävittämisestä ja ehdotti julistusluonnoksen riippumattomuuden myöntämisestä kaikille siirtomaille ja niiden kansoille. Voittaen USA:n johtamien siirtomaavaltien vastustuksen Yleiskokous hyväksyi julistuksen. Kaikki sorretut ja vapautta rakastavat kansat vakuuttuivat jälleen siitä, että Neuvostoliitto on niiden uskollinen ystävä ja puoltaja.

Sosialististen maiden ja kansainvälisen kommunistisen liikkeen tukemina sorretut kansat antoivat 1960-luvulla kovia iskuja siirtomaajärjestelmälle. Eräät kansat heittivät siirtomaaikeen harteiltaan aseellisen taistelun tietä. Toisille kansoille taas kansallisen vapausliikkeen vauhdikkaan nousun säilyttämien siirtomaavallanpitäjien oli pakko itsensä myöntää riippumattomuus. Vuonna 1958 Guinea vapautui siirtomaaikeestä. Sen jälkeen vuonna 1960 kansallisen itsenäisyyden saivat seuraavien Afrikan maiden kansat: Dahomeyn, Gabonin, Ghanan, Kamerunin, Keski-

Tunkiolle!

Afrikan, Kongon (pääkaupunki Brazzaville), Kongon (pääkaupunki Kinshasa), Madagaskarin, Malin, Mauritanian, Nigerian, Nigerin, Norsunluurannikon, Senegalin, Somalian, Togon, Tšadin ja Ylä-Voltan. Vuonna 1961 kansallisen riippumattomuuden saivat Sierra Leone ja Tanganjika. Algerian kansa sai voiton 1962 pitkäaikaisten ankarien taistelujen tuloksena. Riippumattomuutensa saavuttivat myös Burundi, Ruanda, Uganda ja Kenia.

Valtavilla alueilla pääsivät voitolle kansalliset vapautusvallankumoukset. Melkein koko Aasia ja Afrikka vapautuivat siirtomaaorjuudesta. Entisten siirtomaiden tilalle perustettiin nuoria kansallisia valtioita. Vapautuneet kansat ryhtyivät aktiivisesti osallistumaan kansainväliseen elämään ja tuomaan panoksensa ihmiskunnan yhteiseen edistykseen.

Mahtavat vallankumoukselliset voimat ovat muuttaneet maailman kasvoja. Sosialistisen maailmanjärjestelmän maisassa asuu yli miljardi ihmistä eli ihmiskunnan kolmasosa. Satoja miljoonia ihmisiä on vapautunut siirtomaaorjuuden kahleista ja saavuttanut kansallisen vapauden.

Suurin osa ihmiskuntaa on vapautunut ainiaaksi imperialismin herruudesta.

**Neuvostoliitto
rauhan vartiossa**

Ovatko asiat siten, että imperialismi ei merkitse enää vaaraa maailman kansoil-
le? Ei. Imperialismi on yhä vielä ole-
massa, ja se on ihmiskunnan edistyksen pääeste, aggressii-
visten sotien alkujuuri. Nykyisen kansainvälisen elämän
sisältönä on rauhantahtoisten voimien kireä taistelu im-
perialismin aggressiivisia voimia vastaan.

NKP ja neuvostohallitus ovat taistelleet ja taistelevat
järkähtämättömästi yleisen rauhan ja yhteiskuntajärjestel-
mältään erilaisten valtioiden rauhanomaisen rinnakkain-
olon puolesta. Ne käyttävät kaikkia mahdollisuuksia kan-
sainvälisen jännityksen laukaisemiseen ja kansojen turval-
lisuuden varmistamiseen, sellaisten olosuhteiden luomiseen,
joiden vallitessa kaikki kansat voisivat kehittyä vapaasti
kansallisen ja sosiaalisen edistyksen suuntaan. Ne nojaavat
ulkopolitiikassaan Neuvostoliiton ja koko sosialismin jär-
jestelmän kasvavaan mahtiin, koko maailman rauhantah-
toisten voimien kannatukseen.

Vuonna 1959 neuvostohallitus ehdotti, että YK:n Yleis-
kokous hyväksyisi tiukan kansainvälisen valvonnan alaisen
yleisen ja täydellisen aseistariisunnan ohjelman. Neuvosto-
liiton ehdotukset saivat laajaa kannatusta koko maailmas-
sa. Maailman yleisen mielipiteen painostuksesta Yleisko-
kous hyväksyi päätöslauselman Neuvostoliiton ehdotusten
hengessä ja perusti aseistariisuntavaliokunnan.

Neuvostoliitto on pyrkinyt päättävästi saamaan aikaan
atomi- ja vetypommien kokeilun ja niiden sodassa käytön
kiellon. Vuonna 1963 Neuvostoliitto, USA ja Englanti
solmivat vihdoin sopimuksen ilmakehässä, kosmisessa ava-
ruudessa ja veden alla suoritettavien ydinasekokeiden kiel-
tämisestä. USA ja Englanti olivat syypäitä siihen, että
kielto ei koskenut maan alla suoritettavia ydinkokeita.
Maiden valtaenemmistö yhtyi sopimukseen. Sopimuksen
vaillinaisuudesta huolimatta sen solmiminen oli rauhantah-
toisten voimien huomattava saavutus. Oli otettu tärkeä
askel ihmisten pelastamiseksi heidän terveydelleen vaaral-
liselta atomi- ja vetypommikokeita seuranneiden hiukkas-
sateiden vaikutukselta.

Ydinkoekiello ei kuitenkaan poista ydinaseen käytön
vaaraa. Siksi Neuvostoliitto on koettanut saada aikaan
valtioiden välisen sopimuksen ydinaseiden levittämisen kiel-
lost ja vaatii niiden käytön kieltämistä. Erityisen päättä-

västi Neuvostoliitto vastustaa länsisaksalaisten militaristien päästämistä ydinaseiden ääreen, sillä koko maailma tuntee näiden julmat tavat ja anastushimon.

Rauhantahtoisten voimien vastapainoksi imperialistit, eritoten Amerikan Yhdysvaltojen aggressiiviset piirit, kärjistävät kaikin tavoin kansainvälistä tilannetta. Ne sekaantuvat sumeilematta toisten maiden ja kansojen asioihin, suorittavat aggressioita sosialistisia valtioita ja nuoria kehitysmaita vastaan, järjestävät salaliittoja ja provokaatioita niitä vastaan ja harjoittavat ideologista tihutyötä. Neuvostoliitto on kaikissa tapauksissa esiintynyt ja esiintyy päättävästi hyökkäyksen kohteeksi joutuneiden puolesta, se on tehnyt ja tekee edelleenkin tyhjiksi imperialistien aggressiiviset suunnitelmat ja antaa kaikkinaista apua ja tukea vapauttarakastaville kansoille.

Vuonna 1956 imperialistit järjestivät vastavallankumouksellisen kapinan Unkarin Kansantasavallassa ja yrittivät palauttaa siellä entisen kapitalistisen järjestyksen, irrottaa Unkarin sosialististen maiden ystävyysliitosta. Neuvostokansa auttoi Unkarin veljeskansaa lyömään hajalle vastavallankumoukselliset voimat, tekemään lopun imperialistisesta salaliitosta.

Vuonna 1958 imperialistit järjestivät salaliiton Syyriaa vastaan ja yrittivät usuttaa Turkin hyökkäämään sen kimppuun. Samanaikaisesti amerikkalaiset ja englantilaiset joukot työntyivät Libanoniin ja Jordaniaan tarkoituksenaan hyökkäys Irakiin. Neuvostoliiton varoitus pakotti hyökkääjät poistumaan Libanonista ja Jordaniasta ja ehkäisi maahanhyökkäyksen Irakiin. Samana vuonna amerikkalaiset aggressorit kärjistivät tilannetta Taiwanin saaren seu-duilla, ja sen seurauksena muodostui sodan syttymisen vaara USA:n ja Kiinan Kansantasavallan välille. Neuvostoliiton aktiivinen puuttuminen asiaan teki tyhjäksi USA:n provokaation.

Vuonna 1961 imperialistit kärjistivät Euroopan tilannetta. NATO:n maat, etupäässä USA ja Saksan Liittotasavalta alkoivat ladella uhkauksia Saksan Demokraattiselle Tasavallalle ja Neuvostoliitolle. Varsovan sopimuksen osanottajamaiden tukemana Neuvostoliitto ryhtyi ehkäiseviin vastatoimenpiteisiin. Saksan Demokraattinen Tasavalta lujitti länsirajojaan. Neuvostoliitto ilmoitti valmiudestaan puolustaa Saksan Demokraattista Tasavaltaa kaikilta hyök-

käysyryyksiltä sitä vastaan ja taltutti siten imperialististen aggressorien sotakiikkaa.

Vuonna 1961 amerikkalaiset imperialistit järjestivät vastavallankumouksellisten joukkojen hyökkäyksen Kuuballe. Kuuban kansa löi hajalle nuo joukkio. Vuonna 1962 amerikkalaista sotaväkeä yritti nousta maihin Kuuballe. Kansainvälinen tilanne kärjistyi. Neuvostoliitto ja muut sosialistiset maat panivat asevoimansa valmiustilaan puolustaakseen Kuubaa. Sosialististen maiden päättävät toimenpiteet pakottivat amerikkalaiset aggressorit luopumaan maahanhyökkäysaikeistaan.

Imperialisteja ärsyttää öljykentistään rikkaiden arabivaltioiden itsenäisyys. He ovat tehneet useita aseellisia hyökkäyksiä niitä vastaan, varsinkin Egyptiä (Yhdistynyttä Arabitasavaltaa) vastaan. Kun vuonna 1956 Egypti julisti kansalliseksi omaisuudekseen sen alueen halki kulkevan ja egyptiläisten käsin rakennetun Suezin kanavan, Englanti, Ranska ja Israel yrittivät asevoimalla estää tuon Egyptin kansan ja hallituksen laillisen toimenpiteen. Neuvostoliitto varoitti päättävästi aggressoreja. Neuvostoliiton ja muiden maailman rauhantahtoisten voimien tukemana Egyptin kansa torjui hyökkäyksen. Maahanhyökkääjät poistuivat Egyptin alueelta. Egypti säilytti itsenäisyytensä.

Imperialistit eivät kuitenkaan luopuneet arabivaltioita vastaan suunnatuista provokaatioistaan ja anastusaikeistaan. Erittäin aggressiivisia ovat Israelin hallitsevat piirit, jotka toimivat länsivaltojen yllyttäminä ja tukemina. Kesäkuussa 1967 sopimuksesta USA:n kanssa Israel hyökkäsi valpattoisesti Yhdistyneen Arabitasavallan, Syyrian ja Jordanian kimppuun saaden aikaan vaarallisen sotaseikkauksen Lähi-Idässä. Yhdistyneen Arabitasavallan, Syyrian ja Jordanian avuksi tulivat muut arabimaat.

Tuona arabeille vaikeana ajankohtana Neuvostoliitto ja muut sosialistiset valtiot esiintyivät päättävästi heidän puoltajinaan. Euroopan sosialististen valtioiden nopeat ja tarmokkaat toimenpiteet pakottivat israelilaiset seikkailijat lopettamaan sotatoimet. Tässä yhteydessä ei voida vaieta Israelin Kommunistisen Puolueen, johon kuuluu sekä israelilaisia että arabeja, osoittamasta rehellisyydestä ja uljuudesta. Se täytti kunniakkaasti kansainvälisen velvollisuutensa ja antautumatta nationalistisen kiihkon valtaan se esiintyi rohkeasti Israelin hallitsevien piirien val-

loitushankkeita vastaan ja paljasti niiden sekä amerikkalaisten imperialistien yhdessä punomat salajuonet.

Neuvostovaltion vaatimuksesta kutsuttiin koolle Yhdistyneiden Kansakuntien ylimääräinen kokous pohtimaan Lähi-Idän kriisiä ja poistamaan Israelin hyökkäyksen seurauksia. Tuossa kokouksessa Neuvostoliitto kehotti tuomitsemaan Israelin aggressiiviset teot Yhdistynyttä Arabitasavaltaa, Syyriaa ja Jordaniaa vastaan ja pakottamaan Israel viemään viipymättä joukkonsa pois valtaamiltan alueilta ja korvaamaan aiheuttamansa vahingon. Neuvostoliiton ehdotuksia kannattivat sosialistiset valtiot, arabidän maat ja monet muut nuoret kansalliset valtiot. Painostamalla sotaliittokumppaneitaan USA torpedoi noiden ehdotusten hyväksymisen YK:ssa.

Lähi-Idän kriisi jäi poistamatta. Imperialististen piirien ei kuitenkaan onnistunut saavuttaa päätavoitettaan, ts. kukistaa edistyksellistä hallitustapaa ja kääntää arabivaltioita pois itsenäisen kehityksen tieltä. Lähi-Idän tapahtumat osoittivat jälleen, että imperialismin sotakiikhoisten voimien taltuttamiseksi tarvitaan sosialististen maiden ja nuorten kansallisten valtioiden, kansainvälisen kommunistisen ja työväenliikkeen sekä Aasian, Afrikan ja Latinalaisen Amerikan maiden kansallisen vapausliikkeen toimintayhtenäisyyttä.

Nykyinen kansainvälinen elämä on osoittanut, että rauhaa ja kansojen turvallisuutta uhkaa imperialistinen leiri ja päähyökkääjänä on Amerikan imperialismi. Kaikki rehelliset ihmiset näkevät, että suuri sosialistinen maa, Neuvostoliitto, puolustaa aina ja varmasti kansojen turvallisuutta.

Amerikan imperialistit muodostivat pahimman rauhaa uhkaavan pesäkkeen Vietnamiin. Genève'n (Sveitsi) konferenssissa 1954 päästiin sopimukseen siitä, että kysymyksen Vietnamin pohjois- ja eteläosan yhdistämisestä sekä maan tulevasta valtiorakenteesta ratkaisee maan väestö itse ilman toisten maiden puuttumista asiaan. USA kuitenkin torpedoi Vietnamin yhdistymisen. Etelä-Vietnamin hallitseva klikki esti vaalien suorituksen. Etelä-Vietnamin kansa nousi taisteluun nukkehallitusta vastaan. Syntyi Etelä-Vietnamin kansallinen vapautusrintama. Hallitsevan klikin valta alkoi horjua. Silloin USA toi joukkonsa Etelä-Vietnamiin ja aloitti aseellisen intervention. Vietnamiin levisi voi-

Vladimir Iljitšille nimetyn Moskovan sähköteknisen tehtaan työläiset julistavat kokouksessaan olevansa solidaarisia amerikkalaisia aggressoreja vastaan taistelevaa Vietnamin kansaa kohtaan. 1965

makas patrioottinen liike amerikkalaisten maahanhyökkääjien ja heidän suosikkiensa karkottamiseksi. Vuonna 1965 USA siirsi sotatoimet Vietnamin Demokraattisen Tasavallan alueelle ja alkoi pommittaa julmasti sen kaupunkeja ja kyliä ja tuhota raa'asti rauhallista väestöä, vanhuksia, naisia ja lapsia.

Vietnamin Demokraattisen Tasavallan miehuullinen kansa nousi puolustamaan saavutuksiaan. Vietnamin Demokraattisen Tasavallan hallitus julisti päättävän vastalauseen USA:n aggressiota vastaan ja vaati alueittensa raakojen lentopommitusten lopettamista, kaikkien maahanhyökkääjien joukkojen vientiä pois Etelä-Vietnamista ja että Vietnamin kansalle annetaan mahdollisuus määrätä itse kohtalonsa ilman ulkomaiden sekaantumista.

Neuvostoliitto esiintyi päättävästi Vietnamin kansan laillisten oikeuksien puolesta, kannatti kaikkia Vietna-

min Demokraattisen Tasavallan hallituksen ja Etelä-Vietnamin Kansallisen Vapautusrintaman esittämiä vaatimuksia. Yhdessä muiden sosialististen maiden kanssa Neuvostoliitto antaa tehokasta apua Vietnamin kansalle. Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen ja Vietnamin Työn Puolueen kesken päästiin täydelliseen yksimielisyyteen Neuvostoliiton antaman avun muodosta, keinoista ja määrästä, lähinnä Vietnamin Demokraattisen Tasavallan puolustuskuntoisuuden kohottamiseen tarvittavan sotakaluston ja aseistuksen kohdalta.

Amerikan imperialistien rikollinen sota Vietnamissa herätti maailman kaikkien maiden edistyksellisten voimien syvää suuttumusta. Ne ilmaisivat solidaarisuutensa Vietnamin kansan sankarillista taistelua kohtaan. Monien maiden laajat kansanjoukot, demokraattiset järjestöt ja hallitukset ilmaisivat jyrkän paheksumisensa USA:n aggressioon johdosta ja vaativat amerikkalaisia sotakiikhoilijoita lopettamaan rosvouksensa Vietnamissa ja antamaan Vietnamin kansalle mahdollisuuden ratkaista itsenäisesti sisäiset asiansa. Tämän kamppailun eturiveissä ovat olleet kaikkien maiden kommunistit. Vietnamin kansa voittaa, sillä se taistelee oikean asian puolesta, kansallisen riippumattomuutensa ja vallankumouksellisten saavutustensa puolesta.

**Nykykauden
vallankumouksellinen
päävoima**

Vietnamin Demokraattinen Tasavalta kuuluu sosialististen maiden ystävyysliittoon, se nojaa niiden mahtiin ja tukeen. Sosialistinen maailmanjärjestelmä on vapaiden, itsenäisten, sosialismin ja kommunismin tietä kulkevien kansojen sosiaalinen, taloudellinen ja poliittinen ystävyysliitto. *Sosialistinen maailmanjärjestelmä on aikakautemme vallankumouksellinen päävoima, demokratian, kansallisen ja yhteiskunnallisen edistyksen varma tuki.*

Sosialististen maiden kansojen yhteistoiminnan perustan muodostavat niiden yhteiset päämäärät sosialismin ja kommunismin rakentamisessa, vallankumouksellisten saavutusten ja kansallisen riippumattomuuden puolustamisessa.

Neuvostoliiton Kommunistinen Puolue antaa suuren panoksen sosialistisen maailmanjärjestelmän kehittämiseen ja lujittamiseen. Sen suhteet sosialististen valtioiden kommunistisiin puolueisiin perustuvat marxismi-leninismin, proletarisen internationalismin periaatteisiin: keskinäiseen tukeen, tasa-arvoisuuteen ja läheiseen yhteistoimintaan,

»Družba»-öljyjohdon rakentajien, neuvostoliittolaisen ja tšekkoslovakialaisen sähköhitsaajan kohtaaminen

toistensa itsenäisyyden kunnioitukseen ja sisäisiin asioihin puuttumattomuuteen.

NKP kiinnittää suurta huomiota Neuvostoliiton ja sosialististen maiden molemmin puolin edullisten taloudellisten yhteyksien lujittamiseen. Neuvostoliitto myöntää veljesmaille luottoa ja lainoja ilman minkäänlaisia niiden suvereniteettia loukkaavia ehtoja, jotka ovat niin tavanomaisia kapitalististen maiden keskinäisissä suhteissa. Neuvostoliiton sosialistisille valtioille vuoteen 1967 mennessä myöntämien lainojen ja luoton kokonaissumma oli yli 9 miljardia ruplaa. NKP ja neuvostokansa pitävät jatkuvasti velvollisuutenaan veljellistä avunantoa ystäville.

Suurimmalle osalle sosialistisia maita Neuvostoliiton antama taloudellinen apu on ollut hyvin tärkeää maan teollistamisessa. Sodan jälkeen kuluneiden 20 vuoden aikana sosialistisissa maissa rakennettiin ja pantiin rakenteille Neuvostoliiton avulla yli 1200 suurta teollisuuslaitosta. Yli 700 niistä on jo pantu käyntiin. Ne on varustettu

ajanmukaisilla neuvostoliittolaisilla koneilla. Sosialistiset maat, joista useimmat olivat ennen sotaa jälkeenjääneitä maita, ovat noiden maiden kansojen sekä neuvostokansan läheisen yhteistyön ja yhteisten ponnistusten ansiosta muuttuneet lyhyessä ajassa teollisesti kehittyneiksi maiksi. Nykyään ei ainoastaan Neuvostoliitto toimita koneita veljesmaihiin, vaan nekin vuorostaan toimittavat niitä Neuvostoliittoon.

Sosialismin maiden taloudellinen yhteistoiminta antaa mahdollisuuden käyttää järkiperaisesti, mahdollisimman täydellisesti ja tehokkaasti hyväksi kunkin maan luonnonvaroja ja tuotantovoimia sekä sosialistisen työnjaon etuisuuksia ja sosialististen maailmanmarkkinain mahdollisuuksia. Se vastaa niin kunkin erillisen maan etuja kuin myös sosialistisen maailmanjärjestelmän etuja kokonaisuudessaan.

Euroopan sosialististen maiden välisiä taloudellisia suhteita koordinoi niiden perustama Taloudellisen Keskinäisavun Neuvosto. Tuon elimen avulla Euroopan sosialistiset maat toteuttavat tuotannon erikoistamista ja kooperointia ottamalla huomioon kunkin maan tarpeet ja mahdollisuudet, sopeuttavat yhteen kansantaloussuunnitelmansa, tärkeimpien teollisuustuotteiden tuotannon, keskinäiset sähkövoiman, metallien, polttoaineen, koneiden ja eri raakaainelajien toimitukset sekä keskinäiset tavaratoimitukset. Euroopan sosialistiset maat ovat yhteisvoimin rakentaneet mahtavan »Mir»-voimaverkon yhteistä käyttöään varten sekä jättimäisen »Družba»-öljyjohdon. Sitä myöten Neuvostoliitosta Uralin seuduilta ja Volgan rannoilta kuljetetaan maaöljyä Saksan Demokraattiseen Tasavaltaan, Puolaan, Unkariin ja Tšekkoslovakiaan. Kansainvälinen taloudellisen yhteistoiminnan pankki toimii menestyksellisesti.

Sosialististen maiden tieteellis-tekninen ja kulttuurillinen yhteistoiminta laajenee ja lujittuu. Dubnan kaupungissa lähellä Moskovaa toimii Yhdistetty ydintutkimusten instituutti. Tuossa maailman suurimpiin kuuluvassa tiedekeskuksessa työskentelee tiedemiehiä sosialistisista maista. Kansandemokratian maiden nuorisoa opiskelee tuhansittain Neuvostoliiton korkeakouluissa, ja muiden sosialististen maiden korkeakouluissa opiskelee paljon neuvostonuorisoa.

Kaikilla kansandemokratian mailla on suuria saavutuksia sosialismin rakentamisessa. Niiden talouselämään on lujasti vakiintunut koko kansan sosialistinen omistus. Työ-

Patrice Lumuban Kansojen ystävyysyliopiston rehtori professori S. V. Rumjantsev (eturivissä kolmas vasemmalta) yliopiston oppilaiden ja opettajien seurassa

väenluokka on kasvanut määrällisesti ja varmistanut johdettavaa asemaansa yhteiskunnassa. Talonpoikaisjoukot ovat perustaneet maaseudulla tuotannollisia osuuskuntia ja lähteneet sosialistiselle kehitystielle. Läheisessä yhteistoiminnassa työläisten ja talonpoikien kanssa oleva kansasta lähtenyt sivistyneistö kasvaa nopeasti. Tämä kaikki todistaa sitä, että eri maiden kapitalismista sosialismiin siirtymisessä on olemassa yleisiä lainomaisuuksia, joiden oikeellisuuden neuvostomaan kokemus ensimmäisenä osoitti.

Sosialismin maiden taloudellinen kehitysvauhti on huomattavasti suurempi kuin kapitalismin maiden. Sosialististen maiden teollisuustuotanto lisääntyi vuosina 1950—1967 yli viisi kertaa, kun taas muissa maissa se lisääntyi vähän yli kaksi kertaa. Euroopan sosialistiset maat tuottavat suunnilleen kolmanneksen maailman teollisuustuotannon volyyymista. Sosialistisissa maissa kansanjoukkojen elintaso kohooa jatkuvasti menestyksellisen taloudellisen kehityksen pohjalla.

Sosialistinen ystävyysliitto rakentuu siihen kuuluvien maiden veljellisen yhteistoiminnan, täydellisen tasa-arvoi-

suuden ja itsenäisyyden perustalle. Sosialistisen järjestelmän olemukseen ei sisälly mitään objektiivisia syitä siihen kuuluvien kansojen ja valtioiden välisten ristiriitojen ja selkkausten ilmaantumiselle.

Kommunistien kansainvälinen neuvottelukokous (1960) kehotti kommunistisia puolueita noudattamaan tiukasti keskinäisissä suhteissaan sosialistisen internationalismin periaatetta, kasvattamaan jatkuvasti työtätekeviä proletarisen solidaarisuuden ja läheisen yhteistoiminnan hengessä, suhtautumaan torjuvasti kaikkiin nationalismin ja šovininismien ilmauksiin. Jokaisen sosialistisen maan ja koko sosialistisen ystävyysliiton voiman ja voittamattomuuden tärkeimpänä lähteenä on kommunististen puolueiden ja kaikkien sosialististen valtioiden kansojen yhtenäisyys, niiden uskollisuus marxismi-leninismiin opille. Neuvostoliiton Kommunistinen Puolue pitää tiukasti ohjeenaan näitä perusajatuksia.

Sosialistiset valtiot yhdenmukaistavat ulkopoliittisen toimintansa, varsinkin perusosaltaan, jonka muodostaa taistelu imperialismia vastaan, yleisen rauhan ja kansojen turvallisuuden puolustamiseksi. Ne lujittavat sosialistisen maailmanjärjestelmän puolustusmahtia ja turvaavat sen kansojen turvallisuuden. Ne eivät salli kenenkään milloinkaan horjuttaa tai heikentää sosialismin maailmaa tai irrottaa siihen kuuluvien maiden ystävyysliitosta ainuttakaan rengasta.

Sosialismin maailma kulkee varmana eteenpäin. Koko edistyksellinen ihmiskunta sitoo toiveensa sen menestyksiin. Sosialistinen maailmanjärjestelmä yhdessä kaikkien imperialismia vastaan, yhteiskunnan sosialistisen uudistamisen puolesta taistelevien voimien kanssa määrää *nykykaudella ihmiskunnan historiallisen kehityksen pääsuunnan.*

**Neuvostoliiton
ja kehitysmaiden
yhteistyö**

Neuvostoliiton kommunisteja ja kaikkia neuvostoihmiä ilahduttavat kansallisen vapausliikkeen menestykset. Heissä herättävät suurta tyydytystä tiedot niistä

voitoista, joita sorretut kansat saavuttavat siirtomaavallanpitäjistä, samoin kuin tiedot yhä uusien kansallisten valtioiden perustamisesta. Kolonialisminvastaisten vallankumousten voitot ja sorrettujen kansojen saavuttama kansallinen itsenäisyys muodostavat tärkeän vaiheen noiden kansojen uuden elämän tiellä. Vapautuneille kansoille ovat

avautuneet kansallisen uudestisyntymisen ja yhteiskunnallisen edistyksen näköalat. Niiden kehitys saattaa kuitenkin lähteä joko kapitalistista tai ei-kapitalistista, sosialismiin johtavaa tietä.

Kuten historia on osoittanut, kapitalismin tie on kansojen kärsimysten tie. Se syventää väistämättä ihmisten sosiaalista epäyhdenvertaisuutta, jakaa kansan kouralliseen rikkaita riistäjiä ja valtavaan riistäjien sortamaan köyhälistöjoukkoon. Työläiset joutuvat porvariston orjiksi. Talonpoikia vararikkoutuu joukoittain, niitä joutuu kurjuuteen. Sivistyneistö joutuu pääoman pihteihiin. Työtätekevät joukot eivät pääse osallisiksi sivistyksestä, tiedoista ja kulttuurista. Vapautuneiden maiden rikkaat väestökerrokset — kansallinen porvaristo ja feodaalit — hyväksyvät tuollaisen kehitystien. Tuo tie lupaa niille rikkauden lisääntymisen, loistelias elämän, herruuden työtätekevien joukkojen yli. Imperialistit tukevat noita kerroksia ja pääsevät niiden kanssa nopeasti yhteisymmärrykseen. Kapitalistista kehitystietä kulkiens itsenäistyneet maat eivät selviydy taloudellisesta ja kulttuurillisesta takapajuisuudestaan. Sitä tietä ne joutuvat uudelleen siirtomaaorjuuteen, ulkomaisten orjuuttajien, kapitalististen monopolien, imperialististen valtioiden ikeeseen.

Imperialistit eivät halua tyytyä tappioonsa, vaan pyrkivät suuntaamaan vapautuneet maat kapitalistiselle kehitystielle, valjastamaan ne uskolonialismin vankkureihin. USA on uskolonialismin suurin tuki. Entisten siirtomaa-valtojen hallitsevat piirit ovat sopimuksesta USA:n kanssa perustaneet eräissä maissa kansanvastaisia sotilasdiktatorisia valtakomentoja ja asettaneet suosikkejaan valtion johtoon. Nuo maat on vedetty mukaan aggressiivisiin sotaliittoumiin. Imperialistiset valtiot antavat orjuuttavilla ehdoilla niin sanottua taloudellista »apua» nuorille kansallisille valtioille. Kapitalistiset monopolit alistavat yhä tiukempaan valvontaansa monien Aasian, Afrikan ja Latinalaisen Amerikan maiden talouselämän ja luonnonvarat. Imperialistiset valtiot suojelevat monopolien etuja ja painostavat vapautuneita maita uhkaamalla alituiseen puuttua niiden sisäisiin asioihin.

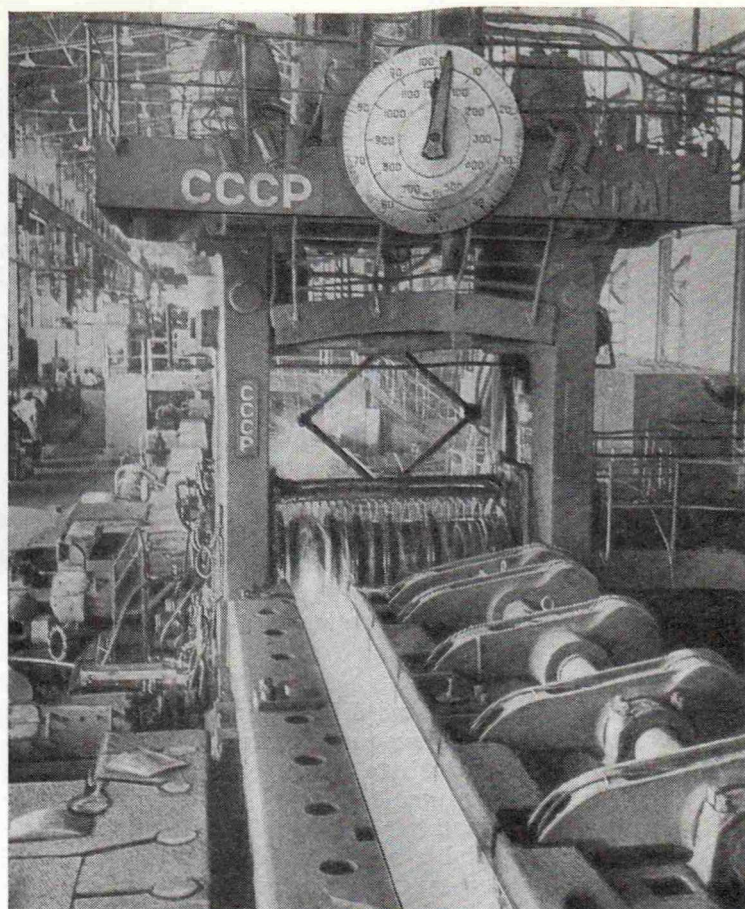
Kapitalistinen kehitystie on ristiriidassa vapautuneiden maiden työtätekevien joukkojen — työläisten, talonpoikien ja sivistyneistön — etujen kanssa. Nuo joukot vuodattivat

vertaan taistelussa kolonialisteja vastaan saadakseen vapaan, vauraan ja onnellisen elämän. Sellaisen elämän voi turvata vain sosialismi. Sosialismissa ei ole ihmisen harjoittamaa toisen ihmisen riistoa, ei ole kansallisuussortoa eikä sosiaalista epäyhdenvertaisuutta, ei ole ihmisten jakoa köyhiin ja rikkaisiin. Työtätekevät hoitavat itse valtionsa hallinnon ja kaikki yhteiskunnan asiat. Neuvostoliiton ja kansandemokratian maiden esimerkki osoittaa vakuuttavasti, että ainoastaan sosialismin perustalla voidaan taata todellinen kansallinen uudestisyntyminen ja yhteiskunnallinen edistys sekä tuotantovoimien nopea kehitys, minkä tarkoituksena on työtätekevien hyvinvoinnin jatkuva kohottaminen. Sosialismissa työtätekevät käyttävät täysin mitoin hyväkseen työnsä hedelmiä, tieteen ja kulttuurin saavutuksia. Yhteiskunnalliseen edistykseen pyrkien monien maiden kansat ovat valinneet ei-kapitalistisen, sosialismiin johtavan kehitystien.

Tie sosialismiin ei tietenkään ole helppo, koska se on uusi, koska viholliset asettavat sille esteitä ja koska vaikeuttaa vielä vanhojen tottumusten voima. Sosialismi vakiintuu sitkeässä taistelussa sisäisiä taantumusvoimia sekä imperialistien vihamielisiä toimia vastaan. Tuon taistelun menestys taataan vain liittämällä yhteen kaikki kehitysmaiden edistykselliset voimat: työläiset, talonpojat ja sivistyneistö.

Vapautuneiden maiden kansat eivät joudu ainoastaan puolustamaan valtiollista riippumattomuuttaan. Suuria vaikeuksia kokien niiden on yritettävä hankkia taloudellinen itsenäisyys. Imperialistiset valtiot, kapitalistiset monopolit ja entiset siirtomaahallitsijat koettavat käyttää hyväkseen noita vaikeuksia. Ne ehdottavat nuorille kansallisille valtioille lainoja ja luottoa, mutta vaativat alueita sotilastukikohtiensa sijoittamista varten sekä mahdollisuuksia noiden valtioiden arvokkaiden luonnonrikkauksien hyväksikäyttöön. Imperialistit ostavat polkuhintaan maataloustuotteita ja muitakin tavaroita nuorista kansallisista valtioista ja myyvät niille koneitaan kohtuuttoman kalliiseen hintaan.

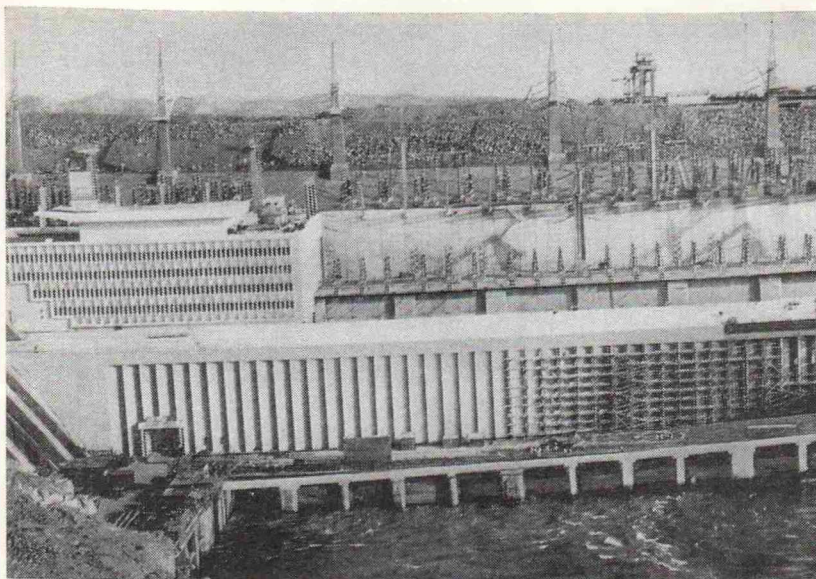
Sosialistinen maailmanjärjestelmä vastustaa päättävästi imperialistien pyrkimystä kietoa uskolonialismin kahleisiin nuoret kansalliset valtiot ja ikuistaa niiden taloudellisen takapajuisuuden. Sosialistinen maailmanjärjestelmä

Intia. Neuvostoliiton avustamana rakennettu ja neuvostoliittolaisella kalustuksella varustettu Bhilain terästehdas

on kehitysmaiden kansallisen uudestisyntymisen varma tuki. Sosialismin maiden apuun ja kannatukseen nojaten monet kehitysmaat perustavat omaa kansallista talouttaan, kehittävät kulttuuriaan ja pyrkivät yhteiskunnalliseen edistykseen.

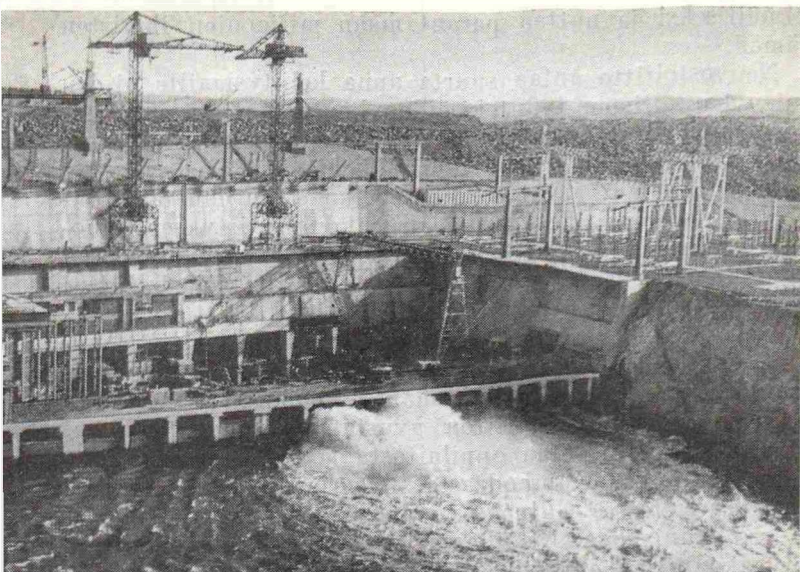
Neuvostoliitto harjoittaa taloudellista, kulttuurillista ja tieteellis-teknistä yhteistyötä nuorten kansallisten valtioiden kanssa.

Yhdistynyt Arabitasavalta. Assuanin pato ja Niilin voimalaitos,

den enemmistön kanssa, antaa niille suurta ja monipuolista apua. Kahden sodanjälkeisen vuosikymmenen aikana (vuoteen 1968 asti) Neuvostoliitto on myöntänyt 23 nuorelle kansalliselle valtiolle niiden talouden ja kulttuurin kehittämistä varten kaikkiaan yli kolme miljardia ruplaa luottoa keskinäisesti edullisilla ehdoilla. Neuvostoliiton ainoana pyrkimyksenä on edesauttaa nuorten itsenäisten valtioiden taloudellisen kehityksen jouduttamista ja niiden vapautumista riippuvaisuussuhteistaan imperialistisiin valtioihin.

Kehitysmaat käyttävät Neuvostoliitolta saamaansa luottoa koneiden ja kaluston ostoon Neuvostoliitosta. Neuvostoliiton teknisen avun turvin 31 nuoressa kansallisessa valtiossa on rakennettu tai on rakenteilla lähes 600 teollisuusym. laitosta. Niiden joukossa on monta suurta laitosta, kuten Bhilain rauta- ja terästehdas Intiassa ja Assuanin pato Niilillä Yhdistyneessä Arabitasavallassa. Neuvostoliiton teknistä apua saavat mm. seuraavat maat: Afganistan,

Joiden rakentamisessa Neuvostoliitto on antanut apua

Algeria, Burma, Ceylon, Etiopia, Guinea, Intia, Irak, Jemen, Kambodža, Mali, Nepal, Pakistan, Sudan, Syyria, Tunisia, Yhdistynyt Arabitasavalta.

Kapitalistiset valtiot kieltäytyivät myöntämästä Intialle luottoa ja antamasta apua Bhilain rauta- ja terästehtaan rakentamisessa. Tuo tehdas, jonka rakentamisessa Neuvostoliitto oli apuna, on tuottanut jo miljoonia tonneja Intian kansallisen talouden kehittämiseksi välttämätöntä terästä. Kapitalistiset valtiot kielsivät myös Yhdistyneeltä Arabitasavallalta Assuanin padon ja vesivoimalaitoksen rakentamiseen tarvittavan luoton. Tuon jättiläisrakennuksen varustivat Neuvostoliiton tehtaat. Tuhannet neuvostoliittolaiset työläiset, insinöörit ja teknikot olivat rakentamassa sitä rinnan egyptiläisten työläisten ja insinöörien kanssa. Toukuussa 1964 Niili saatiin padotuksi ja se lähti virtaamaan uutta uomaan. Vuonna 1967 Assuanin voimalan ensimmäiset turbiinit alkoivat tuottaa sähkövoimaa. Assuanin jättiläispato muuttaa tavattoman laajan hiekkaerämaan he-

delmälliseksi ja auttaa parantamaan miljoonien ihmisten elämää.

Neuvostoliitto antaa suurta apua kehitysmailla niiden omien kansallisten työntekijöiden kouluttamisessa. Siirtomaajoukkajat olivat kaikin mahdollisin keinoin estäneet kansanvalistuksen ja kulttuurin kehitystä alistamisensa maissa. Vain aniharvat sorrettujen kansojen edustajat onnistuivat saamaan keski- tai korkeakoulusivistyksen. Nuokkaan henkilöt eivät silti osallistuneet maansa kansalliseen talouselämään ja kulttuuriin. He toimivat pääasiallisesti siirtomaahallinnon virkailijoina.

Neuvostoliitto auttaa kehitysmaita oppilaitosten rakentamisessa ja kalustamisessa. Neuvostoliiton korkeakouluissa opiskelee nuorisoa noista maista. Vuoden 1968 alkuun mennessä oli Neuvostoliiton avustamana rakennettu tai rakenteilla toista sataa oppilaitosta ja tiedekeskusta Burmassa, Intiassa, Kambodžassa, Algeriassa, Yhdistyneessä Arabitasavallassa, Guineassa, Malissa, Keniassa, Afganistanissa, Tunisiassa, Etiopiassa ym. maissa. Neuvostoliiton korkeakouluissa opiskelee vuosittain noin 24 000 nuorta Aasian, Afrikan ja Latinalaisen Amerikan maista. Vuonna 1960 Moskovassa avattiin kansojen ystävyysyliopisto. Sille annettiin Kongon kansan sankarin, Afrikan tunnetun edistysmielisen toimihenkilön ja pelottoman kolonialismin vastustajan, imperialismin palkkarekien raa'asti murhaaman Patrice Lumumban nimi. Yhdessä neuvostoliittolaisten ylioppilaiden kanssa kansojen ystävyysyliopistossa opiskelee nuorisoa yli 80 maasta.

Opiskelu Neuvostoliiton korkeakouluissa ja pitkäaikainen opiskelu sosialismin maassa jättää syvän jäljen itenäistyneiden valtioiden nuorison tajuntaan. Heistä ei tule ainoastaan ammattitaitoisia spesialisteja — insinöörejä, ekonomiaja, agronomeja, lääkäreitä, opettajia — vaan he omaksuvat myös aikakautemme edistyksellisiä aatteita ja muuttavat kansallisen vapausliikkeen järkähtämättömiksi osanottajiksi, maittensa kansallisen ja yhteiskunnallisen edistyneen puolustajiksi.

Vuosi vuodelta lujittuvat ja laajenevat Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen ja muiden sosialististen maiden kommunististen ja työväenpuolueiden yhteydet kehitysmaiden edistysmielisiin kansallis-demokraattisiin puolueihin.

Kommunistisen rakennustyön vaiheita

Johdon kollektiivisuuden lujittaminen

Kommunistinen puolue hyväksyi kommunismin puolesta käytävän taistelun tieteellisen ohjelman, antoi sen neuvostokansan toimintaohjeeksi ja järjesti sen toteuttamisen elämässä.

Puolueen aatteet ja sen ohjelmatehtävät juurtuvat yhä syvemmin neuvostoihmisten tajuntaan. Puolueen arvovalta kasvaa ja sen riveihin liittyy yhä enemmän parhaimmistoa. Yksin neljänä puolueen 22. edustajakokouksen jälkeisenä vuotena puolueeseen liittyi lähes kaksi ja puoli miljoonaa henkilöä. Puolueen uudet jäsenet ovat etupäässä nuorisoa. Rinnan puolueen jäsenmäärän kasvun kanssa lisääntyy myös sen järjestöjen lukumäärä. Nykyään puolueen perusjärjestöjä on kaikissa tehtaissa, kaikilla kaivoksilla, uudisrakennuksilla, valtiontiloilla, kaikissa kolhooseissa, tieteellisissä, terveydenhoito-, oppi- ym. laitoksissa.

Puolue käyttää laajalti lehdistöä, radiota ja televisiota politiikkansa selostamiseen ja joukkojen vetämiseen mukaan kommunistiseen rakennustyöhön. Puolueen Keskuskomitean lehteä »Pravdaa» julkaistaan monimiljoonaisina painoksina, se on maan laajimmin levinnyt sanomalehti. Puoluejärjestöt ja kommunistit selittävät jatkuvasti työtätekeville puolueen politiikkaa, sen ohjelmaa ja käytännön toimenpiteitä. Riippumatta työpaikasta kommunistit koettavat olla esimerkkinä kaikessa. NKP:n jäsenen korkea nimi velvoittaa heitä siihen. Puolue vaatii heiltä sitä. Kommunistit kantavat suurimman vastuun asiaintilasta niillä toiminnanaloilla, joilla he työskentelevät. Kommunistit työskentelevät rinnan puolueeseen kuulumattomien tovereiden kanssa. He toimivat yksimielisesti myös yhteiskunnallisen elämän alalla. Puolueen johtava osuus neuvostoyhteiskunnassa sekä kommunistien ja puolueeseen kuulumattomien hedelmällinen yhteistyö valtionelimissä, ammatiliitoissa ja muissa kansalaisjärjestöissä turvaa neuvostokansan menestykset sosialismin ja kommunismin rakentamisessa.

Neuvostoyhteiskunnan kehityksen historia osoittaa, että kommunismin suuntaan edettäessä kommunistisen puolueen merkitys yhteiskunnan johtavana ja suuntaa antavana voimana kasvaa. Tuo lainomaisuus johtuu monista seikoista.

Sosialismista kommunismiin siirryttäessä herää paljon uusia mutkallisia ongelmia. Yhteiskunnallisen tuotannon mitasuhteiden kasvu vaatii tuotannon johtomenetelmien alituista parantamista. Ihmisten yhteiskunnallisissa suhteissa tapahtuu muutoksia, joita on tutkittava huolellisesti ja parannettava. Koko mittavuudessaan nousee uuden ihmisen, kommunistisen yhteiskunnan jäsenen kasvattamisen tehtävä. Ainoastaan puolue, jolla on aseenaan marxilais-leniniläinen teoria, pystyy perustelevaan tieteellisesti nuomonimutkaiset prosessit ja järjestämään käytännössä kommunistisen yhteiskunnan rakentamisen, kehittämään uutta historiallista vaihetta vastaavat johtomenetelmät.

NKP:n koko toiminnan ohjeena on marxilais-leniniläinen teoria. Marxismi-leninismi vaatii, että kommunistisen rakennustyön käytännön tehtäviä ratkaistaessa lähdetään sosialistisen yhteiskunnan kehityksen objektiivisista laeista, sen tarpeista ja tendensseistä. Kaikki yritykset ratkaista nuo kysymykset piittaamatta tieteellisistä menetelmistä, voluntaristisesti, harkitsemattomin hallinnollisin toimin eivät voi johtaa menestykseen. Tuollaista reaalisten tarpeiden ja mahdollisuuksien vastaista käytäntöä sanotaan subjektivismiksi.

Subjektivismi on vaarallista ja vahingollista ideologiassa ja politiikassa. Sitä ilmenee usein nuorissa kokemattomissa proletaarisissa puolueissa ja eritoten pikkuporvarillisissa puolueissa ja niiden johtomiehistä. Kokemattomat vallankumousmiehet pyrkivät jouduttamaan keinotekoisesti tapahtumia. Marxismi-leninismin kannalla olevalla todellisella vallankumousmiehellä ei ole oikeutta antautua intohimojen valtaan eikä väheksyä yhteiskuntakehityksen objektiivisia lakeja. Hän on velvollinen ottamaan kullakin konkreettisella ajankohdalla huomioon reaalisen tilanteen, kamppailevien voimien suhteen ja sen mukaisesti esittämään ja käyttämään tarvittavia taistelumuotoja ja -menetelmiä, jotka lähentävät ja helpottavat vallankumouksellisten voimien voittoa.

Subjektivismia saattaa ilmetä kokeneidenkin marxilais-leniniläisten puolueiden erillisissä toimihenkilöissä. Jos esimerkiksi hallitseva puolue on monien vuosien ja jopa vuosikymmenienkin aikana saavuttanut yhtenänsä voittoja, saattaa sen joillakin johtohenkilöillä, jotka eivät ole riittävän varmasti marxismi-leninismin kannalla, mennä pää

pyörälle. Heillä saattaa muodostua sellainen väärä käsitys, että puolue pystyy kaikkeen, voi saavuttaa kaiken, mitä vain tahtoo. Siksi vallassa olevan marxilais-leniniläisen puolueen on suhtauduttava sietämättömästi kopeiluun ja paraatimaisuuteen. Samalla sen on huolehdittava jatkuvasti johtavien työntekijöittensä teoreettisen tietotason kohottamisesta ja ennen kaikkea noudatettava johdon kollektiivisuuden periaatetta, joka suojelee puoluetta sen erillisten johtohenkilöiden mielivaltaisilta toiminnoilta.

Marxilais-leniniläinen puolue eroaa kaikista muista puolueista lähinnä siinä, että se rakentaa toimintansa varmalle tieteelliselle perustalle, yhteiskuntakehityksen objektiivisten lakien tuntemuksen ja niiden noudattamisen perustalle. Se antaa puolueelle mahdollisuuden ottaa aikanaan huomioon yhteiskuntakehityksen objektiiviset tarpeet ja saada selville tuon kehityksen suunnat. Samoin kuin Maan keinoitekoisen seuralaisen laukaiseminen on mahdotonta ilman Maan vetovoiman lakien tuntemusta ja huomioon ottamista, samoin myös sosialismin ja kommunismin menestyksellinen rakentaminen on mahdotonta, ellei tunneta ja oteta huomioon yhteiskuntakehityksen lakien vaikutusta. Noiden lakien väheksyminen johtaa virheisiin, jotka jarruttavat yhteiskunnan etenemistä sosialismia ja kommunismia kohti.

Seitsenvuotissuunnitelman täyttäminen Neuvostoliitossa aloitettiin menestyksellisesti. Mutta pian NKP:n 22. edustajakokouksen jälkeen maan taloudellisessa kehityksessä alkoi ilmetä vaikeuksia. Yhtenä vaikeuksien syynä olivat kansantalouden johdossa tehdyt virheet.

Sosialismissa säilyy tavarantuotanto, kuten tiedämme. Valtio sääntelee kaikkia teollisuus- ja maataloustuotteiden hintoja. Puolue tekee valtion- ja talouselimille hintakysymyksiä koskevia ehdotuksia. Sosialistisessa taloudessa hintapolitiikka on poikkeuksellisen tärkeä ja aika mutkallinen asia. Valtion on käytettävä taitavasti tuota välikappaletta. Tavaroiden hintoja ei voida säätää mielivaltaisesti. Tavarointa tuottavat ihmiset, suuret tuotannolliset kollektiivit, ja heidän työnsä tuotteiden hintatasosta riippuu tuotantolaitosten taloudellinen tila, työntekijäin palkka ja heidän hyvinvointinsa.

NKP ja neuvostohallitus ovat monivuotisen taloudellisen toimintansa kulussa kartuttaneet runsaasti kokemusta

hintapolitiikan alalla. On silti sattunut virheitäkin. Siten tapahtui esimerkiksi 1960-luvun alussa, jolloin säädettiin maataloustuotteiden niin sanotut »liukuvat» ostohinnat. Ne säädettiin vuosittain kootun sadon määrästä riippuen. Jos sato oli hyvä, niin hinnat alenivat, jos taas huono, niin hinnat olivat korkeammat. Hintojen epävakaisuus vaikutti heti maatalouteen. Talonpoikien kiinnostus työnsä tuloksiin herpaantui. He päättelivät näin: kannattaako kohottaa satoisuutta ja lisätä tuotantoa, kun tulot kuitenkin pysyvät suunnilleen samanlaisina, olipa sato hyvä tai huono. Sitä paitsi uusien hintojen voimaansaattamisen alkuvaiheessa oli kaksi katovuotta, 1961 ja 1963. Sen vuoksi maassa supistui viljan tuotanto ja karjan pääluku. Valtion maataloustuotteiden hankinnat pienenivät. Kaupunkilaisväestön elintarvikehuolto vaikeutui.

Vuoden 1962 lopulla toimeenpantu puolue- ja valtionelinten uudelleenjärjestely vaikutti niin ikään kielteisesti maan talouselämän johtoon ja talouden tilaan. Tuo uudelleenjärjestely merkitsi rakenteellisia muutoksia puoluejärjestöissä, siirtymistä niiden rakenteen alueellis-tuotannollisesta periaatteesta puhtaasti tuotannolliseen rakenteeseen. Ennen uudelleenjärjestelyä kaikki tietyssä piirissä tai tietyllä alueella asuvat kommunistit heidän työpaikastaan riippumatta kuuluivat kyseisen piirin tai alueen yhtenäiseen puoluejärjestöön. Uudelleenjärjestelyn seurauksena nuo puoluejärjestöt jaettiin teollisiin ja maataloudellisiin. Samalla alueella alkoi toimia kaksi johtavaa puolue-elintä: toiseen kuuluivat maataloudessa työskentelevät kommunistit ja se johti maataloutta, toinen taas yhdisti teollisuuden työntekijöitä ja johti teollisuutta. Sitä ennen oli suoritettu talouselinten uudelleenjärjestely, teollisuuden aloittaiset ministeriöt oli korvattu eri paikkakuntien kansantalouselintöillä.

Tuo uudelleenjärjestely vaikutti haitallisesti tehtaiden ja uudisrakennusten työhön. Ministeriöiden lakkauttaminen vaikeutti teollisuudenalojen keskitettyä suunnittelua ja johtoa. Yhtenäisen tieteellisesti perustellun politiikan noudattamiselle tekniikan kysymyksissä muodostui vakavia esteitä. Teollisuuden työntekijäin kiinnostus uuden tekniikan ja teknologian kehittämiseen, soveltamiseen ja omaksumiseen lamaantui. Vuosina 1963 ja 1964 teollisuustuotannon volyymin lisäkasvu pieneni. Epäsuotuisa tilanne muodostui myös maataloudessa.

Puolue aloitti virheiden korjaamisen kollektiivisen johdon lujittamisesta, mikä on tärkein edellytys oikean politiikan kehittelylle kaikilla toiminnan aloilla.

Lokakuussa 1964 pidettiin NKP:n Keskuskomitean kokous. Se hyväksyi N. Hruštšovin pyynnön hänen vapauttamisestaan Keskuskomitean ensimmäisen sihteerin ja Neuvostoliiton Ministerineuvoston puheenjohtajan toimesta. Lujittaen kollektiivista johtoa kokous totesi samanaikaisesti, että ei ole tarkoituksenmukaista antaa saman henkilön hoidettavaksi näitä kahta tointa. NKP:n Keskuskomitean ensimmäiseksi sihteeriksi valittiin L. Brežnev. Neuvostoliiton Ministerineuvoston puheenjohtajaksi SNTL:n Korkeimman Neuvoston Puhemiehistö nimitti A. Kosyginin.

NKP:n Keskuskomitean lokakuun kokous oli tärkeä vaihe puolueen elämässä ja toiminnassa. Se varmisti viimeksi pidetyn edustajakokouksen ja puolueen ohjelman hahmotteleman suunnan puolueen sisäisen demokratian laajentamiseen ja tähdensi sitä, kuinka tärkeää on *johdon kollektiivisuuden* leniniläisen periaatteen järkähtämätön noudattaminen ja leniniläisen työtyylin vakiinnuttaminen puolueen kaikissa renkaissa.

Heti lokakuun kokouksen jälkeen Keskuskomitea pohti seikkaperäisesti puolue-elinten uudelleenjärjestelyn tuloksia. Käytäntö osoitti, että puoluejärjestöjen jako teollisuus- ja maaseutujärjestöihin ei vastannut tarkoitusta. Oletettiin, että siitä on hyötyä sekä maataloudelle että teollisuudelle. Todellisuudessa se oli kuitenkin vahingoksi sekä kaupungeille että maaseudulle.

Alueelle ei jäänyt laitosta, joka olisi johtanut sitä yhtenäisenä kokonaisuutena. Kaupunkien maaseudulle antama apu väheni, työväenluokan johtava osuus heikkeni. Kaupunkien ja maaseudun kommunistien keskinäiset kosketukset hupenivat. Kahtiajako esti puolue-elimia toimimasta yksituumaisesti ja määrätietoisesti poliittisia ja taloudellisia kysymyksiä ratkaistaessa ja heikensi niiden johtavaa osuutta.

Puolue palautti ennalleen alueiden ja aluepiirien yhtenäiset puoluejärjestöt, joihin kuuluivat kaikki kommunistit, sekä teollisuudessa että maataloudessa työskentelevät. Vastaavanlainen työ suoritettiin myös neuvosto-, ammattiliitto- ja nuorisoliittojärjestöissä. Keskuskomitea lujitti puolueen johtavia elimiä kokeneilla työntekijöillä.

Johdon kollektiivisuuden lujittaminen, puolueen sisäisen elämän vilkastaminen ja kommunistien aktiivisuuden kohottaminen vaikuttivat myönteisesti kaikkien valtionlaitosten ja kansalaisjärjestöjen työhön.

Taloudellinen uudistus Saatuaan järjestykseen puolueen sisäiset asiat Keskuskomitea ryhtyi korjaamaan maan talouselämässä ilmenneitä virheitä ja poistamaan epäkohtia. Keskuskomitea eritteli huolellisesti maan talous- ja yhteiskuntaelämässä muodostunutta tilannetta, tutki ajankohtaisiksi tulleita sosialistisen yhteiskunnan kehityksen tarpeita ja hahmotteli teitä kommunistisen rakennustyön tehtävien menestyksellisempää täyttämistä varten.

Maan talouselämän kaikinpuolisen erittelyn perusteella Keskuskomitea teki johtopäätöksen, että sosialistisen talousjärjestelmän kasvaneet mahdollisuudet ja Neuvostoliiton tuotantovoimien kehityksessä saavutettu taso mahdollistavat laajamittaisen *taloudellisen uudistuksen* suorittamisen. Sen päätarkoituksena on kohottaa yhteiskunnallisen tuotannon tehoa, turvata työn tuottavuuden nopea kasvu ja siis sosialistisen yhteiskunnan aineellisten ja henkisten rikkauksien karttuminen. Tämän päämäärän saavuttamiseksi kehoitettiin suorittamaan useita talouden suunnittelun parantamiseen ja tuotannon aineelliseen kannustamiseen tähtääviä toimenpiteitä.

Neuvostoliiton sosialistinen kansantalous oli saavuttanut valtavat mittasuhteet ja kasvoi nopeasti. Valtion suunnitteluelimet eivät suoriutuneet niille kuuluvista tehtävistä. Se johtui huomattavalta osalta siitä, että ne holhosivat liiallisesti maan satoja tuhansia tuotantolaitoksia ja määräsivät niille ylhäältäkin hyvin monenlaisia, jopa vähäpätöisiäkin suunnitelmatehtäviä. Tällainen käytäntö toisaalta vei suunnitteluelinten huomion pois kansantalouden suurten ongelmien tutkimisesta ja toisaalta kahlitsi tuotantolaitosten taloudellista toimintaa. Suunnitteluelinten sekaantuminen laitosten tuotantoprosessiin rikkoi usein tuotantolaitosten työrytmiä, aiheutti muutoksia suunnitelma-tehtäviin, alensi laitosten johtajien osuutta ja vähensi heidän vastuullisuuttaan. Laitosten johtajina taas toimii korkean ammattitaidon omaavia spesialisteja ja kokeneita talousmiehiä, jotka pystyvät johtamaan itsenäisesti tuotantolaitoksia ja sovittamaan oikealla tavalla koko valtion

**Neuvostoliiton Kommunistisen
Puolueen Keskuskomitean pää-
sihteeri Leonid Iljits Breznev**

**SNTL:n Korkeimman
Neuvoston Puhemie-
histön puheenjohtaja
Nikolai Viktorovits
Podgorny**

**SNTL:n Ministerineu-
voston puheenjohtaja
Aleksei Nikolajevits
Kosygin**

edut työkollektiivien etuihin. Tämä kaikki teki välttämättömäksi tuotantolaitosten johtomuotojen ja -menetelmien muutokset ja siirtymisen uuteen suunnittelujärjestykseen.

Puolueen kanta oli se, että valtion keskitetty suunnitelmallinen kansantalouden johto on järkevä periaate.

Valtion on pidettävä hallussaan maan talouselämän sääntelyn tärkeimmät vipusimet: keskitettävä haltuunsa peruskasaantumet, määrättävä tärkeimmät investoinnit, määrättävä kunkin kansantalouselämän tuotantovolyymi ja tavaroiden hinnat, säänneltävä raaka-aineiden ja materiaalien jako, johdettava uuden tekniikan ja teknologian soveltamista tuotantoon.

Samalla puolue kehotti myöntämään tuotantolaitoksille siihenastista suurempaa *itsenäisyyttä taloudellisessa toiminnassa*. Supistettiin huomattavasti tuotantolaitoksille ylhäältä käsin määrättävien tuotannollisten osoittimien lukua. Kunkin tuotantolaitos sai *kiinteän* tuotteiden valmistuksen valtiosuunnitelman. Täydellisesti vastuullisiksi suunnitelmien täyttämiseksi tulivat tuotantolaitosten johtajat ja kollektiivit. Kaikki tuotantolaitosten perustuotantovarat, kuten tuotanto- ja varastorakennukset, koneet ja muu kalusto, kiinnitettiin tuotantolaitoksen nimiin ja niiden käytöstä määrättiin tietty valtion budjettiin menevä maksu. Kansantalouselneuvostot lakkautettiin ja muodostettiin uudelleen aloittaiset ministeriöt, joihin keskitettiin kokonaisten tuotannonalojen johto.

Parantaessaan suunnittelun hoitoa puolue huolehti samalla tuotannon aineellisesta kannustamisesta, tuotantokollektiivien ja erillisten työntekijäin entistä suuremmasta kiinnostuksesta työnsä tuloksiin, tuotemäärän lisäämiseen. Siihen myötävaikuttavat kiinteät tuotantosuunnitelmat, tavaroiden valtionhintojen järjestelmä, uudenlaiset liikesuhteet valtion ja tuotantolaitosten välillä sekä tavarantoinnittajien ja tilaajien välillä.

Taloudellisella uudistuksella oli suuri vaikutus maatalouteen. Vuonna 1965 valtio määräsi maataloustuotteiden *kiinteän ostosuunnitelman* ajanjaksoksi vuoteen 1970 saakka. Sitä vastaavasti joka kolhoosille ja valtioneuvostolle annettiin kuudeksi vuodeksi valtion *suunnitelma-tilaus*, jossa kunkin talouden maa-alan mukaan oli määriteltävä valtiolle vuosittain myytävät tuotelajikkeet ja niiden määrä. Samalla valtio korotti huomattavasti suunnitelma-tilausten mukaan ostettavien tärkeimpien maataloustuotteiden hankintahintoja. Suunnitelmallisten tilausten täyttämisen jälkeen kaikki yli suunnitelman tuotetut tuotteet jäivät täydellisesti kolhoosien määräysvaltaan. Kiellettiin aikaisemmin käytännössä ollut tapa pakottaa kolhoosit myymään

nuo tuotteet. Mutta silti kannustaakseen kolhooseja myymään valtiolle ylijäämätuotteita valtio sääti niistä suuret lisämaksut verrattuna pakollisten suunnitelmien mukaan hankittavien tuotteiden hintoihin. Maataloustuotteiden valtion hankintahintojen korottaminen ei aiheuttanut väestölle myytävien elintarvikkeiden valtionhintojen muutoksia.

Taloudellisen uudistuksen suorittaminen maataloudessa toi jo ensimmäisen vuoden aikana ilmi valtavan etuisuutensa. Kolhoosilaisten kiinnostus työnsä tuloksista kohosi tuntuvasti. He alkoivat käyttää tehokkaammin koneita, hoitaa paremmin viljelmiä ja karjaa, kohottaa jatkuvasti satoisuutta ja lisätä karjataloustuotteita. Yksin vuonna 1965 kolhoosien tulot valtiolle suunnitelman mukaan ja yli suunnitelman myydyistä tuotteista lisääntyivät edelliseen vuoteen verraten yli 2,5 miljardilla ruplalla. Melkein puolet näistä varoista käytettiin kolhoosilaisten työn korvaukseen. Monet kolhoosit perustivat rahavarantoja ja ottivat käytäntöön kuukausittain toimitettavan palkanmaksun. Huomattavia varoja kolhoosit käyttivät traktoreiden ja muiden koneiden ostoon sekä tuotantorakennusten, kerkotalojen ja koulujen rakentamiseen.

Teollisuus siirtyi niin ikään uuteen taloudenhoitojärjestelmään. Kun kolhoosit ja valtioneulat myyvät maataloustuotteensa valtiolle, niin teollisuuslaitokset toimittavat tuotteitaan raaka-aineiden, materiaalien, koneiden ja muun kaluston muodossa toisilleen sekä kulutustavaroiden muodossa valtion kauppaverkostoon. Tuotantolaitosten vastuullisuuden kohottamiseksi laadullisten tuotteiden toimitamisesta kuluttajille määrääaikaan ja kaikkien tuotantolaitosten asettamiseksi tasavertaiseen asemaan taloudellisen uudistuksen yhteydessä saatettiin voimaan yhtenäinen mittapuu niiden taloudellisen toiminnan arviointia varten. Tuotantolaitosten työn tärkeimmäksi osoittimeksi tuli niiden valmistamien tuotteiden kokonaismäärän asemesta *realisoitujen tuotteiden määrä*.

Ennen uudistusta tehtaat luovuttivat tuotteensa valtion varastoihin ja saivat niistä maksun. Toisinaan eräät valmisteet ja tuotteet, joilla ei ollut kysyntää, jäivät pitkäksi aikaa varastoihin ja jopa kokonaankin myymättä. Siitä koitui vahinkoa valtiolle, mutta niille, jotka olivat valmistaneet tällaisia tavaroita, ei koitunut tappiota. He olivat täyttäneet tuotteiden valmistuksen kokonaissuunnitel-

man, mutta tulivatko ne myydyksi, se ei heitä liikuttanut. Samaa tapahtui myös tavaroita toimittavien tuotantolaitosten ja niitä kuluttavien laitosten välisissä suhteissa. Laitos, joka ei valmistanut eikä toimittanut ajoissa tilaajalle kalustoa, ei kärsinyt mitään tappiota. Uudistus teki muutoksen tuotannon järjestykseen. Tavaroista ja valmisteista ei saa maksua ennen kuin ne on realisoitu, ts. ennen kuin ne ovat joutuneet kuluttajalle. Valtio säättää suunnitelmallisessa järjestyksessä kullekin tuotantolaitokselle valmistettavien tuotteiden nimikkeet, niiden määrän ja hinnat sekä osoittaa, kenelle ja minä määräaikoina tuotteet on toimitettava.

Täten taloudellinen uudistus kannustaa tuotantolaitosten kollektiiveja työskentelemään rytmillisesti ja joustavasti ja täyttämään määräaikaisesti valtion suunnitelma-tehtävät. Samalla se luo hyvät mahdollisuudet tuotteiden valmistamiselle yli suunnitelman ja siis voiton lisäämiselle. Voittoa saa jokainen normaalisti toimiva tuotantolaitos. Uudistuksen asettamien ehtojen mukaan osa voitosta menee valtionvarantoihin ja osa jää tuotantolaitokselle. Tämä tehdään tuotannon kannustamisen tarkoituksessa. Mitä paremmin tuotantolaitos toimii, mitä enemmän se tuottaa ja realisoi valmisteitaan ja tavaroitaan, sitä enemmän sille jää voittoa. Osa siitä käytetään tuotannon tarpeisiin, lähinnä uusien koneiden ostoon, osa menee *aineellisen kannustamisen* varantoihin. Noista varannoista työläiset ja toimihenkilöt saavat hyvistä työtuloksista lisäpalkkioita peruspalkkansa ohella ja kertapalkkioita vuoden lopussa. Huomattavia summia noista varannoista käytetään työläisten ja toimihenkilöiden asunto-olojen parantamiseen sekä kulttuuri- ja palvelulaitosten rakentamiseen.

Kaikki tämä kohottaa työläisten ja toimihenkilöiden sekä kokonaisten tuotantokollektiivien kiinnostusta työn tuloksista. Siten kehittyy pyrkimys työskennellä mahdollisimman tuottoisasti, käyttää mahdollisimman tehokkaasti koneita, käyttää mahdollisimman säästävästi raaka-aineita ja materiaaleja, lisätä tuotemäärää ja alentaa omakustannusarvoa.

Puolueen ja sen Keskuskomitean kollektiivisin ponnituksin aikaansaatu taloudellinen uudistus perustuu Leninin nerokkaiseen ohjeisiin, siinä on otettu huomioon sosialistisen rakennustyön kulussa kartutettu arvokas kokemus. Siinä punoutuvat onnistuneesti yhteen talouden keskitet-

Lokakuun suuren vallankumouksen 50-vuotispäivälle
nimetty maailman suurin Bratskin vesivoimalaitos

ty johto ja yhtenäinen valtiosuunnittelu koko maan mittassa sekä erillisten tuotantolaitosten itsenäisyys ja aloitteellisuus talouden hoidossa, koko yhteiskunnan edut sekä erillisten kollektiivien ja erillisten työntekijäin edut.

Uutta suunnittelun ja tuotannon taloudellisen kannustuksen järjestelmää alettiin soveltaa kansantalouteen seitsemenvuotiskauden lopussa. Puoluejärjestöt selittivät työläisille, kolhoosilaisille ja toimihenkilöille sen tarkoitusta ja merkitystä kommunistisessa rakennustyössä, auttoivat kolhoosien hallintoja, tuotantolaitosten ja valtioneuvostojen johtajia ja tuotantokollektiiveja valmistautumaan työskentelyyn uusissa olosuhteissa.

Taloudellinen uudistus herätti työläisissä, insinööreissä ja tekniikoissa suurta työntöä. Tehtaissa ja uudisrakennuksilla levisi kilpailu varojen ja materiaalien säästeliäästä käytöstä sekä tieteen ja tekniikan uusimpien saavutusten nopeasta soveltamisesta tuotantoon. Tämä kaikki teki mahdolliseksi seitsemenvuotissuunnitelman täyttämisen ennen määräaikaa teollisuuden alalla. Neuvostoliiton teollinen mahti kasvoi miltei kaksinkertaisesti seitsemenvuotiskaudella, joka

päättyi 1965. Tuona aikana rakennettiin lähes 5500 suurta teollisuuslaitosta. Pantiin käyntiin 30 suuritehoista voimalaitosta. Maailman suurin, Bratskin vesivoimalaitos alkoi toimia täydellä teholla.

Seitsenvuotiskauden viimeisinä vuosina maataloustuotannon kasvuvauhti nopeutui huomattavasti, viljan ja muiden viljelykasvien kokonaistuotos lisääntyi, karjan päälu-ku kasvoi. Valtiontilat ja kolhoosit alkoivat myydä valtiolle siihenastista enemmän maataloustuotteita. Kaupunkilaisväestö turvattiin kaikkialla ja riittävässä määrin elintarvikkeilla. Maatalouden koneellistamistaso kohosi huomattavasti. Vuosina 1959—1960 kolhoosien ja valtiontilojen omistamien traktoreiden määrä lisääntyi lähes 600 000:lla, itsekulkevien leikkuupuimureiden 200 000:lla ja kuorma-autojen noin 300 000:lla.

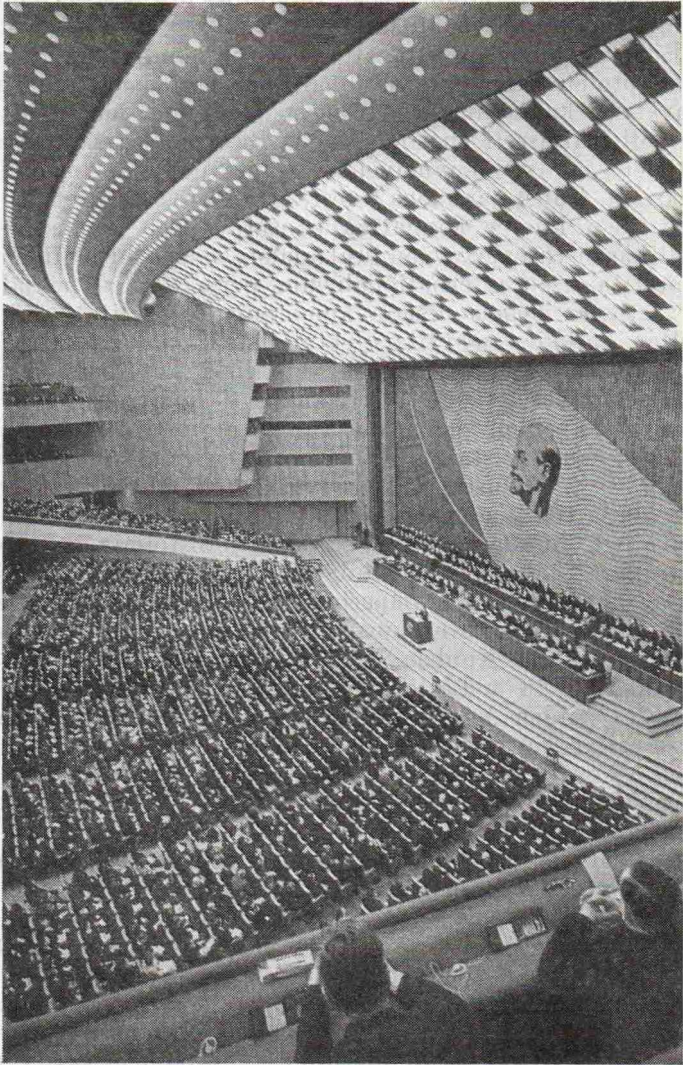
Seitsenvuotiskaudella sosialistisen tuotannon kasvuun Neuvostoliitossa liittyi yhteiskunnallisen rikkauden lisääntyminen. Sen ansiosta neuvostovaltio saattoi suorittaa varsinkin seitsenvuotiskauden viimeisinä vuosina useita tärkeitä toimenpiteitä neuvostoihmisten elintason kohottamiseksi. Työläisten keskimääräinen kuukausipalkka kohosi, kolhoosilaisten tulot lisääntyivät, yhteiskunnallisesta kulutusvarannosta saatavat summat ja huojennukset suurenivat. Lääkäreiden, opettajien, valtionkaupan ja kaupunkien kunnallistalouden työntekijäin palkkoja korotettiin tuntuvasti. Vuoden 1965 alusta kolhoosilaisille myönnettiin vanhuuden- ja työkyvyttömyyseläkkeet. Vuosina 1959—1965 kaupungeissa ja maaseudulla oli rakennettu 17 miljoonaa asuntoa ja omakotitaloa, mikä oli noin 40 prosenttia maassa seitsenvuotiskauden alussa olleesta asuntovarannosta.

Täytettyään menestyksellisesti kansantalouden kehittämisen seitsenvuotissuunnitelman neuvostokansa otti tärkeän askeleen kommunismiin johtavalla tiellä.

NKP:n 23. edustajakokous

Maaliskuun lopulla 1966 Moskovassa pidettiin Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen 23. edustajakokous. Kokouksen osanottajat edustivat lähes 12,5 miljoonaa kommunistia. Edustajakokouksessa oli kutsuvieraina 86 valtuuskuntaa kommunistisista, vasemmistososialistisista ja kansallisdemokraattisista puolueista.

NKP:n Keskuskomitean toimintaselostuksen edustajakokoukselle teki L. I. Brežnev. Edustajakokous hyväksyi

Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen
23. edustajakokous

yksimielisesti NKP:n Keskuskomitean poliittisen linjan ja käytännöllisen toiminnan sekä toimintaselostuksessa tehdyt ehdotukset ja johtopäätökset.

Edustajakokous osoitti, että NKP on noudattanut uskollisesti proletaarisen internationalismin periaatteita ja kansainvälisen kommunistisen liikkeen päälinjaa, joka kehiteltiin kollektiivisesti vuosina 1957 ja 1960 pidetyissä kommunististen ja työväenpuolueiden edustajien neuvottelukouksissa. Edustajakokous totesi, että Neuvostoliiton Kommunistinen Puolue kannattaa kansainvälisen kommunistisen liikkeen yhtenäisyyden lujittamista marxismi-leninismin ja proletaarisen internationalismin periaatteiden pohjalla. Se vastustaa hegemonismia kommunistisessa liikkeessä ja puoltaa kaikkien marxilais-leniniläisten puolueiden todellista tasavertaisuutta, niiden veljellisiä keskinäissuhteita ja läheistä yhteistyötä. NKP kannatti kommunististen ja työväenpuolueiden uuden kansainvälisen neuvottelukokouksen koollekutsumista.

NKP:n 23. edustajakokous työskenteli mutkallisen kansainvälisen tilanteen vallitessa. Imperialistit kiristivät kansainvälistä jännitystä, voimistivat hajotustoimia ja provokaatioita sosialistisia valtioita ja nuoria kansallisia valtioita vastaan. USA:n imperialistiset piirit kävivät rikollista sotaa Vietnamin kansaa vastaan, eivät lopettaneet provokaatioitaan Kuubaa vastaan ja sekaantuivat karkeasti Aasian, Afrikan ja Latinalaisen Amerikan maiden sisäisiin asioihin. Niiden NATO-liittolaiset, varsinkin Saksan Liittotasavallan revanššimiehet, kärjistivät tilannetta Euroopassa. Neuvostoliitto noudatti johdonmukaisesti yhteiskuntajärjestelmältään erilaisten valtioiden rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkaa, se pyrki jatkuvasti kansainvälisen jännityksen laukaisemiseen ja rauhan lujittamiseen, paljasti imperialistien aggressiivisia hankkeita ja antoi kaikinlaista apua ja tukea hyökkäyksen uhreille. Neuvostomaa tehosti taloudellista ja poliittista yhteistyötä sosialististen valtioiden ja nuorten kehitysmaiden kanssa.

Edustajakokous tähdensi, että rauhanomaisen rinnakkainolon periaate ei sovellu sortajien ja sorrettujen välisiin suhteisiin, siirtomaavallanpitäjien ja siirtomaasorron uhrien välisiin suhteisiin ja että rauhanomaisen rinnakkainolon lujittamiseksi on ensi vuorossa tehtävä loppu USA:n aggressiosta Vietnamissa.

Ilmaisten Neuvostoliiton kommunistien ja koko neuvostokansan tahdon ja tunteet edustajakokous tuomitsi päätävästi USA:n raakalaismaisen hyökkäyksen Vietnamiin, vaati tekemään siitä lopun ja vetämään kaikki ulkomaiset joukot pois Vietnamista. Ilmaisten veljellisen solidaarisuutensa Vietnamin sankarillista kansaa kohtaan neuvostomaan kommunistien edustajakokous julisti kannattavansa sitä täydelleen ja olevansa valmis antamaan kaikkinaista apua hyökkääjien murskaamisessa ja häätämässä maasta. Edustajakokous vetosi kaikkiin kommunistisiin ja työväenpuolueisiin kehottaen pyrkimään päättäväisesti toimintayhtenäisyyteen taistelussa amerikkalaista hyökkäyssotaa vastaan Vietnamin kansalle ja muille imperialistisen hyökkäyksen uhreiksi joutuneille kansoille.

Imperialistien aiheuttaman kansainvälisen jännityksen lisääntymisen vuoksi NKP:n 23. edustajakokous katsoi tarpeelliseksi voimistaa neuvostomaan puolustusmahtia ja yhdessä muiden sosialististen maiden kanssa taata sosialistisen maailmanjärjestelmän kollektiivinen turvallisuus. Edustajakokous kehotti neuvostokansaa terästäämään valppauttaan imperialistien hankkeiden suhteen.

Edustajakokous tarkasteli seikkaperäisesti Neuvostoliiton sisäistä tilannetta ja ilmaisi tyytyväisyytensä seitsenvuotissuunnitelman täyttämässä saatujen tulosten johdosta, talouden ja kulttuurin kehityksessä ja neuvostokansan elintason kohottamisessa saavutetun menestyksen johdosta. Neuvostotiede oli saavuttanut uusia voittoja. Edustajakokouksen päivinä neuvostotiedemiehet laukaisivat automaattisen tutkimusaseman kuun lähelle ja ohjasivat sen ensimmäisinä maailmassa kuun kiertoradalle. Neuvostoliittolaisesta sputnikista tuli kuun ensimmäinen tekokiertolainen.

Puolueen edustajakokouksen osanottajat hyväksyivät yksimielisesti Keskuskomitean suunnittelemat toimenpiteet Neuvostoliiton kansantalouden hallintomuotojen ja -menetelmien parantamiseksi sekä uuden suunnittelutavan ja taloudellisen kannustuksen järjestelmän. Edustajakokous tähdensi, että kansantalouden uusi johtotapa on pystytetty vanhalle tieteelliselle perustalle ja vastaa kehittyneen sosialistisen yhteiskunnan tarpeita, neuvostomaassa saavutettua taloudellista kehitystasoa ja nykyaikaisen tieteellisen teknisen edistyksen vaatimuksia.

Edustajakokouksessa käsiteltiin ja hyväksyttiin ohjeet Neuvostoliiton kansantalouden kehittämisen viisivuotissuunnitelmasta vuosiksi 1966—1970, neuvostomaan kahdeksannesta pitkän tähtäimen kansantaloussuunnitelmasta. Sen suuntaukseksi tuli kommunismin rakentamishjelman täyttäminen, kommunismin aineellis-teknisen perustan luominen. Viisivuotiskauden taloudelliseksi perustehtäväksi määriteltiin: käyttämällä mahdollisimman täydellisesti tieteen ja tekniikan saavutuksia, kehittämällä koko yhteiskunnan teollista tuotantoa ja kohottamalla sen tehokkuutta ja työn tuottavuutta turvata teollisuustuotannon huomattava kasvu sekä maatalouden jatkuvasti nopea kehitysvauhti ja siten saada aikaan kansan elintason merkittävä nousu ja tyydyttää yhä täydellisemmin kaikkien neuvostoihmisten aineelliset ja kulttuuritarpeet.

Ohjeissa määriteltiin monia sellaisia tärkeitä taloudellisia ja sosiaalisia toimenpiteitä, joiden kannalta uusi viisivuotissuunnitelma erosi huomattavasti edellisistä.

Teollisuudessa tapahtuu viisivuotiskaudella *huomattavia rakenteellisia muutoksia*. Raskaassa teollisuudessa tulevat kehittymään muita aloja nopeammin sen edistyksellisimmät ja taloudellisimmat alat. Suurennetaan niiden alojen osuutta, jotka turvaavat koko kansantalouden varustamisen uudella teknisellä välineistöllä, ts. sähkövoimantuotannon, koneenrakennusteollisuuden, kemiallisen ja metalliteollisuuden osuutta. Pääpaino pannaan tieteen ja tekniikan uusimpien saavutusten soveltamiseen tuotantoon, teknisesti uusien ja parempien tuotteiden valmistuksen jatkuvaan omaksumiseen.

Kulutustarvikkeiden tuotannon kasvuvauhti lähenee tuotantovälineiden tuotannon kasvuvauhtia. Raskaan teollisuuden kehityksen ensivuoroisuus säilytettiin edelleenkin. Tämän teollisuuden tuotoksen suunniteltiin vuosina 1966—1970 kasvavan 49—52 prosenttia. Neuvostomaan teollisen kehityksen nykyinen taso tekee mahdolliseksi kulutustarvikkeita tuottavan teollisuuden tähänastista nopeamman kehitysvauhdin. Sen tuotanto kasvaa viisivuotiskaudella 43—46 prosenttia. Vaatteiden ja jalkineiden, jääkaappien ja pesukoneiden, televisioiden ja radiovastaanottimien, ts. mitä erilaisimpien kulutustavaroiden tuotanto kasvaa huomattavasti. Teollisuuden kokonaistuotos kasvaa vuosina 1966—1970 suunnilleen *puolitoistakertaisesti*. Kulkulaitok-

sen ja tietoliikenteen kaikkia aloja kehitetään jatkuvasti ja varustetaan uusilla koneilla ja välineillä.

Tehtäväksi asetettiin *maataloustuotannon pysyvän kasvuvauhdin* turvaaminen. Maatalouden keskimääräinen vuosituotanto kasvaa vuoteen 1970 mennessä *neljänneksellä* vuoteen 1965 verraten. Päähuomio kiinnitetään viljantuotannon lisäämiseen. Puolue määritteli maanviljelyksen kehityksen pääsuunnaksi maaperän hedelmällisyyden kohottamisen ja kaikkien viljelykasvien satojen pitämisen pysyvästi suurina. Viljan ja muiden maanviljelyskasvien suuret sadot vaikuttavat suotuisasti karjanhoidon kehitykseen. Lihan, maidon, kananmunien ja villan tuotanto lisääntyy. Maataloustuotannon pysyvä kasvuvauhti turvataan käyttämällä huomattavat määrät valtion, valtiontilojen ja kolhoosien varoja vesitystöihin kuivuudesta kärsivillä alueilla ja maankuivaustöihin liian kosteilla alueilla, lisäämällä huomattavasti väkilannoitteiden ja uusien maatalouskoneiden tuotantoa sekä sähkövoimankäyttöä kolhoosien ja valtiontilojen tuotannossa, soveltamalla maatalouteen agronomian uusimpia saavutuksia.

Viisivuotiskaudella *maaseutu väestön elintaso lähenee tuntuvasti kaupunkilaisväestön elintaso*a. Maatalouden varustaminen uusilla koneilla ja sähkövoiman käytön lisääminen tuotannossa lähentävät maatalouden tuotannollis-teknistä tasoa teollisuuteen. Maaseudulle rakennetaan kaupunkityyppisiä asutuskeskuksia, joissa on hyväkuntoiset asumukset, sähkövalo, vesijohto ja viemäri, uudenaikaiset kerhotalot, kirjastot ja väestönpalvelulaitokset. Se lähentää maaseudun elinoloja kaupunkioloihin. Kolhoosien jäsenet tulevat saamaan turvattua kuukausipalkkaa. Kolhoosilaisille säädetään sama eläkeikä kuin on työläisillä ja toimihenkilöillä.

Teknisen sivistystasonsa puolesta ruumiillisen työn tekijät *lähenevät* henkisen työn tekijöitä. Väestön yleissivistyksen taso kohoaa huomattavasti. Tässä suhteessa tulee olemaan ratkaiseva merkitys nuorison keskikoulupakon voimaan saattamisella. Vuodesta 1970 alkaen työtoimintansa aloittava neuvostonuoriso tulee omaamaan keskikoulusivistyksen. Maan korkeakouluverkko laajenee vuoteen 1970 mennessä niin suureksi, että kolmasosa keskikoulun päättäneestä nuorisosta voi jatkaa opiskeluaan korkeakoulussa.

Neuvostokansan hyvinvointi kasvaa entistä nopeampaa

vauhtia. Väestön reaalityöt lisääntyvät viiden vuoden aikana melkein *kolmanneksella* henkilöä kohti. Työläisten ja toimihenkilöiden palkka kohoaa, kolhoosilaisten tulot lisääntyvät. Kaikki työläiset ja toimihenkilöt siirtyvät viisipäiväiseen työviikkoon, ts. tulee olemaan viisi työpäivää ja kaksi lepopäivää. Yhteiskunnalliset kulutusvarannot suurenvat huomattavasti, minkä ansiosta voidaan rakentaa enemmän kouluja, sairaaloita, täysihoitoloita, parantoloita, lepokoteja, turistikoteja, urheilulaitoksia, pioneerileirejä, lastentarhoja ja -seimiä, vanhainkoteja ja invalidikoteja ja suurentaa vanhuudeneläkkeitä. Viiden vuoden aikana neuvostoihmiset saavat asuttavakseen lähes 15 miljoonaa uutta huoneistoa ja omakotitaloa.

Viisivuotissuunnitelman ohjeissa on osoitettu myös neuvostomaan ja muiden sosialististen maiden sekä nuorten kehitysmaiden väliset taloudelliset suhteet. NKP pitää taloudellista yhteistyötä noiden maiden kanssa ensiarvoisen merkityksen omaavana. Neuvostovaltion toiminta tällä alalla myötävaikuttaa sosialistisen maailmanjärjestelmän maiden yhtenäisyyteen, sosialismin maailmanjärjestelmän voimistumiseen sekä Aasian ja Afrikan nuorten kansallisten valtioiden asemien lujittumiseen, niiden valtiollisen riippumattomuuden ja taloudellisen itsenäisyyden vankistumiseen.

Edustajakokous kiinnitti suurta huomiota puolueen lujittamiseen, sen johto-osuuden lisäämiseen yhteiskunnan elämässä. Se tähdensi puolueen laadullisen kokoonpanon parantamisen ja kommunistien aktiivisuuden kehittämisen tärkeyttä. Edustajakokous huomautti, että puolue-elämän, kaikkien puoluejärjestöjen toiminnan lakina on huolenpito puolueen rivien puhtaudesta, siitä, että jokainen kommunisti kantaisi kunnialla leniniläisen puolueen jäsenen kunniaakasta nimeä ja olisi sen arvoinen. Työläisillä tulee edelleenkin olemaan johtava asema puolueessa.

Seitsenvuotiskaudella puolueen jäsenmäärä lisääntyi yli 4,5 miljoonalla henkilöllä. Sitä mukaa kuin puolueen arvovalta kasvaa lisääntyy myös puolueeseen pyrkivien määrä. Tällaisessa tilanteessa eräät puoluejärjestöt ovat höllentäneet puolueeseen pyrkiville asetettavia vaatimuksia ja hyväksyneet puolueeseen melkein kaikki anojat. Puolueen edustajakokous teki sääntöihin eräitä muutoksia, joiden tarkoituksena oli turvata todella parhaiden työväenluokan,

kolhoositalonpoikien ja sivistyneistön edustajien valinta puolueeseen. Säädettiin, että puolueeseen pyrkivälle suosituksen antavilla on oltava vähintään viiden vuoden jäsenyysaika puolueessa. Puolueen jäseneksi hyväksymistä koskeva perusjärjestön päätös katsotaan päteväksi, jos sen puolesta on äänestänyt vähintään kaksi kolmasosaa kokouksessa olleista puolueen jäsenistä. Alle 23-vuotiaat nuoret liittyvät puolueeseen vain nuorisoliiton kautta ja heidän on esitettävä nuorisoliiton piiri- tai kaupunkikomitean suositus.

Edustajakokous velvoitti puolueen johtoelimet turvaamaan puolueen sisäisen demokratian jatkuvan kehityksen, luomaan edellytykset kritiikin ja itsekritiikin kehitykselle, kiinnittämään suurempaa huomiota kommunistien mielipiteisiin ja ehdotuksiin ja kunnioittamaan niitä. Samalla edustajakokous tähdensi, että puolueen sisäinen demokratia edellyttää tiukan puoluekurin noudattamista. Kaikkien kommunistien toimintayhtenäisyys on puolueen menestyksellisen toiminnan ratkaiseva ehto.

Edustajakokouksen päätöksissä kiinnitetään huomiota yhteiskuntaelämän eri alojen puoluejohtotyylin ja -menetelmien parantamiseen. Päätöslauselmassa NKP:n Keskuskomitean toimintaselostuksen johdosta sanotaan, että »kaike-
nen työn perustana kommunistisen rakennustyön johtamisessa ja neuvostovaltion sisä- ja ulkopoliittikan harjoittamisessa tulee edelleenkin olla asioiden hoitaminen tieteelliseltä pohjalta, kollektiivisuus ja asiallisuus, mikä onkin tullut Keskuskomitean työtyyliksi».

Puolueen 23. edustajakokous terästi huomiota kommunistien aatteelliseen kasvatukseen. Puolueen jäsenistön huomattava kasvu, kommunistisen rakennustyön tehtävien mutkallisuus ja kahden yhteiskuntajärjestelmän kärkevä luokkataistelu kansainvälisellä areenalla vaativat pakottavasti kommunistien marxilais-leniniläisen sivistyksen tason kohottamista, heidän aatteellista karaistumista ja johtavien työntekijöiden aatteellis-poliittisen tason kohottamista. Edustajakokous tähdensi, että kommunistien kasvattaminen on rakennettava siten, että he omaksuisivat luovasti marxilais-leniniläistä teoriaa, että jokainen kommunisti käyttäisi teoreettisia tietoja käytännössä omalla työsarallaan ja asian tuntemuksella toteuttaisi elämässä puolueen ohjelmaa ja päätöksiä. Kommunistit ovat velvol-

lisiä paljastamaan päättävästi vihamielisen ideologian ja antamaan vastaiskun imperialismin hankkeille.

Edustajakokous suuntasi puolueen aatteellis-poliittisen joukkotyön siihen, että neuvostoihmisissä kasvatettaisiin yhä päättävämmiin pyrkimystä kommunismin loistaviin ihanteisiin, kasvatettaisiin pätevää poliittista tietoisuutta ja kommunistista suhtautumista työhön, neuvostopatriotismia ja sosialistista internationalismia. Edustajakokous korosti, että uuden sukupolven kasvatustyön oikealla tavalla järjestäminen on erittäin tärkeää. Nuorison on jatkuvasti opiskeltava kommunismia, kehitettävä itsessään korkeaa kommunistista tietoisuutta, valmistauduttava työskentelemään antoisasti kommunismin hyväksi, arvostettava ja kartutettava puolueen ja neuvostokansan vallankumouksellisia ja työperinteitä.

Edustajakokouksen jälkeen pidetty NKP:n Keskuskomitean kokous valitsi Keskuskomitean Poliittisen Toimikunnan ja Sihteeristön. NKP:n Keskuskomitean pääsihteeriksi valittiin L. I. Brežnev.

Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen 50-vuotispäivä

Koko maailman työtätekevien juhla

Vuosi 1967 oli neuvostokansan juhluvuosi, tuli kuluneeksi 50 vuotta Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen voitosta. Neuvostoliitossa vietetään joka vuosi Lokakuun juhlaa. Lokakuun vallankumouksen 50-vuotisjuhlan neuvostoihmiset käsittivät suurta tapahtumaksi. He olivat ylpeitä siitä, että olivat leniniläisen puolueen johdolla rakentaneet sosialistisen yhteiskunnan ja juhlivat maineikasta Lokakuun vuosipäivää kommunismin laajamittaisen rakennustyön oloissa.

Juhlaan valmistautuminen herätti kansassa suurta poliittisen ja työaktiivisuuden nousua. Kaupunkien ja maaseudun työtätekevät pyrkivät ilahduttamaan kotimaata uusilla saavutuksillaan. Maassa levisi koko kansan sosialistinen kilpailu. Tehtaissa, uudisrakennuksilla ja liikenteessä, kolhooseissa, valtioneuvoilla ja tieteellisissä laitoksissa oli käynnissä intomielinen luova työ.

Se oli neuvostokansan maineikkaiden saavutusten vuosi.

Kilpailun johdossa olivat työläiset. Rauta- ja terästeollisuuden työläiset tuottivat yli 100 miljoonaa tonnia terästä, ts. viidesosan maailman teräksentuotannosta. Rakennettiin 400 suurta teollisuuslaitosta. Voimalaitosten yhteisteho suureni huomattavasti. Ne tuottivat vuonna 1967 lähes 600 miljardia kilowattituntia sähkövoimaa, mikä ylittää vallankumousta edeltäneen tason 300-kertaisesti. Siperiassa rakenteilla olleen maailman suurimman, Krasnojarskin vesivoimalaitoksen kaksi ensimmäistä aggregaattia teholtaan 508 000 kilowattia kumpikin tuottaa sähköä. Slavjanskajan voimalaitoksella Donetsin laakiolla pantiin käyntiin 800 000 kilowatin turbogeneraattori. Nämä olivat ensimmäiset näin voimakkaat vesiturbiinit ja turbogeneraattorit maailmassa.

Maaseudun työntekijät saivat juhlavuotena mainion vilja-, sokerijuurikas-, juurikasvi-, auringonkukka- ja puuvillasadon. Nautakarjan pääluku kasvoi Neuvostoliitossa 97 miljoonaan. Se oli melkein kaksi kertaa suurempi kuin vallankumouksen edellisenä aikana. Neuvostoliiton maatalouden työntekijäin lukumäärä supistui neuvostovallan vuosina puolella, mutta maataloustuotteiden tuotanto lisääntyi melkein kolminkertaisesti vallankumousta edeltäneeseen aikaan verraten. Kolhooseilla ja valtioneuvoilla oli 1967 yli 1 700 000 traktoria, lähes 600 000 leikkuupuimuria ja toista miljoonaa kuorma-autoa. †

Neuvostotiede saavutti juhlavuotena erinomaisia tuloksia, eritoten avaruuden valtaamisessa. Lokakuun juhlan aattona kaksi ilosanomaa kiiri kautta maailman: 14. lokakuuta 1967 Neuvostoliiton automaattinen tutkimusasema »Venus-4» suoritti joustavan laskun Venuksen pinnalle ja 30. lokakuuta kosmisella kiertoradalla suoritettiin Maasta ohjattu kahden keinotekoisien kiertolaisen automaattinen telakointi sekä irrotus.

Juhlan edellä tehtiin yhteenvedot koko kansan juhlavuoden kilpailusta. Tehtaiden, kaivosten, voimalaitosten, uudisrakennusten, kolhoosien, valtioneuvojen ja tieteellisten laitosten tuhat työkollektiivia, jotka olivat kilpailun voittajia, palkittiin Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen 50-vuotispäivän merkeissä säädetyillä muistolipulla. Kansa juhli Lokakuun vallankumouksen sankareita, kommunistisen puolueen veteraaneja. Lähes 130 000 Lokakuun vallankumouksen ja kansalaissodan aktiivista osanot-

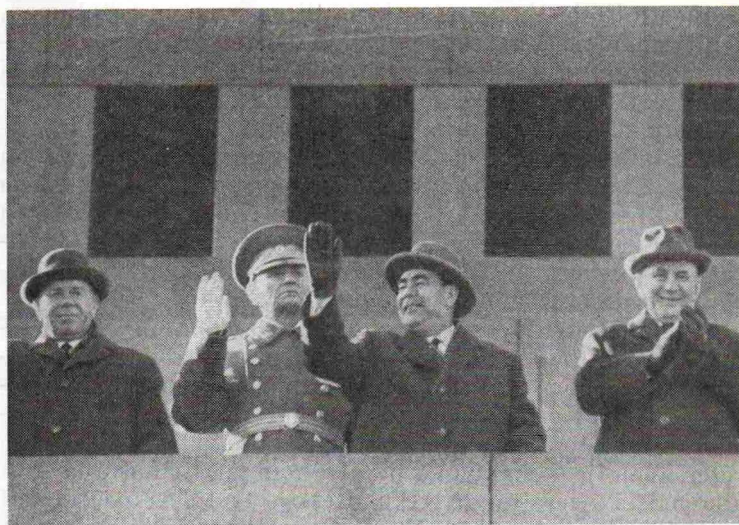
tajaa palkittiin kunniamerkeillä ja mitaleilla. Neuvostoliiton kunniamerkeillä ja mitaleilla palkittiin myös suuri ryhmä muiden maiden kansalaisia heidän aktiivisesta osallistumisestaan Lokakuun vallankumoukseen ja kansalaissootaan neuvostovallan puolella. Sankarikaupungit Moskova ja Leningrad palkittiin Lokakuun vallankumouksen kunniamerkillä.

Neuvostokansa juhli Lokakuun vallankumouksen maineikasta vuosipäivää työtätekevien, Neuvostoliiton kaikkien kansojen suurena juhlana, leninismen, kommunismin aatteiden voiton juhlana. Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen vuosipäivää juhlivat yhdessä neuvostokansan kanssa sosialististen veljesmaiden ja kehitysmaiden kansat, koko maailman kommunistit ja edistysmieliset ihmiset. Kommunistiset ja kansallisdemokraattiset puolueet selittivät maidensa työtätekeville kokouksissa sekä lehdistön, radion, elokuvien ja valokuvanäyttelyjen välityksellä Lokakuun vallankumouksen merkitystä, neuvostokansan suuria saavutuksia sosialismin ja kommunismin rakentamisessa, sen miehuullista taistelua imperialismia vastaan, työväenliikkeen ja kansallisen vapausliikkeen tukemiseksi.

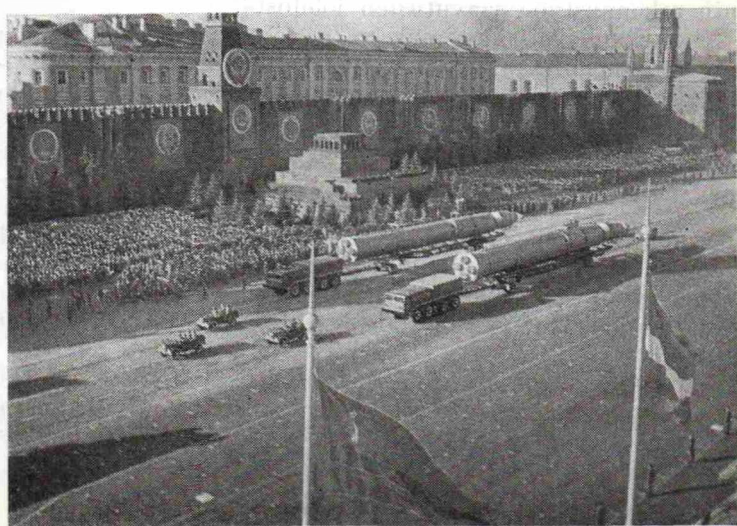
Juhlavuotena Neuvostoliitossa kävi monilukuisia ulkomaisia työtätekevien valtuuskuntia, yhteiskunnallisia toimihenkilöitä ja valtiomiehiä tutustumassa neuvostoihmisten elämään ja heidän saavutuksiinsa. Ulkomaiset vieraat kävivät monissa kaupungeissa ja kylissä, he ottivat osaa juhlallisiin kansainvälisiin kohtaustilaisuuksiin ja konferensseihin. Neuvosto-Azerbaidžanin pääkaupunkiin Bakuun, jossa vuonna 1920 pidettiin siirtomaiden ja epäitsenäisten maiden sorrettujen kansojen 1. kongressi, kokoontuivat kansallisen vapausliikkeen taistelijat jälleen syyskuussa 1967, Lokakuun vallankumouksen 50-vuotispäivän edellä, kansainväliseen konferenssiin. Nuorista kansallisista valtioista oli paljon edustajia. Konferenssi pani merkille Lokakuun vallankumouksen ratkaisevan vaikutuksen kansallisen vapausliikkeen kehitykseen ja saavutuksiin, kehotti kehitysmaiden kansoja lujittamaan yhteistyötä sosialististen maiden kansojen kanssa ja yhdistämään kansallisen vapausliikkeen kiinteämmin kansainväliseen työväen- ja kommunistiseen liikkeeseen.

Lokakuun vallankumouksen juhlallisuuksiin Neuvostoliittoon saapui ulkomaisia valtuuskuntia Euroopan, Aasian,

**Neuvostoarmeijan sotilasparaati Lokakuun
suuren sosialistisen vallankumouksen 50-vuo-
tispäivänä, 7. marraskuuta 1967, Moskovassa**

**Kommunistisen puolueen ja neuvostovaltion johtajat
N. V. Podgorny, L. I. Brežnev ja A. N. Kosygin sekä
SNTL:n puolustusministeri A. A. Gretško Leninin mausoleumin
korokkeella**

Raketteja Punaisella torilla

Afrikan, Amerikan ja Australian 107 maasta. Vieraiden joukossa oli sosialististen maiden ja kommunististen puolueiden, Etelä-Vietnamin kansallisen vapautusrintaman, kehitysmaiden ja kansallisdemokraattisten puolueiden, edistysmielisten sosialististen puolueiden valtuuskuntia sekä monilukuisia työtätekevien valtuuskuntia. Milloinkaan aikaisemmin ei ole ollut niin laajaa kansojen edustusta juhlatilaisuuksissa enempää Neuvostoliitossa kuin muissakaan maissa. Neuvostoihmiset ilmaisivat syvän kunnioituksensa ja kiittolisuutensa kalliille vierailleen näiden sydämellisten onnittelujen ja sen tunnustuksen johdosta, jonka nämä antoivat Neuvostoliiton työväenluokan ja kaikkien työtätekevien suurille vallankumouksellisille ansioille.

Juhlapäivinä Moskovassa pidettiin Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen 50-vuotispäivälle omistettu juhlaistunto, johon osallistuivat NKP:n Keskuskomitean jäsenet, SNTL:n Korkeimman Neuvoston ja VSFNT:n Korkeimman Neuvoston edustajat. Istunnossa oli läsnä puolueen veteraaneja ja Lokakuun vallankumouksen osanottajia sekä ulkomaisia vieraita. NKP:n Keskuskomitean pääsihteeri L. I. Brežnev teki selostuksen »50 vuotta sosialismin suuria voittoja». Sosialististen maiden ja kommunististen puolueiden sekä nuorten kansallisten valtioiden ja kansallisdemokraattisten puolueiden edustajat onnittelivat sydämellisesti neuvostokansaa ja Neuvostoliiton Kommunistista Puoluetta Lokakuun vallankumouksen 50-vuotispäivän ja kommunismin rakennustyön saavutusten johdosta.

Lokakuun vallankumouksen 50-vuotispäivän juhliminen oli koko maailman vallankumouksellisten voimien katselamus, niiden Lokakuun vallankumouksen aatteiden pohjalla ja sen lipun alla tapahtuneen rivien tiivistymisen katselamus.

50 vuotta sosialismin suuria voittoja Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen 50-vuotispäivä on tärkeä historiallinen merkkitapaus. Puoli vuosisataa on ollut olemassa, kehittynyt ja saavuttanut menestystä Venäjän työläisten ja työtätekevien talonpoikien leniniläisen puolueen johdolla luoma historian ensimmäinen sosialistinen valtio, Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitto.

Lokakuun vallankumous kukisti riistäjäluokat ja pystytti *kansan vallan, neuvostovallan*. Sosialistinen demokratia kehittyi ja täydellistyi sitä mukaa kuin kehittyi neuvos-

toyhteiskunta. Proletariaatin diktatuurin valtiona syntynyt neuvostovaltio muuttui koko kansan valtioksi, jossa johtava osuus kuuluu työväenluokalle. Työläiset, talonpojat ja sivistyneistö toimivat yksimielisesti työtätekevien edustajien neuvostoissa ja hoitavat itse kaikkia yhteiskunnan ja valtion asioita. Heitä liittävät yhteen yhteiset tavoitteet ja pyrkimykset: sosialismin lujittaminen ja kommunismin rakentaminen. Neuvostojen edustajat ja heitä jatkuvasti auttavat aktiivit muodostavat miltei neljänneksen maan koko työtätekevästä väestöstä. Neuvostovaltion ylin vallanelin on SNTL:n Korkein Neuvosto. Lähes puolet sen edustajista ovat työläisiä ja talonpoikia. Korkeimmassa Neuvostossa ovat edustettuina neuvostomaan kaikki kansat.

Lokakuun vallankumous avasi Neuvostoliiton kansoille *tien kommunismiin*. Tuota tietä kulkiens kommunistisen puolueen johtama neuvostokansa rakensi ensimmäisenä historiassa uuden, sosialistisen yhteiskunnan ja nykyään toteuttaa kommunismiin siirtymistä. Tämä on neuvostokansan puoli vuosisataa jatkuneen luovan toiminnan tärkein tulos, sen suuri uroteko.

Ihmiskunnan eteen ovat nousseet koko mittavuudessaan sosialismin uudistama neuvostomaa ja sen sankarillinen kansa. Kaikilla inhimillisen toiminnan aloilla neuvostomaa tuo esiin sosialismin tavattoman suuren etevämmyyden kapitalismiin verrattuna.

Neuvostoliiton sosialistinen talousjärjestelmä on osoittanut *taloudellisen* kehityksen alalla kiistämättömän paremmuutensa kapitalismiin verraten. Neuvostoihmiset ovat puolen vuosisadan aikana muuttaneet entisen verrattain takapajuisen maansa korkeasti kehittyneeksi sosialistiseksi valtioksi, jolla on mahtava teollisuus ja koneistettu suurmaatalous. Sosialismi turvaa pysyvästi talouden nopean kehitysvauhdin. Vuosina 1929—1967 teollisuustuotannon vuosittainen lisäkasvu oli Neuvostoliitossa yli 11 prosenttia. USA:ssa se oli 4 prosenttia, Englannissa ja Ranskassa 2,5 prosenttia. Tsaarin Venäjän osuus maailman teollisuustuotannossa oli vuonna 1913 suunnilleen 4 prosenttia. Neuvostoliiton teollisuustuotanto 1967 oli 73 kertaa suurempi kuin Venäjän 1913. Nykyään se käsittää lähes 20 prosenttia, noin viidenneksen maailman teollisuustuotannosta.

Neuvostomaan puolivuosisatainen historia osoittaa va-

kuuttavasti, että sosialismi turvaa työtätekeville *heidän elämänsä perinpohjaisen paranemisen ja hyvinvoinnin jatkuvan kohoamisen*. Sosialismin pääsaavutus yhteiskunnallisten suhteiden alalla on kaikkien riistäjäluokkien sekä ihmisen harjoittaman toisen ihmisen riiston hävittäminen. Neuvostoyhteiskunnassa ei ole etuoikeutettuja luokkia tai väestökerroksia samoin kuin ei ole työttömyyttä ja kurjuutta-kaan. Sosialismin periaate »jokaiselta kykyjensä mukaan, jokaiselle työnsä mukaan» turvaa kaikille neuvostoihmisille oikeuden työhön ja aineellisesti turvattuun elämään. Sosialistisen tuotannon nopea ja varma kehitysvauhti sekä kansan rikkauten kasvu turvaavat kaikkien työtätekevien elintason jatkuvan kohoamisen.

Sosialistinen yhteiskunta huolehtii työtätekevistä ihmi-
sestä hänen syntymästä aina viimeiseen elinpäivään asti.

Neuvostovaltio käyttää huomattavia varoja lastentar-
haiässä olevien lasten ylläpitoon. Vuonna 1967 lastenseimis-
sä ja -tarhoissa oli 9 miljoonaa lasta eli lähes neljäsosa kai-
kista työläisten ja toimihenkilöiden tarhaikäisistä lapsista.

Kaikki seitsemän vuotta täyttäneet lapset menevät kou-
luun, jossa opetus on ilmaista. Neljäsosalla keskkoulun
päättäneestä nuorisosta on mahdollisuus jatkaa opiskelua
korkeakouluissa, missä opetus on niin ikään maksutonta.
Sitä paitsi huomattava osa ylioppilaista nauttii valtion
stipendiä. Valtio kustantaa budjetistaan kolmimiljoonaisen
opettajakunnan ylläpidon.

Keskkoulun tai korkeakoulun päättäneille nuorille tur-
vataan työ ja sitä vastaava palkka. Työläiset ja toimihen-
kilöt tekevät viikossa viisi päivää työtä ja kaksi päivää
lepäivät. Työtätekevien reaalitulot kasvavat vuosi vuodel-
ta. Vallankumousta edeltäneeseen tasoon verraten työläis-
ten reaalitulot ovat kasvaneet 6,5-kertaisesti, talonpoikien
8,6-kertaisesti. Huomattava osa työläisistä ja toimihenki-
löistä on vapautettu veroista, veroa maksavilla ne muodos-
tavat vain muutaman prosentin heidän palkastaan tai tu-
loistaan.

Neuvostoliitossa 60 vuotta täyttäneet miehet ja 55 vuot-
ta täyttäneet naiset saavat eläkkeen. Sosialismi takaa neu-
vostoihmisille turvatun vanhuuden. Neuvostoliiton elä-
kejärjestelmä sulkee piiriinsä kaikki työläiset, toimihenki-
löt ja kolhoositalonpojat. Eläkettä nauttivat myös kaikki
sota- ja työinvalidit sekä lapsuudestaan raajarikkoiset.

Vuonna 1967 Neuvostoliitossa oli 34 miljoonaa eläkkeen-nauttijaa, ts. joka seitsemäs neuvostokansalainen sai eläkettä.

Neuvostomaassa koko väestö saa maksutonta lääkäri-apua. Valtion varoilla ylläpidetään koko lääkintälaitos henkilökuntineen. 600 000 lääkäriä suojelee neuvostoihmisten terveyttä. Maassa on joka 400 asukasta kohden yksi lääkäri. Luonnonihanille seuduille on rakennettu tuhansia parantoloita, lepokoteja ja täysihoitoloita, joissa työtätekevät viettävät lomaansa ja lujittavat terveyttään.

Sosialismi ratkaisee asunto-ongelmaa työtätekevien etujen mukaisesti. Neuvostoliitossa on 50 vuoden aikana rakennettu valtion ja väestön varoin yli 2 miljardia neliömetriä asuntoalaa. Yksistään sodanjälkeisinä vuosina melkein kolme neljäsosaa maan väestöstä on muuttanut uusiin taloihin. Asunnonvuokra Neuvostoliitossa käsittää 4—5 prosenttia työläisten ja toimihenkilöiden palkasta.

Kirkkaana osoituksena neuvostoihmisten elämän paranimisestä on heidän ikänsä piteneminen ja lasten kuolleisuuden aleneminen. Neuvostoliitossa ihmisten keski-ikä on 70 vuotta, kun taas ennen vallankumousta se oli vain 32 vuotta. Lasten kuolleisuus on pienentynyt puolen vuosisadan aikana 10-kertaisesti.

Lokakuun vallankumous ja sosialismin voitto toivat neuvostoihmisille mahdollisuuden sivistykseen ja valistukseen. Väestön lukutaitoisuuden mukaan vallankumouksenedellinen Venäjä oli kapitalististen maiden joukossa viimeisillä sijoilla. Kolme neljäsosaa väestöstä oli lukutaidotonta. Puolen vuosisadan aikana kansan kulttuurielämä on muuttunut perinpohjaisesti. Neuvostomaan väestö on nykyään maailman sivistyneintä. Yli puolet Neuvostoliiton työsäikäyvästä väestöstä omaa korkeakoulu-, keskikoulu- tai vajaan keskikoulusivistyksen. Neuvostoliitossa on paljon korkeasti ammattitaitoisia spesialisteja ja tieteellisen työn tekijöitä. He muodostavat uuden neuvostosivistyneistön, joka vie eteenpäin sosialistista tuotantoa, tiedettä ja kulttuuria. Neuvostoliitossa luotu sosialistinen kulttuuri on imenyt itseensä kaiken sen parhaan ja edistyksellisen, mitä ihmiskunta on vuosituhansien aikana kehittänyt. Tieteellisen kommunismin aatteiden innoittama sosialistinen kulttuuri on neuvostoihmisten kommunistisen kasvatuksen tärkein välikappale; se rikastuttaa ja kohottaa kor-

keammalle asteelle koko ihmiskunnan henkistä elämää.

Lokakuun vallankumouksen ja sosialismin voiton tärkeimpiä tuloksia on *Neuvostoliiton kansojen liittyminen tiiviiksi veljesperheeksi*. Kaikki Neuvostoliiton kansakunnat ja kansalliset ryhmät ovat kohonneet nykyaikaisen edistyksen tasalle. Monet niistä ovat yhden sukupolven elinajana kulkeneet kehittyneempien neuvostokansojen veljelliseen apuun nojaten patriarkaalisesta sukuyhteisöjärjestelmästä sosialismiin sivuuttamalla työtätekeville kivulloisen kapitalismin vaiheen. Neuvostomaan kansallisuuksien ja kansakuntien olemus on muuttunut perinpohjin. Kaikki kansalliset tasavallat ovat saavuttaneet suuria voittoja talouden ja kulttuurin kehityksessä. Niissä ovat kasvaneet omat työläis- ja sivistyneistökaaderit ja kolhoosijärjestelmän oloissa talonpoikaisto on uudistunut. Tasavaltojen väestöstä on tullut sivistynyttä, tiede on saavuttanut korkean kehitystason. Kaikki Neuvostoliiton kansat nauttivat tasa-vertaisesti sosialismin antimia.

Lokakuun vallankumous julisti *rauhan kansojen kesken*. Sosialismi ja rauha ovat erottamattomat. Lokakuun vallankumouksen ensi päivistä neuvostovaltio on noudattanut ulkopolitiikkaa, jonka perustana on kaikkien kansojen tasa-arvoisuus, niiden suvereniteetin kunnioittaminen ja niiden sisäisiin asioihin puuttumattomuus. Neuvostomaasta on tullut rauhan tuki, planeettamme kaikkia rauhantahtoisia voimia puoleensa vetävä ja yhdistävä keskus. Lokakuun vallankumouksen saavutusten ja sosialismin voittojen puolustamiseksi neuvostokansa perusti mahtavat Asevoimat. Neuvostoarmeija suojelee varmasti kansan rauhanomaista työtä. Yhdessä muiden sosialististen valtioiden armeijoiden kanssa se suojelee niiden kansojen turvallisuuden.

Neuvostomaa nosti ensimmäisenä *imperialisminvastaisen taistelun lipun*, ensimmäisenä otti vastaan imperialismin iskut ja tuotti sille sellaisen tappion, joka heikensi sitä suuresti. Imperialistit eivät halunneet tyytyä ensimmäisen sosialistisen valtion olemassaoloon ja koettivat tukahduttaa sen. Toisen maailmansodan vuosina Neuvostoliitto pelasti ihmiskunnan fasistiselta orjuutukselta. Kommunistinen puolue suuntaa neuvostovaltion ulkopolitiikkaa, tukee järkähtämättömästi ja päättävästi vallankumouksellisia ja rauhantahtoisia voimia, kansojen vapautta ja riippumattomuutta. Neuvostoliitto on merkittävä tekijä yleisen rau-

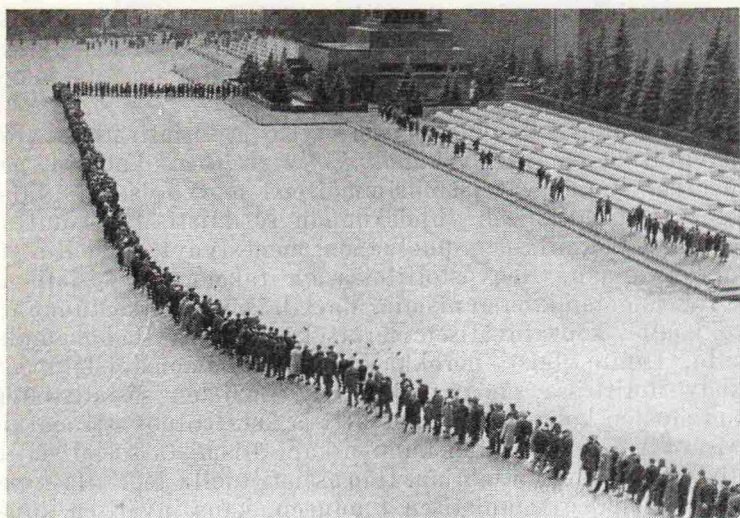
han suojelussa, mahtava este imperialismiin uuden maailmansodan sytyttämiseen tähtäävien aggressiivisten pyrkimysten tiellä, se hillitsee aggressorien ahnaita anastus- ja orjuutushimoja.

Lokakuun vallankumouksen voitto ja sosialismin suuret saavutukset merkitsevät *leninismiin voittoja*. Leninin perustama puolue sovelsi ensimmäisenä marxilaisuutta taistelussa kapitalistisen yhteiskunnan sosialistiseksi muuttamisessa. Leniniläinen puolue on menestynyt täydellisesti toiminnassaan, Neuvostoliitossa on rakennettu sosialismi ja rakennetaan kommunismia. Marxilaisuus on rikastunut arvokkaalla, kansainvälisen merkityksen omaavalla kokemuksella. Lenin yleisti nerokkaasti vallankumoustaistelun ja Neuvostoliitossa suoritettujen ensimmäisten sosialististen uudistusten kokemusta, rikastutti ja kehitti luovasti marxilaisuutta, kehitteli ihmiskunnan kapitalismista sosialismiin siirtymisen yleisen teorian. Hän aseisti tuolla teoriolla Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen, kansainvälisen kommunistisen ja työväenliikkeen sekä kansallisen vapausliikkeen. Juuri siksi me puhumme ehyestä ja yhtenäisestä marxilais-leniniläisestä opista, marxismi-leninismistä, sen aatteiden voitosta ja valtavasta vaikutuksesta maailman kehitykseen.

Lokakuun suurella sosialistisella vallankumouksella on syvästi *kansainvälinen luonne*. Se pani alulle ihmiskunnan kapitalismista sosialismiin siirtymisen aikakauden. Lokakuun vallankumous vaikutti ja vaikuttaa edelleenkin suuresti maailman kehityksen kulkuun, maailman vallankumousprosessiin. Sen voitosta kuluneen puolen vuosisadan aikana ovat suuressa määrin Lokakuun vallankumouksen aatteiden ja sosialismin voittojen vaikutuksesta muuttuneet koko maailman kasvot, on tapahtunut perusteellinen muutos voimasuhteissa maailman areenalla.

Lokakuussa 1917 maailmassa oli vain muutamia satoja tuhansia kommunisteja. Puolen vuosisadan aikana kommunismista on tullut mahtava maailmaa uudistava voima. Suurimmassa osassa maailmaa, sen kaikissa viidessä asutetussa maanosassa on nyt kommunistisia puolueita, joiden riveissä on 50 miljoonaa kommunistia ja jotka johtavat työtätekevien joukkojen taistelua imperialismia vastaan, kansojen sosialismiin ja kommunismiin siirtymisen puolesta.

Lokakuussa 1917 sosialismia edusti yksi maa — Venäjän

**Moskova. Punainen terti. Ihmisvirta menossa
Leninin mausoleumiin**

Neuvostotasavalta. Imperialismin herruudessa oli viisi kuudesosaa maailmasta. Puolen vuosisadan kuluessa sosialismi laajensi huomattavasti rajojaan. Nykyään on olemassa mahtava sosialismin maailmanjärjestelmä, jonka maissa asuu ja rakentaa uutta elämää kolmannes ihmiskuntaa.

Lokakuussa 1917 kansainvälisen proletariaatin ensimmäinen osasto, Venäjän proletariaatti, lähti rynnäkköön pääoman linnakkeita vastaan. Sen sankarillinen aloite ja maineikas voitto innoitti kansainvälisen proletariaatin kaikkia osastoja. Ne omaksuivat Lokakuun vallankumouksen kokemuksen ja aatteet ja marxismi-leninisin. Kommunististen puolueiden johdolla laajenevat kansainvälisen proletariaatin taistelutoimet, sen järjestyneisyys paranee ja monopolipääomaa vastaan suunnattujen iskujen voima suurenee.

Lokakuussa 1917 suurin osa maailmaa oli kiedottu kolonialismin kahleisiin. Siirtomaissa ja puolisiirtomaissa huokasi puolitoista miljardia ihmistä. Kansallinen vapausliike oli vasta alkuvaiheessa. Lokakuun aatteiden ja sosialismin voittojen vaikutuksesta se muuttui mahtavaksi satojen miljoonien ihmisten liikkeeksi, joka murskasi siirtomajärjestelmän. Tuon järjestelmän raunioille on perustettu

70 kansallista valtiota. Rynnäköinti kolonialismin viimeisiä tukikohtia vastaan ja niiden hävittäminen jatkuu vielä.

Leninin, ensimmäisen voitokkaan sosialistisen vallankumouksen johtajan ja järjestäjän, nerokas ennakkopäätelmä kapitalismin väistämättömästä romahduksesta ja ihmiskunnan siirtymisestä sosialismiin toteutuu.

Maailman kommunistit imperialisminvastaisen taistelun etujoukkona

Huolenpito kommunistisen liikkeen yhtenäisyyden lujuuttamisesta

Lokakuun vallankumouksen 50-vuotispäivää vietettiin edistyksen ja taantumuksen voimien, sosialismin ja imperialismin välisen kärjistyneen taistelun tilanteessa. Maailman vallankumouksellinen liike jatkoi rynnistystään. Mutta myös imperialismin aiheuttamat vaarat olivat kasvaneet. USA:n aggressiivisuus voimistui, se paljasti entistä selvemmin amerikkalaisen imperialismin, tämän maailman riistäjän ja santarmin, olemuksen. Imperialismi koettaa kaikin mahdollisin keinoin heikentää sosialismin asemia, vaikeuttaa kapitalististen maiden työtätekevien taistelua, tukahduttaa kansallisen vapausliikkeen, asettaa esteitä nuorten kansallisten valtioiden kehittymiselle edistyksen suuntaan ja uhkaa maailman rauhaa. Imperialismi suuntaa aggressiivisen politiikkansa kärjen sosialistisia valtioita vastaan. Siitä on osoituksena USA:n aseellinen maahanhyökkäys Vietnamiin.

Imperialisminvastaisten voimien rivien tiiviyyttä sekä menestyksellistä toimintaa häiritsivät kommunistisessa liikkeessä syntyneet vaikeudet, jotka johtuivat revisionismin, oikeisto- ja »vasemmisto»-oportunismien ja nationalismien tunkeutumisesta sen riveihin. Maailman kommunistien suurta huolestuneisuutta aiheutti asenne, jonka ottivat Kiinan Kommunistisen Puolueen johtajat. He kieltäytyivät noudattamasta linjaa, jonka kommunististen ja työväenpuolueiden kansainvälinen neuvottelukokous oli 1960 kehittänyt, hyökkäilivät marxilais-leniniläisiä puolueita vastaan ja loukkasivat karkeasti niiden puolueiden toimihenkilöitä. Kiinalaiset johtajat hyökkäilivät erittäin kiivaasti Neuvostoliiton Kommunistista Puoluetta ja sen Keskuskomiteaa vastaan siksi, että ne puolustivat päättävästi marxismi-

leninismii ja proletaarista internationalismia. Se tuotti suurta vahinkoa kansainväliselle kommunistiselle liikkeelle, sosialististen maiden ystävyysliitolle, koko maailman vallankumoukselliselle liikkeelle ja heikensi imperialisminvastaisten voimien yhteistä rintamaa.

Muodostunut tilanne vaati pakottavasti kommunistien ja kaikkien imperialisminvastaisten voimien toimintayhtenäisyyttä, jotta olisi voitu aloittaa entistä laajempi hyökkäys imperialismia, taantumuksen ja sodan voimia vastaan käyttämällä mitä parhaimmalla tavalla hyväksi uusia mahdollisuuksia. Näiden ongelmien käsittelyyn kaikessa mittavuudessaan ja kollektiiviseen mielipiteiden vaihtoon pohjautuvan yhteisen toimintaohjelman laatimiseen tarvittiin kommunististen ja työväenpuolueiden kansainvälistä neuvottelukokousta. NKP:n 23. edustajakokous 1966 kannatti neuvottelukokouksen koollekutsumista. Edustajakokouksen jälkeen NKP:n johto käsitteli tätä kysymystä tapaamistilaisuuksissa monien veljespuolueiden edustajien kanssa. Marraskuussa 1967 18 kommunistista ja työväenpuoluetta, NKP mukaan luettuna, vetosi kaikkiin puolueisiin ja kehotti pitämään vuoden 1968 alussa neuvoa-antavan tapaamistilaisuuden neuvottelukokousta koskevaa kollektiivista mielipiteiden vaihtoa varten.

Helmikuussa 1968 Budapestissa pidettiin 67 puolueen edustajien neuvoa-antava kokous. Sen osanottajat kannattivat uuden kansainvälisen neuvottelukokouksen koollekutsumista käsittelemään imperialisminvastaisen taistelun sekä kommunistien ja kaikkien imperialisminvastaisten voimien yhteistoiminnan ajankohtaisia kysymyksiä. Kokouksen osanottajat perustivat valmistelevan valiokunnan ja sopivat siitä, että neuvottelukokouksen valmistelutyö tulee tapahtumaan kollektiivisesti, demokraattisuuden ja tasa-arvoisuuden pohjalla. Valmisteleva valiokunta tutki ja yleisti kommunistisilta ja työväenpuolueilta saamansa ehdotukset ja laati neuvottelukokouksen asiakirjojen luonnokset.

Kommunististen ja työväenpuolueiden kansainvälinen neuvottelukokous

Kommunististen ja työväenpuolueiden kansainvälinen neuvottelukokous pidettiin kesäkuussa 1969 Moskovassa. Siihen osallistuivat 75 puolueen valtuuskunnat joiden esimiehinä olivat puolueiden johtohenkilöt. NKP:n valtuuskuntaa johti NKP:n Keskuskomitean pääsihteeri L. I. Brežnev. Koko neuvottelukokouk-

sen toiminta sujui yhteisten ongelmien kollektiivisen käsittelyn ja yhteisen toimintaohjelman kollektiivisen kehittelyn hengessä. Kokoukselle oli leimallista veljellinen yhteistyö ja laaja julkisuus. Koko maailma oli kohdistanut huomionsa siihen. Neuvottelukokouksen epäonnistumista toivoneet viholliset pettyivät laskelmissaan täydelleen.

Neuvottelukokouksessa keskitettiin päähuomio rauhan päävihollisen — imperialismin — vastaisen taistelun, kansojen vapauden ja riippumattomuuden ja kommunistisen liikkeen rivien tiivistämisen kysymyksiin. Kaikkien kommunististen ja työväenpuolueiden edustajat lausuiivat mielipiteensä näistä kysymyksistä. Heidän puheidensa läpikäyväenä ajatuksena oli pyrkimys lujittaa imperialisminvastaisten voimien yhtenäisyyttä imperialismin hyökkäystoimien lopettamiseksi ennen kaikkea Vietnamissa sekä arabimaiden kansoja vastaan, pyrkimys rauhan lujittamiseen ja uuden maailmansodan ehkäisemiseen, kommunistisen liikkeen rivien tiivistämiseen marxismi-leninismiin ja proletaarisen internationalismin periaatteiden pohjalla.

Neuvottelukokouksen osanottajat kuuntelivat hyvin tarkkaavaisesti L. I. Brežnevin puhetta, jossa hän selosti NKP:n kantaa tärkeimmissä nykyisen kansainvälisen tilanteen kysymyksissä, imperialisminvastaisen taistelun sekä maailman kommunistisen liikkeen ja kaikkien imperialisminvastaisten voimien yhtenäistämisen kysymyksissä. NKP:n mielestä nykytilanne myötävaikuttaa niiden voimien yhtenäisyyden lujittamiseen ja niiden aktivoitumiseen. Siinä tarkoituksessa on kehitettävä kaikkiin tavoin sosialistista maailmanjärjestelmää, työväenliikettä ja kansallista vapausliikettä, tiivistettävä paremmin kaikkien maiden kommunistien rivit ja kohotettava heidän etujoukko-osuuttaan yleisessä vallankumousprosessissa. Proletaarinen internationalismi on aina ollut ja on edelleenkin koeteltu tekijä maailman kommunistisen liikkeen rivien yhtenäisyyden ja tiiviyn lujittamisessa. NKP:n valtuuskunta kertoi veljespuolueille, miten neuvostomaan kommunistit ja koko neuvostokansa suorittavat kansainvälistä velvollisuuttaan vallankumouksellisten voimien yhteisessä taistelussa imperialismia vastaan, ja vakuutti, että neuvostoihmiset tulevat edelleenkin kartuttamaan panostaan imperialisminvastaisen taistelun tehtävien ratkaisuun, puo-

lustamaan peräänantamattomasti rauhan, demokratian, kansallisen riippumattomuuden ja sosialismin asiaa.

NKP:n valtuuskunta asetti kärkevästi ja periaatteellisesti kysymyksen taistelusta revisionismia, oikeisto- ja »vasemmisto»-oportunismia ja nationalismin ilmaantumia vastaan kommunistisessa liikkeessä. Esitettiin niin ikään NKP:n asennoituminen Kiinaan. NKP taistelee ja tulee taistelemaan Kiinan johtajien leninisminvastaisia aatesuuntauksia, hajotustoimia ja neuvostovastaisia tekoja vastaan, NKP tekee ja tulee tekemään kaiken välttämättömän neuvostokansan etujen ja Neuvostoliiton turvallisuuden puolustamiseksi. NKP on vakuuttunut siitä, että neuvostokansan ja Kiinan kansan perimmäiset edut ovat samat. NKP pyrkii edelleenkin säilyttämään ne ystävälliset tunteet, joita neuvostokansalla on Kiinan kansaa kohtaan ja joita on epäilemättä Kiinan kansallakin Neuvostoliittoa ja muita sosialistisia maita kohtaan, ja pyrkii ylläpitämään noita tunteita.

Kommunististen ja työväenpuolueiden kansainvälinen neuvottelukokous oli kommunistisen liikkeen, työväen- ja koko vapausliikkeen suuri saavutus, suurtaapahtuma imperialisminvastaisen taistelun kehittämisessä koko maailman laajojen kansanjoukkojen toimintayhtenäisyyden pohjalla. Se hyväksyi tärkeän asiakirjan — »Tehtävät taistelussa imperialismia vastaan nykyisessä vaiheessa ja kommunististen sekä työväenpuolueiden ja kaikkien imperialisminvastaisen voimien toimintayhtenäisyys» — ja suuren innostuksen vallassa hyväksyi vetoomuksen »Vladimir Iljitš Leninin syntymän 100-vuotispäivästä». Neuvottelukokous esitti »Rauhanvetoomuksen» ja kehotuksen »Riippumattomuus, vapaus ja rauha Vietnamille!». Se hyväksyi arabikansojen israelilaisia aggressoreja vastaan käymää oikeutettua taistelua kannattavan lausunnon sekä lausunnon veljellisestä solidaarisuudesta niitä kommunisteja ja demokraatteja kohtaan, jotka käyvät julmien rankaisutoimenpiteiden uhalla uhrautuvaista taistelua kansainvälisen imperialismiin tuke-
maa diktatorista komentoa vastaan.

Neuvottelukokous lähti siitä, että maailman kehityksen pääsuunnan määräävät edelleenkin vallankumouksen, sosialismin, rauhan ja kansallisen vapausliikkeen voimat, jotka jatkavat hyökkäystä. Neuvottelukokouksen kehittämä toimintaohjelma on suunnattu imperialisminvastais-

ten voimien yhtenäisyyden lujittamiseen, se tekee määrätietoisemmaksi noiden voimien taistelun imperialismia vastaan, antaa mahdollisuuden kehittää taistelua korkeammalle tasolle, jotta imperialismista saataisiin ratkaiseva yliote ja tuotettaisiin tappio sen hyökkäys- ja sotapolitiikalle.

Imperialisminvastaisten voimien yhteistoiminnan lähimpänä tavoitteena on sankarillisen Vietnamin kansan kaikkalainen tukeminen sen taistelussa imperialistisen intervention lopettamiseksi ja amerikkalaisten sotajoukkojen häätämiseksi Vietnamista. Sen päätavoitteena on rauhan puolustaminen, taistelu sodanvaaraa vastaan ja maailman ydinsodan ehkäiseminen. Siinä tarkoituksessa imperialistit on pakotettava yhteiskuntajärjestelmältään erilaisten valtioiden rauhanomaiseen rinnakkainoloon, tehtävä loppu heidän hyökkäystoimistaan, lopetettava imperialististen valtioiden militarisointi, estettävä ydinasen leviäminen ja kiellettävä sen käyttö, laskettava hajalle sotaliittoumat.

Sosialistinen maailmanjärjestelmä on ratkaiseva voima imperialisminvastaisessa taistelussa. Sosialismi avasi ihmiskunnalle imperialismista vapautumisen näköalat. Sosialistisen maailmanjärjestelmän muodostuminen ja kehitys sekä sosialismin innoittava vaikutus ovat luoneet edellytykset historiallisen prosessin jouduttamiselle ja avanneet uusia näköaloja sosialismin eteenpäinmenolle ja voitolle koko maailmassa. Sosialistisen maailmanjärjestelmän kasvava taloudellinen ja sotilaallinen mahti lähinnä määrää sen panoksen suuruuden, jonka se antaa imperialisminvastaisten voimien yhteiseen asiaan. Tähän mahtiin nojaten se kahlitsee imperialismia ja rajoittaa sen vastavallankumouksen maastaviennin mahdollisuuksia. Kaikenlainen vapaustaistelu saa siltä ja ennen kaikkea Neuvostoliitolta arvaamattoman suurta tukea. Neuvottelukokous kehotti sosialististen maiden Kommunistisia ja työväenpuolueita lujittamaan mahdollisuuden mukaan sosialistista maailmanjärjestelmää, sovittamaan oikealla tavalla yhteen sosialististen valtioiden kansalliset ja kansainväliset tehtävät, kehittämään niiden veljellistä keskinäisapua ja keskinäistä tukea. Sosialismin puolustaminen on kaikkien maiden kommunistien kansainvälinen velvollisuus.

Pääoman maissa imperialisminvastaisen liikkeen päävoimana on työväenluokka. Sen vallankumouksellisten

esiintymisten vaikutuksesta työtätekevät talonpojat, sivistyneistö ja nuoriso yhtyvät aktiiviseen taisteluun. Nykytilanteessa on mahdollista liittää yhteen nuo voimat työväenluokan johdolla. Monopolienvastaisten ja imperialisminvastaisten yhteistoimien tietä ne pystyvät torpedoimaan maidensa imperialististen hallitusten aggressiiviset suunnitelmat, rajoittamaan monopoliin osuutta talouselämässä, tekemään lopun suurpääoman vallasta, toteuttamaan perusteellisia poliittisia ja taloudellisia uudistuksia ja turvaamaan suotuisat ehdot sosialismin puolesta käytävän taistelun jatkamiselle.

Aasian, Afrikan ja Latinalaisen Amerikan kansojen imperialisminvastaisen liikkeen merkitys kasvaa. Kansallinen vapausliike on siirtynyt uuteen vaiheeseensa Aasiassa ja Afrikassa, missä on perustettu suuri määrä nuoria kansallisia valtioita. Suurimmassa osassa niistä ovat yhteiskuntaelämän keskeisimmiksi ongelmiksi rinnan valtiollisen itsenäisyyden lujittamisen ja puolustamisen kanssa muodostuneet taloudellisen takapajuisuuden voittaminen ja riippumattoman kansallisen talouden luominen. Ne joutuvat ratkaisemaan noita ongelmia taistelussa uuskolonialismia ja sisäisen taantumuksen voimia vastaan. Erityistä vihamielisyyttä imperialismi osoittaa niitä maita kohtaan, joissa on edistyksellinen hallintojärjestelmä ja jotka ovat astuneet ei-kapitalistiselle kehitystielle. Etelä-Afrikan kansojen taistelulla siirtomaaherruutta vastaan sekä arabikansojen taistelulla imperialismia ja uuskolonialismia vastaan on suuri merkitys. Latinalaisen Amerikan kansat käyvät miehuullista taistelua USA:n imperialismia ja tyrannivaltoja vastaan. Niiden taistelu todellisen kansallisen suvereniteetin ja taloudellisen riippumattomuuden puolesta punoutuu kapitalistista riistoa vastaan suunnattuun luokkataisteluun, jossa proletariaatti sekä kommunistiset ja työväenpuolueet esittävät yhä suurempaa osaa.

Neuvottelukokous tähdensi, että sosialismin puolesta käytävän taistelun näköalojen kannalta on ensiarvoisen merkitys sosialistisen järjestelmän, työväenliikkeen ja kansallisen vapausliikkeen voimien liiton lujittamisella.

Kommunististen ja työväenpuolueiden neuvottelukokous esitti koko maailman työtätekeville taistelukutsun:

»Sosialististen maiden kansat, kapitalististen maiden proletarit ja kaikki demokraattiset voimat, vapautetut ja

sorretut kansat, liittykää yhteen käymään yhteistä taistelua imperialismia vastaan, rauhan, kansallisen itsenäisyyden, sosiaalisen edistyksen, demokratian ja sosialismin puolesta!»

Neuvottelukokouksen osanottajat ilmaisivat päättäväsyytensä taistella yhteisrintamana imperialismia vastaan. He lausuiivat olevansa siinä tarkoituksessa valmiit yhteistyöhön kaikkien edistyksellisten, isänmaanystävällisten ja rauhantahtoisten voimien kanssa. Samalla kommunistit pitivät taistelua imperialismia vastaan ja demokraattisista uudistuksista perusosana ja välttämättömänä vaiheena taistelussa sosialismin puolesta.

Neuvottelukokous oli tärkeä vaihe kommunistisen liikkeen yhtenäisyyden lujittamisessa. Sen yhtenäisyyden perustan muodostaa kansainvälisen työväenluokan etujen ja tavoitteiden yhteisyys, yhteinen ideologia — marxismi-leninismi. Uskollisuus marxismi-leninismille ja proletaarille internationalismille on kommunistien menestyksen takeena historiallisten tavoitteidensa saavuttamisessa. Neuvottelukokouksen osanottajat vakuuttivat, että heidän puolueensa tulevat puolustamaan varmasti vallankumouksellisia periaatteita, taistelemaan oikeisto- ja »vasemmisto»-opportunistien harjoittamaa teorian ja politiikan vääristelyä vastaan, revisionismia, dogmatismia ja vasemmistolahkolaista seikkailupolitiikkaa vastaan, ne tulevat propagoimaan tieteellisen sosialismin aatteita työväenliikkeessä, laajojen kansanjoukkojen ja nuorison keskuudessa ja pyrkimään päättävästi marxismi-leninismillä voittoon.

Neuvottelukokouksen hyväksymässä vetoimuksessa »Vladimir Iljitš Leninin syntymän 100-vuotispäivästä» korostetaan tuon merkkipäivän maailmanhistoriallista merkitystä. Leninin nimestä on tullut Lokakuun vallankumouksen voiton, niiden suurten kumouksellisten tekojen symboli, jotka muuttivat perinpohjaisesti maailman sosiaalista olemusta ja merkitsivät ihmiskunnan käännettä sosialismia ja kommunismia kohti. Maailmansosialismin, työväenliikkeen ja kansallisen vapausliikkeen kokemus on vahvistanut marxismi-leninismillä kansainvälisen merkityksen. Leninismillä lipun alla vallankumouksellinen liike on kehittänyt korkeammalle tasolle, on perustettu kommunistisia puolueita ja ne ovat lujittuneet, kansainvälinen kommunistinen liike on muuttunut todella koko maailmaa käsittäväksi

ja nykykauden vaikuttavimmaksi poliittiseksi voimaksi.

Suuren Leninin aatteet ja hänen teoksensa ovat kommunisteille ja kaikille maailman vallankumouksellisen uudistamisen puolesta taisteleville ehtymättömänä innoituksen lähteenä taistelussa taantumusta ja sortoa vastaan, sosialismin ja rauhan puolesta. Niiden tutkiminen auttaa nuorta sukupolvea tajuamaan selvemmin nykykauden vallankumoukselliset näköalat.

Neuvottelukokouksen osanottajat vetosivat kaikkiin kommunisteihin, kaikkiin yhteiskunnan sosialistisen uudistuksen puolesta taisteleviin, kaikkiin edistyksen ja rauhan puolustajiin ja kehottivat ottamaan ansiokkaalla tavalla vastaan Leninin syntymän 100-vuotispäivän. Kommunististen ja työväenpuolueiden neuvottelukokouksen vetoomuksessa sanotaan:

»Kaikkien maiden työtätekevät, koko maailman kansat!

Leninismin ihanteiden voiton nimessä kehotamme teitä yhtymään aktiivisesti työväenluokan suureen ja jaloon taisteluun rauhan, demokratian, kansallisen itsenäisyyden ja sosialismin puolesta!»

Tässä kirjassa on kerrottu lyhyesti Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen vallankumouksellisesta taistelutoiminnasta ja sankarillisesta historiasta.

Tärkein johtopäätös kaikesta edelläsanotusta on se, että imperialismin ja kolonialismin kukistamista ja uuden, sosialistisen yhteiskunnan rakentamista varten työtätekevien joukkojen on omattava *itsenäinen vallankumouksellinen puolueensa*. Lenin opetti, että työväenluokalla, työtätekevillä joukoilla ei ole muuta asetta taistelussa sortajia vastaan kuin heidän järjestönsä. Vallankumouksellinen puolue on muodostettava järkkymättömistä ja miehuullisista, rohkeista ja kokeneista vallankumousmiehistä, työtätekevien parhaimmistosta, kansanjoukkojen luottamusta ja kannatusta nauttivista työläisistä, talonpojista ja intellektuelleista. Nimenomaan sellaisista Lenin perusti vallankumouksellisen marxilaisen puolueen, kommunistien puolueen.

Johtaakseen menestyksellisesti työtätekevien vapautuksensa puolesta käymää taistelua ja vallan ottamisen jälkeen sosialistisen yhteiskunnan rakennustyötä, vallankumouksellisen puolueen on oltava yhtenäisten katsomusten ja toimien sekä yhtenäisen puoluekurin ehyeksi kokonaisuudeksi muovaama järjestö. Jos puolueessa ja sen johtoelimissä ei ole sisäistä sopua, niin puolue ei voi työskennellä yksimielisesti. Kaikki puolueen päätökset on valmisteltava

ja hyväksyttävä kollektiivisesti. Puolue ei voi sietää riiveissään kurin rikkojia. Sellaisista on vapauduttava. On tärkeää, että puolueen paikalliset järjestöt täyttäsivät ja toteuttaisivat elämässä puolueen johtavan keskuksen päätöksiä ja ohjeita. Ilman tämän ehdon noudattamista vallankumouksellinen puolue ei pysty suorittamaan johto-osuuttaan vapausliikkeessä ja uuden elämän rakentamisessa. Kaikkien puoluejärjestöjen ja kaikkien puolueen jäsenten on toimittava puolueen johtavan keskuksen laatiman yhtenäisen suunnitelman mukaan. Se tekee puolueen toiminnan järjestyneeksi ja tuottaa menestystä.

Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen antoisan toiminnan menestys johtuu siitä, että koko olemassaolonsa ajan se on jatkuvasti pitänyt ohjeenaan *tieteellisen kommunismin teoriaa*. Vallankumouksellinen puolue ei kykene tekemään määrätietoista työtä uuden yhteiskunnan, sosialismin, luomiseksi, ellei se tunne eikä osaa soveltaa tieteellistä teoriaa. Tuona tieteellisenä teoriana, joka selittää yhteiskuntakehityksen lait, on marxismi-leninismi. NKP:n monivuotinen toiminta sekä Neuvostoliitossa suoritettavan sosialismin ja kommunismin rakennustyön käytännölliset tulokset ovat tarkistaneet ja todistaneet oikeaksi tuon teorian.

Jokaisen vallankumouksellisen puolueen on tietenkin maansa omalaatuisissa oloissa toimiessaan sovellettava luovasti marxilais-leniniläisen teorian perusajatuksia ja johtopäätöksiä. Jos taas jokin itseään vallankumoukselliseksi nimeävä puolue ignoroi jostakin syystä marxilais-leniniläistä teoriaa tai koettaa korvata sen jollakin omalla luomuksellaan, niin se ei koidu hyödyksi työtätekeville. Marxismi-leninismi on ainoa ja kaikkikäsittevä tieteellinen teoria, jota voivat käyttää menestyksellisesti hyväkseen niin vallankumoukselliset työväenpuolueet kuin myös edistysmieliset kansallisdemokraattiset puolueet.

Vallankumouksellisen puolueen voima on *sen kiinteässä yhteydessä työtätekeviin, työtätekevien kannatuksessa*. Leniniläinen puolue on saavuttanut horjumattoman arvovallan kansanjoukkojen keskuudessa uhrautuvaisella taistelullaan kansan etujen, sen vapauden ja onnen puolesta, siitä on tullut yhteiskunnan yleisesti tunnustettu johtaja. Puolueen ja kansanjoukkojen laajojen ja läheisten yhteyksien ansiosta puolue on jatkuvasti selvillä joukkojen mielialoista

ja pyrkimyksistä, ajatuksista ja toiveista ja pystyy aikaan ottamaan huomioon joukkojen tarpeet. Sosialismin suurten voittojen peruslähteenä Neuvostoliitossa on NKP:n ja sen politiikan saama työtätekevien joukkojen yksimielinen kannatus.

Kun vallankumouksellinen puolue on pysyvästi ja saumattomasti yhteydessä kansaan, elää se sisältörikkaasti ja saavuttaa jatkuvasti menestystä. Mutta puolue menettää kansanjoukkojen kannatuksen, jos se irrottautuu joukoista eikä osoita mielenkiintoa niiden tarpeita ja vaatimuksia kohtaan. Sellainen puolue menettää väistämättömästi taistelukuntoisuutensa, kuihtuu ja muuttuu lahkokunnaksi.

Todellisen vallankumouspuolueen tärkeänä tehtävänä on *johtotaidon sekä kaikkien taistelu- ja työmuotojen omaksuminen*. NKP:n menestykset ovat huomattavassa määrin selitettävissä sillä, että se osaa katsoa kylmäverisesti taistelevien voimasuhteisiin ja reaalisesti muodostuneeseen tilanteeseen, yhteiskuntakehityksen ajankohtaisiin tarpeisiin ja joukkojen mielialaan, osaa määritellä ne taistelukeinot ja -muodot, jotka takaavat varman menestyksen. Puolueen erilaisissa olosuhteissa kartuttama monivuotinen työkokemus, sen ratkaistavana olleiden ongelmien mutkallisuus ja voitettavana olleet vaikeudet sekä tukalat tilanteet, joista sen oli selviydyttävä, — kaikki tuo kehitti puolueen joustavuutta, johdonmukaisuutta ja varovaisuutta.

Lokakuun vallankumouksen voiton jälkeen, kun kommunistien puolueesta tuli hallitseva puolue, sen johtava osuus yhteiskunnan elämässä suureni. Se otti vastuulleen kansan kohtalot ja alkoi johtaa yhteiskuntaa. Puolue käyttää johtoasemaansa saadakseen toteutetuksi elämässä laatimansa kommunismin rakennustyön ohjelman. Se on alistanut koko käytännöllisen toimintansa tuon päätavoitteen saavuttamiselle. Puolueen toteuttama neuvostoyhteiskunnan johto rakentuu tieteelliselle perustalle, siksi se on tehokasta ja menestyksellistä. NKP suuntaa neuvostoyhteiskunnan kehitystä kommunismia kohti ja asettaa järjestelmällisesti ja suunnitelmanmukaisesti yhä uusia tehtäviä kansan ratkaistavaksi sitä mukaa kuin tarvittavat edellytykset kypsyvät.

NKP yhdistää neuvostojen, ammattiliittojen, nuorisoliiton ja muiden työtätekevien kansalaisjärjestöjen toimintaa ja suuntaa niiden ponnistukset yhtenäiseen kommunistisen

rakennustyön uomaan. Puolue ei määräile niitä, vaan vaikuttaa vakuuttamismenetelmin. Se antaa niille suosituksia ja selittää niiden tarkoituksen, tärkeyden ja välttämättömyyden pyrkien siihen, että noihin järjestöihin kuuluvat työtätekevät joukot ymmärtäisivät oikealla tavalla puolueen politiikkaa, omaksuisivat sen ja työskentelisivät toimekkaasti sen toteuttamiseksi.

Puolen vuosisadan aikana kommunistisen puolueen johtava osuus neuvostoyhteiskunnassa on vakiintunut varmasti, työtätekevät joukot ja niiden kaikki järjestöt osoittavat sille täydellistä luottamusta. Puolue vuorostaan parantaa jatkuvasti johtotyyliään ja -menetelmiään ja myötävaikuttaa valtion sekä kansalaisjärjestöjen ja kaikkien työtätekevien aloitteellisuuden ja omatoimisuuden kehittämiseen.

Vallankumouksellisen puolueen menestyksellisen toiminnan välttämätön ehto on sen *omien puutteellisuuksiensa ja virheidensä rohkea arvostelu*. Jokainen tietää omasta kokemuksestaan, että elämässä on vaikea välttyä erehdyksiltä ja virheiltiltä. Tämä koskee myös vallankumouksellisia puolueita. Niillekin sattuu virheitä ja erehdyksiä eri syistä. On tärkeää, että puolue ei peittelisi noita virheitä, vaan toisi ne ajoissa esiin, arvostelisi rohkeasti ja korjaisi nopeasti. Samalla sen on otettava tarkasti vaarin johtamiensa kansanjoukkojen arvostelevista huomautuksista. Jos vallankumouksellinen puolue peittelee virheitään ja puutteellisuuksiaan ja antaa niiden juurtua, niin se saattaa joutua turmioon. Tahtoen tai tahtomattaan se saattaa suistua vallankumouksellisista asemistaan ja rappeutua, ja silloin siihen luottaneet kansanjoukot kääntävät sille selkensä.

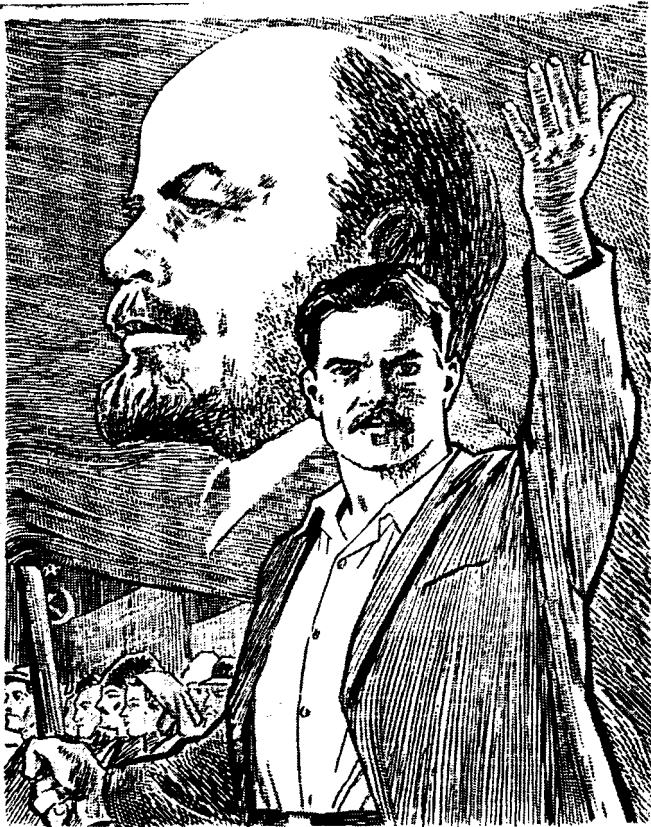
Leniniläinen puolue on saavuttanut ja saavuttaa menestystä siksi, että se on aina tuonut rohkeasti ja päättävästi esiin virheensä ja epäkohtansa ja saanut ne korjatuksi tai poistetuksi. Tätä opetti puolueelle, sen työntekijöille ja kaikille kommunisteille Lenin. Arvostelu ja itsearvostelu ovat NKP:n sisäisen elämän ja toiminnan vakituksia ja ehdottomia aineksia. Niiden noudattaminen pitää aina Neuvostoliiton Kommunistisessa Puolueessa yllä reipasta ja taisteluhenkistä mielialaa, puolueen työntekijät ovat vaativiaisia itseään kohtaan, puolueen jäsenjoukot ovat omaaloitteisia ja puolue nauttii suurta arvovaltaa kansan keskuudessa.

Vallankumouksellisen puolueen on noudatettava elämässä johdonmukaisesti proletaarisen internationalismin, työtätekevien kansainvälisen solidaarisuuden periaatetta.

Jokainen vallankumouksellinen puolue, muiden muassa NKP, toimii oman maansa puitteissa. Yksikään todella vallankumouksellinen puolue ei silti saa unohtaa, että on olemassa muitakin maita, joissa niin ikään elää työtätekeviä ja toimii vallankumouksellisia puolueita. Sitä paitsi suurimmassa osassa maailmaa on yhä vielä vallassa imperialismi, työtätekeviä riistetään ankarasti ja vallankumouksellisia puolueita vainotaan. Erikoisesti on otettava huomioon se, että rauhan, demokratian, kansallisen vapautuksen ja sosialismin voimilla on vastakohtanaan imperialististen taantumusvoimien yhdistynyt rintama.

Tämä velvoittaa kaikkien maiden vallankumouksellisia puolueita lujittamaan mahdollisimman paljon kansainvälistä solidaarisuutta, tukemaan toisiaan. Vallankumouksellisten puolueiden väliset suhteet on tietenkin rakennettava täydellisen tasavertaisuuden perustalle, jokaisen puolueen itsenäisyyden kunnioittamisen ja toistensa sisäisiin asioihin puuttumattomuuden perustalle. Maailman vallankumouksellisessa liikkeessä ei voida sietää jonkin yhden puolueen hegemonismia. Kaikesta sanotusta seuraa, että jokainen vallankumouksellinen puolue on velvollinen kasvattamaan jäseniään proletaarisen internationalismin ja työtätekevien kansainvälisen solidaarisuuden hengessä ja juurruttamaan päättävästi noita aatteita laajojen kansanjoukkojen tietoisuuteen. Todella vallankumouksellinen puolue ei voi sietää riveissään kansallista eristäytyneisyyttä ja suurvaltašovinismia, ei voi osoittaa nurjamielisyyttä toisia vallankumouksellisia puolueita ja kansoja kohtaan eikä toimia eristäytyneenä toisista kansainvälisen vapausliikkeen osastoista.

Perustamishetkestään Neuvostoliiton Kommunistinen Puolue on ollut varmasti proletaarisen internationalismin ja työtätekevien kansainvälisen solidaarisuuden kannalla ja pysyy sillä kannalla järkkymättömästi. Koko sen elämä ja toiminta on kansainvälisyyden hengen läpätunkema. NKP toimii maassa, jonka väestö on monikansallista. Yksin tämä seikka on vaatinut siltä taitoa järjestää eri kansakuntiin ja kansallisiin ryhmiin kuuluvien työtätekevien veljellinen yhteistyö. Tämän tehtävän NKP suoritti me-

ВСЕГДА С ПАРТИЕЙ!

Plakaatti: Aina puolueen kanssa yhdessä!

nestyksellisesti: neuvostokansojen ystävyys on murtumaton. Kaikki Neuvostoliiton kansakunnat ja kansalliset ryhmät ovat tasa-arvoisia, yhdelläkään niistä ei ole mitään etuoikeuksia. Neuvostoliiton eri kansallisuuksien veljellinen yhteistyö sosialismin ja kommunismin rakentamisessa

jättää syvän vaikutuksen neuvostoihmisten tajuntaan. Sovinismi ja nationalismi on heille vierasta. Se on tulosta leniniläisen puolueen monivuotisesta kärsivällisestä työstä, jota se on tehnyt työtätekevien, koko neuvostokansan kasvattamiseksi kansainvälisyyden hengessä. Puolue on ylpeä tuosta historiallisesta saavutuksesta.

Neuvostomaan kommunisteille ja kaikille neuvostoihmisille on ilmeisen selvää, että on tärkeää ja välttämätöntä liittää kansainvälisessä mitassa yhteen kaikki maailman vallankumoukselliset voimat taisteluun imperialismia vastaan, ihmiskunnan vapauttamiseksi. Neuvostoliiton Kommunistinen Puolue tekee kaiken voitavansa tässä asiassa. Se lujittaa Neuvostoliiton sekä muiden sosialististen maiden ja kehitysmaiden yhteistyötä ja yhteyksiään kommunistisiin, työväen- ja kansallisdemokraattisiin puolueisiin ja tukee mahdollisuuksien mukaan kansojen taistelua imperialismia ja kolonialismia vastaan.

Neuvostoliiton Kommunistinen Puolue on aina pitänyt ja pitää ensivuoroisena tehtävänään kansainvälisen velvollisuutensa suorittamista maailman vapausliikettä kohtaan. Se on ehdottoman uskollinen suurelle kansainväliselle tunnukselle: »Kaikkien maiden proletaarit ja sorretut kansat, liittykää yhteen!»

SISÄLTÖ

Johdanto	3—6
1. luku	
MARXILAISEN PUOLUEEN PERUSTAMINEN	7—42
Venäjä imperialismin kynnyksellä	7—18
Imperialismin aikakauden alku maailmassa	7
Venäjä 1900-luvun alussa	11
Hajanaisista kerhoista marxilaiseksi puolueeksi	18—42
Marxin ja Engelsin tieteellinen kommunismi	18
Marxilaisuuden leviäminen Venäjän työväenliikkeessä	23
Leninin oppi puolueesta	28
»Iskra»-lehti	33
Bolševismin synty. Puolueen ensimmäinen ohjelma	36
Puolueen maanalainen toiminta	40
2. luku	
TSARISMIN JA KAPITALISMIN KUKISTAMINEN	43—126
Ensimmäisen vallankumouksen palo	43—67
Vallankumouksen kypsyminen	43
Leniniläinen vallankumouksen johtotaito	46
Rauhallisista kulkueista aseelliseen kapinaan	53
Kaikkien sosialidemokraattien yhdistyminen	60
Jälkijoukkojen taistelut	62
Miksi vallankumous kärsi tappion? Mitä opetuksia vallankumous antoi kansalle?	64
Kahden vallankumouksen välikausi	67—98
Järjestynyt perääntyminen	67
Perääntyminen oli päättynyt	72
Puolueen voimien yhteenliittäminen	73
»Pravda»-lehti	76
Uuden vallankumouksellisen nousun johdossa	78

Bolševikkipuolue ja kansallinen vapausliike . . .	79
Ensimmäisen maailmansodan aatto	81
Ensimmäinen maailmansota. Toisen Internationaalin vararikko	84
Bolševikkipuolueen sodanvastainen manifesti . . .	87
Kansainvälisyys ja isänmaallisuus	89
Bolševikkien taistelu internationalistien yhteenliittämiseksi	90
Bolševikit vallankumouksellisten joukkojen johdossa	91
Lenin vallankumousopin kehittelijänä	93
Venäjän toinen porvarillis-demokraattinen vallankumous	96
Lokakuun suuri sosialistinen vallankumous	98—126
Tsaarivallan kukistamisen jälkeinen kausi	98
Leninin laatima sosialistiseen vallankumoukseen siirtymisen suunnitelma	99
Bolševikit selittävät joukoille aatteidensa oikeellisuutta	103
Kaksoisvallan loppu	106
Puolueen suuntaus kapinaan	108
Porvaristo aloitti kansalaissodan	110
Aseellisen kapinan valmistelu	111
Sosialistisen vallankumouksen voitto	118
Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen merkitys	125
3. luku	
SOSIALISTISEN YHTEISKUNNAN RAKENTAMINEN . 127—233	
Sosialistisen valtion luominen	127—147
Puolueen uudet tehtävät Lokakuun vallankumouksen voiton jälkeen	127
Neuvostovaltion rakentaminen	128
Demokraattiset uudistukset	133
Sosialistiset uudistukset	139
Neuvostomaan ensimmäinen perustuslaki	145
Sosialistisen isänmaan puolustus	147—165
Imperialistien yritykset sammuttaa sosialismin ahjo	147
Ensimmäiset voitot rintamilla	149
Puolueen toinen ohjelma	153
Maahanhyökkääjistä ja valkokaartilaisista saavutettu voitto	159
Miksi kommunistisesta puolueesta tuli maan ainoa puolue?	162

Leninin viitoittamaa tietä kohti sosialismia	165—208
Neuvostovaltion taistelu rauhan puolesta	165
Puolue osoitti ulospääsytön puutteesta ja lakapajuisuudesta: sosialismiin johtavan tien	167
SNTL:n muodostaminen	170
»Kumpi voittaa?»	173
Kaikkien maiden proletaarit ja sorretut kansat, liitykää yhteen!	176
Leninin ohjeet	178
Koko maailman työtätekevien johtaja, ystävä ja opettaja	183
Puolue Leninin kuoleman jälkeen	186
Maan teollistaminen	188
Trotskilaisuuden nujertaminen	190
Suuntana maatalouden kollektivisointi	194
Sosialismin rynnistyksen valmistelu	197
Työväenluokka on sosialistisen rakennustyön johtava voima	204
Socialismin voitto Neuvostoliitossa	208—233
Ensimmäinen viisivuotissuunnitelma	207
Kolhoosijärjestelmän perustaminen	212
Artteli kollektiivisen talouden perusmuotona	217
Puolue sosialistisen uudestirakentamisen järjestäjänä	221
Neuvostoliiton saavutukset vaikuttivat koko maailmaan	223
Leniniläinen sosialismin rakentamissuunnitelma on toteutettu elämässä	225
4. I u k u	
SOCIALISMISTA KOMMUNISMIIN	234—310
Puolueen taistelu sosialistisen järjestelmän lujittamiseksi	234—247
Neuvostomaa astuu uuteen kehityskauteen	234
Puolueen uudet tehtävät ja niiden ratkaisemisesta käyty kamppailu	237
Neuvostoliitto toisen maailmansodan alussa	244
Suuressa isänmaallisessa sodassa saatu voitto	247—271
Neuvostoliitto sodassa fasismia vastaan	247
Vihollinen pysäytetään	251
Kaikki rintamaa varten! Kaikki voiton hyväksi!	254
Ratkaisevat ottelut	257
Vihollinen häädettiin neuvostomaasta	262
Neuvostoarmeijan suorittama vapautusretki	263
Suuren isänmaallisen sodan voitokas päättymisen	266

Etujoukkona taistelussa rauhan, demokratian ja sosialismin puolesta	271—310
Sosialismin voittokulku	271
Neuvostokansan uroteot työrintamalla	274
Puolue sodanjälkeisellä kaudella	283
Neuvostoliiton taistelu kansainvälisen jännityksen laukaisemiseksi	287
NKP:n 20. edustajakokous	294
Maan talouselämän uuden nousun puolesta	301
NKP ja maailman kommunistinen liike	306

5. l u k u

KOMMUNISMIN LIPUNKANTAJA	311—386
Suuntana kommunismin laaja rakennustyö	311—326
Sosialismin lopullinen voitto Neuvostoliitossa	311
Puolueen uusi ohjelma	315
Kommunismi. Sen peruspiirteet	317
Kommunismin aineellis-tekninen perusta	318
Kommunistiset yhteiskunnalliset suhteet	319
Uuden ihmisen kasvattaminen	323
Kaikki ihmisen hyväksi	325
Puolue kommunismin rakennustyön kaudella	326—330
NKP on neuvostokansan etujoukko	326
Puolueen jäsenten oikeudet ja velvollisuudet	327
Puolueen järjestörakenteen ja toiminnan periaatteet	329
Maailman kehityksen valttie	330—348
NKP ja maailman vallankumousprosessi	330
Neuvostoliitto rauhan vartiassa	333
Nykykauden vallankumouksellinen päävoima	338
Neuvostoliiton ja kehitysmaiden yhteistyö	342
Kommunistisen rakennustyön vaiheita	349—368
Johdon kollektiivisuuden lujittaminen	349
Taloudellinen uudistus	354
NKP:n 23. edustajakokous	360
Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen 50-vuotispäivä	368—379
Koko maailman työtätekevien juhla	368
50 vuotta sosialismin suuria voittoja	372
Maailman kommunistit imperialisminvastaisen taistelun etujoukkona	379—386

Huolenpito kommunistisen liikkeen yhtenäisyyden lujittamisesta	379
Kommunististen ja työväenpuolueiden kansainvälinen neuvottelukokous	380
Loppusana t	387—393

Lukijalle

Kustannusliike Edistys pyytää lukijoita esittämään mielipiteensä tästä kirjasta, suomennoksen laadusta ja kirjan asusta. Kustannusliike on kiitollinen myös muista ehdotuksista ja toivomuksista.

Osoitteemme:

*Zubovski bulvar, 21
Moskova, Neuvostoliitto*